

Demokrasi mücadelesi ve Kürt sorunu - 4 / H. Fırat

Burada dördüncü bölümünü sunduğumuz **"Demokrasi mücadelesi ve Kürt sorunu"** başlıklı beş bölümlük metin, 2005 yılında yapılmış çok daha kapsamlı bir inceleme ve eleştirinin alt bir başlığını oluşturmaktadır.

Son gelişmelerin devrimci bir bakış açısıyla anlaşılmasına önemli bir katkı sağlayacağı inancıyla metni bölümler halinde okura yeniden sunuyoruz.

Türkiye'de Kürt sorununun bizzat Kürt akımları tarafından reformist bir çerçevede ele alınması yeni bir durum değildir. **s.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2024 / 21
28 Aralık 2024

Kızıl Bayrak

kizilbayrak82.net

Saldırganlık ve savaş, baskı ve sömürü!

2024 geride kalırken...

Krizin faturasına karşı birleşik, kitlesel sınıf hareketi!

Hareketin önüne dikilen engellere karşı biriken öfke, 2025 yılında sınıf hareketinin güçlenmesini sağlayacak potansiyellerin biriktiğini gösteriyor.

Çözüm halkların birliği ve mücadelesinde

Suriye'de bugün en büyük kazanan ise Filistin'de soykırım yapan İsrail'dir. Erdoğan rejimi, İsrail'e altın tepside zafer sundu.

VW'de kılıçlar çekildi... işçiler ne yapmalı?

Almanya'da işten atma vb. saldırıları gündemdeyken, bu saldırılara karşı işçilerin mücadelesi de tırmanmaya devam edecektir.

Ortadoğu, Suriye ve Kürtler- A. Engin Yılmaz

s.17

Suriye'nin yakın tarihine kısa bir bakış-G. Umut

s.19

Saldırganlık ve savaş, baskı ve sömürü!

2024 geride kalırken...

“Kapitalist-emperyalist dünya düzeni halen bütünsel bir kriz içindedir. Kriz çok boyutludur; toplumsal yaşamın ve uluslararası ilişkilerin tüm alanlarını kapsamaktadır. Kriz koşullarının da özel etkisiyle sisteme karakterini veren başlıca çelişmeler günden güne keskinleşmektedir.” (TKİP V. Kongresi, Aralık 2015, www.tkip.org)

Kapitalist-emperyalizmin çoklu krizlerinin derinleştiği, buna bağlı olarak sistemi karakterize eden çelişkilerin daha da belirginleştiği bir yılı geride bırakıyoruz. Ekonomik-mali krizin dolaysız olarak keskinleştirdiği emek-sermaye çelişkisi, hegemonya mücadelesi zemininde kızışan emperyalistler arası çelişki ve buna eşlik eden emperyalistler ile ezilen halklar arasındaki çelişkiler bütün bir yıla rengini veren olaylar dizisinin arka planını oluşturdu.

Yoğunlaşan emek sömürüsü küresel ölçekte ciddi yıkımlar yaratırken, Ortadoğu başta olmak üzere Türkiye’yi çevreleyen bölge emperyalistler arası hegemonya mücadelesinin ön cephesi olarak yıl boyunca önemli gelişmelere sahne oldu.

ORTADOĞU

2023 yılının Ekim ayında siyonist işgale karşı gerçekleştirilen Aksa Tufanı çıkışı ve ardından İsrail’in startını verdiği soykırım saldırıları, Filistin sorununu bir kez daha dünya kamuoyunun gündemine taşıdı. Batılı emperyalistlerin açık desteğini arkasına alan İsrail, Filistin halkına dönük saldırılarını 2024 yılı boyunca kapsamını genişleterek sürdürdü. Bu soykırım savaşı Lübnan’a taşınarak, başta İran olmak üzere Filistin davasına destek veren diğer ülkeler sistematik taciz ve saldırıların hedefi haline getirilerek, bölgesel savaş

riskine kapılar sonuna kadar açıldı.

Tüm bu süreç boyunca ABD’nin başını çektiği emperyalist güçler, bir yandan İsrail savaş makinesini sahaya sürerek, öte yandan Türkiye gibi işbirlikçi devletleri kullanarak Ortadoğu’yu bir kez daha emperyalist savaş ve saldırganlığın ön cephesi haline getirdiler. Ortadoğu’yu kendi hesaplarına göre dizayn etmek için bölge ülkelerine kapsamlı müdahalelerde bulundular. Filistin’de işgal ve soykırım derinleştirildi. Lübnan Hizbullah’ına önemli darbeler indirildi. Sistemik olarak Suriye ve Yemen’de direniş odaklarını hedef alan hava saldırıları gerçekleştirildi. İran ile İsrail arasındaki gerilim karşılıklı çatışmalar üzerinden tırmandırıldı vb... Ortadoğu’yu ABD ve İsrail’in hedefleri üzerinden biçimlendirmeyi amaçlayan bu kapsamlı saldırı sürecinin son halkasını ise, Rusya ve İran’ın denklem dışı kal-

masıyla birlikte Suriye’de Esad rejiminin devrilmesi tamamladı. Özetle, batılı emperyalist koalisyon 2024 yılı boyunca bölgedeki ABD-İsrail karşıtı güçlere ve Filistin davasında kritik rol oynayan “direniş eksenini”ne etkili darbeler indirdi. Ortadoğu’daki dengeleri değiştirecek kapsamda bir dizi müdahalenin altına imza attı.

Bütün bu süreç boyunca AKP-MHP iktidarı, ABD emperyalizminin Ortadoğu’daki egemenliğini güçlendirmeyi hedefleyen, İsrail’in varlığını ve çıkarlarını ebediyen güvencelemeyi esas alan, başta Filistin olmak üzere bölgedeki direniş odaklarını ezmeyi amaçlayan bu kapsamlı ve çok yönlü saldırganlığın taşeronluğunu yaptı.

SURİYE

Suriye’de Rusya ve İran’ın desteği ile ayakta kalmayı başarabilen Esad yöneti-

minin, bu güçlerin denklem dışı kalmasıyla birlikte günler içerisinde devrilmesi ülkede yeni ve belirsizliklerle örülü bir dönemin kapılarını araladı. Böylece 13 yıllık iç savaşın ardından İsrail ve Türk devleti şahsında ABD emperyalizminin “iki yakası” bir araya gelmiş oldu. Ancak düğme ilige o kadar kolay geçecek mi henüz belli değil. Zira, Suriye’de çözülme bekleyen bir dizi düğüm yerli yerinde duruyor ve bu düğümler üzerinden iki Amerikancı rejimin kendi politika ve çıkarlarını bağdaştırması belli zorluklar içeriyor.

Belli olan ise, Suriye’de uygulamaya sokulan projenin ABD-İsrail ikilisinin Ortadoğu politikası olduğudur. Erdoğan yönetimi başından beri bu projenin taşeronluğunu yapmaktadır. Şu anda ABD emperyalizmi adına Suriye’yi yönetmeye hazırlanan cihatçı çetelerin, iç savaşın başından beri eğitilip donatılmasından sahaya sürülmesine kadar uzanan hizmetler bütünüdür söz konusu olan. Bunun mükafatını bekleyen AKP-MHP iktidarının ajandasında, Kürt halkının kazanımlarının ortadan kaldırılması, yeni kurulacak yönetimde kendisine alan açılması, ülke ekonomisinin yağmasından pay verilmesi vb. yer alıyor. Özetle, Erdoğan yönetimi Suriye’nin yeniden inşası sürecinde siyasi ve iktisadi nüfuzunu güçlendirmeyi hesap ediyor. İktidar medyasından servis edilen haberler ve öne çıkarılan diplomatik girişimler (ekonomi, ulaştırma, altyapı, enerji vb. bakanlık bürokratlarının ziyaret hazırlıkları), Türkiye’deki sermaye gruplarının Suriye sınırında ellerini ovalayarak beklediğini gösteriyor. Filistin konusunda iktidarın iğrenç ikiyüzlü tutumunun kürsülüğünü yapan yandaş medya, Gazze’de devam eden soykırım konusunda ise sesini kısımış bulunuyor.

Gelinen aşamada Suriye ve Rojava kurtlar sofrasına dönüşmüş durumda. Başta İsrail, Türk sermaye devleti, SMO, HTŞ, IŞİD vb. her türden cihatçı çete olmak üzere irili ufaklı tüm kurtların tasmalarını ABD elinde tutuyor. Öte yandan, kurulacak yeni yönetimin şekillendirilmesinden ekonomik altyapının inşasına değin, ülkede söz sahibi olmak ve parsadan pay kapmak isteyen iki Amerikancı güç, siyonistler ve Erdoğan yönetimi ise kurtlar sofrasının öne çıkan iki aktörü konumunda. Siyonist İsrail savaş makinesini sahaya sürerek kendisini dayatırken, Erdoğan yönetimi sahada tetikçilerini kullanarak, vitrinde ise diplomasi trafiği ile günün sonunda kurulacak masaya ağırlığını koymaya hazırlanıyor.

Bu bağlamda, Ortadoğu’daki sorunları ABD lehine çözmüş bir başkan olarak göreve başlamaya hazırlanan Donald Trump’ın, geçtiğimiz günlerde Erdoğan

üzerinden yaptığı açıklamalar ilk etapta iktidar cephesinde sevinçle karşılandı. Suriye’de ABD ve İsrail’e sundukları hizmetlerin nihayet karşılığının alınacağı beklentisiyle, Trump’ın Erdoğan güzellemeleri “fetihçi” propaganda eşliğinde topluma servis edildi. Fakat bu durum giderek yerini temkinli “değerlendirmelere” bıraktı. Zira Trump’ın açıklamaları, iyi süslenmiş fakat içerisinde AKP-MHP iktidarının boğazına takılacak kılıçkların olduğu bir hediye paketini andırıyordu. Erdoğan’ın sırtını sıvazlayarak bir nebze rahatlatan Trump, öte yandan “dostane olmayan bir şekilde” Suriye’ye çekmesinin sonuçları olacağını da hatırlatıyordu. Günlerdir “fetih” destanları yazan iktidar medyasında yüzlerin tekrar düşmesi, bu mesajı aldıklarını gösteriyor. Trump’ın Suriye üzerinden Erdoğan’ın kucağına ne bırakacağı ise belirsizliğini koruyor.

Suriye’nin geleceği konusunda ortaya çıkan bu belirsizliklerle örülü tablo, Rojava’nın geleceği açısından da ciddi sorun ve sonuçlar yaratmış durumda. Zira, Suriye’de Kürt halkının elde ettiği bir dizi kazanım, aynı kurtlar sofrasının temel pazarlık konularından birisi. Ve masanın etrafında oturan emperyalistler ve bölgesel işbirlikçileri için Kürt halkının kazanımlarının pek bir anlam ifade etmeyeceği, esas olanın kendi hesap ve çıkarları olacağı açık. Dolayısıyla, bu güçlere dayanarak Kürt halkının Rojava’da elde ettiği kazanımların nihai olarak korunması mümkün değil. Zira, başta mazlum Kürt halkı olmak üzere ezilen ve sömürülen halkların ulusal ve demokratik haklarının inkar edilerek sistematik olarak saldırı altında tutulmasının arka planında bu aynı emperyalist güçler ve yerli işbirlikçileri yer alıyor.

TÜRKİYE

İşçi sınıfı ve emekçiler 2024 yılını ağırlaşan sosyal ve iktisadi yıkım, artan baskı ve zorbalık koşullarında karşıladılar. Ekonomik-mali kriz hafiflemek bir yana, emekçilerin yaşamına yıl boyunca yeni faturalar üzerinden yansımaya devam etti.

Açlık sınırında ücretlerle yaşam savaşını veren emekçilerin alım gücü sonu gelmeyen zam furiasıyla daha da aşağı çekildi. Kapitalistlere bin bir yolla teşvikler sunan iktidar, artan vergi yükünü ise bir kez daha işçi sınıfı ve emekçilerin omuzlarına yükledi. IMF’siz IMF programı üzerinden sömürü katmerleştirdi, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları günbegün ağırlaştırıldı. Bu kapsamlı saldırılar yoksulluğun kitleselleşmesine, sosyal bunalımın toplumun geniş kesimlerini pençesine almasına yol açtı.

Ekonomik-mali krizin her geçen gün ağırlaşan faturası, cehennem koşulların-

da yaşam savaşını veren işçi sınıfı ve emekçiler arasında hoşnutsuzluğu büyütme devam etti. Bu olgunun önemli verilerinden birisi, 2024 Mart’ında gerçekleştirilen yerel seçimlerde AKP-MHP iktidar bloğunun yaşadığı hezimet oldu. Düzen muhalefetine tüm basiretsizliğine rağmen bir dizi önemli belediyeyi alması ve AKP’nin ikinci parti konumuna düşmesiyle sonuçlanan yerel seçimler, kitlelerde biriken hoşnutsuzluğun boyutlarını ortaya koydu.

Yıl boyunca arkası kesilmeyen iktisadi-sosyal saldırılara gerici-faşist rejimin artan baskı ve zorbalığı eşlik etti. Toplumsal mücadele güçleri sistematik saldırıların hedefi oldu. İşçilerin grevleri yasaklandı, emekçilerin hak arama eylemleri polis-jandarma postallarıyla ezilmek istendi.

Yerel seçimlerde hezimete uğrayan Erdoğan yönetimi, siyaset arenasında ise ikili bir süreç işletti. Bir yandan düzen muhalefetine ve Kürt siyasi hareketini oyalamak, paralize etmek ve bu yolla zaman kazanmak için “yumuşama”, “normalleşme”, “yeni çözüm süreci” vb. safataları gündeme getirdi. Öte yandan bu aynı güçleri hedef alan saldırıları devreye soktu. DEM Parti’li ve kimi CHP’li belediyelere kayyum atadı, belediye başkanlarını tutukladı. Kitlesel gözaltı ve tutuklama terörü sözde “yumuşama” döneminde adeta zirve yaptı.

İçeride ve dışarıda açmazları derinleşen Erdoğan yönetimi için, 2024 yılı sonunda Suriye’de yaşanan gelişmeler “Allah’ın yeni bir lütfu” oldu. Zira, çok yönlü kriz koşulları ve emekçilerin artan tepkisi rejimin toplumsal desteğinin erimesine yol açmıştı. Cihatçı çetelerden oluşan koalisyonun AKP-MHP iktidar bloğunun açık desteği ile Esad rejimini devirmesi ve fetihçi propaganda eşliğinde Erdoğan’ın “Suriye’nin yeni efendisi” ilan edilmesi ise gerici-faşist iktidara nefes alıp verebileceği yeni manevra alanları açtı. Suriye’den esen rüzgarla yelkenlerini dolduran iktidar, ilk elden siyasal İslamcı akımları ve temsil ettiği toplumsal kesimleri kendi etrafında mobilize etme işine girişti. Bu açıdan kısa vadede önemli sonuçlar elde edebilmesinin imkanları düne göre çok daha fazla artmış bulunuyor.

Tümüyle başka bir deneyim olsa da, Kürt halkının Güney Kürdistan ve Rojava’da elde ettiği kazanımların o dönem Kürt hareketi üzerinde yarattığı sonuçlara bakmak, bugün yaşananların siyasal gericiğin denetimindeki toplumsal kesimler üzerinde yaratacağı etkileri anlamak ve AKP’nin bunun üzerinden yaptığı kirli-karanlık hesapları görebilmek

açısından öğretici olacaktır. Kürt halkının önce Güney Kürdistan’da ardından Rojava’da elde ettiği kazanımlar Türkiye Kürdistan’ında ve bölgesel ölçekte Kürt ulusal mücadelesi üzerinde olumlu etkiler yaratmış, Kürt halkına ve hareketine büyük bir moral güç kazandırmıştı. Bugün Suriye’de AKP bağlantılı cihatçı çetelerin iktidar gücü haline gelmesinin Türkiye’de dinci gericiğin ve ırkçı-şovenizmin etkisi altında bulunan azımsanamayacak bir toplumsal kesim üzerinde benzeri bir etki yaratacağını öngörmek yanlış olmayacaktır. Erdoğan yönetimi bu etkiyi kullanarak iktidarını tahkim etmeye, toplumsal tabanını güçlendirmeye, bu yolla ömrünü uzatmaya odaklanmış bulunuyor.

Gericici-faşist rejim adına bu aynı sürecin diğer boyutunu ise, milliyetçi-şoven söylemler ve dinci gerici propagandalar eşliğinde emekçilerin önemli bir kesimini “fetih” arabasının arkasına takıp sersemleterek, geri kalanı üzerinde baskı ve zorbalığı tırmandırarak, sosyal yıkım programını “pürüzsüzce” hayata geçirmek oluşturuyor.

Özetle, Erdoğan yönetimi Suriye’de yaşanan gelişmeleri bir yandan zayıflayan toplumsal desteğini güçlendirmek, öte yandan sosyal-iktisadi saldırıları sınırsızca hayata geçirmek için tepe tepe kullanıyor ve kullanmaya devam edecektir. Tıpkı Netanyahu’nun İsrail’de yaptığı gibi...

ZORLU BİR MÜCADELE YILINA GİRERKEN...

Görüldüğü üzere, işçi sınıfı ve emekçiler zorlu bir mücadele yılına girmeye hazırlanıyorlar. Zira hem Türkiye’de hem de bölgesel ve küresel ölçekte çok yönlü krizlerin ve çelişkilerin üst üste bindiği bir dönemden geçiyoruz. Kriz koşullarının başta sömürü, baskı ve savaş olmak üzere, bir dizi toplumsal ve siyasal sorunu önümüzdeki yıl daha da katmerleştireceği ise açık.

Öte yandan, çoklu krizler ve keskinleşen çelişkiler dünyada ve Türkiye’de toplumların fay hatları üzerinde büyük enerjiler biriktiriyor. Yeni ve sarsıcı kırılmaların nesnel koşullarını olgunlaştırıyor, yeni dönem sınıf ve kitle hareketlerini alttan alta mayalıyor. Tam da bu noktada, devrimci ve ilerici güçler günün boğucu ve zorlu koşulları karşısında solugunu tutarak önümüzdeki mücadele yılına/yıllarına bu bilimsel öngörü ve perspektifle hazırlanmalıdır. İşçi sınıfını ve emekçileri tarihsel gelişimin “beklenmedik sürprizlerine” hazırlamaya odaklanmalıdır.

Krizin faturasına karşı birleşik, kitlesel sınıf hareketi!

2024 işçi sınıfı eylemleri...

İşçi sınıfı görece hareketli geçen bir yılı geride bırakıyor. Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik, sosyal ve siyasal krizlerin kaçınılmaz sonuçlarından biri toplumsal hareketliliğin artması oldu. Bu hareket, henüz yılların getirdiği zaaf ve eksiklikleri, parçalı ve dağınık yapıyı aşacak bir niteliğe ulaşamadı. Buna karşın tüm yıla yayılan işçi eylemleri/direnişleri birbirini izledi. Düşük ücret dayatmaları, hak gaspları, sendikal örgütlenmeye karşı saldırganlık bu eylemleri tetikleyen temel sebeplerdi.

Ekonomik krizin yıkımına ek olarak Saray rejiminin "Orta Vadeli Program" (OVP) adı altında gündeme getirdiği emek düşmanı saldırılar, işçi sınıfı ve emekçiler başta olmak üzere toplumun çoğunluğu için ağır yıkımlar yarattı. Düşük ücret dayatması, vergi soygunu, şu sıralar kitlesel boyutlara varan işten atmalar, sendikal haklara dönük saldırılar ve toplumsal yaşamın tüm alanlarını kapsayan baskılar emek ile sermaye arasındaki çelişkiye yeni dinamikler katıyor. Çalışma ve yaşam koşullarındaki kötüleşme devam ederken, OVP ile yıkımı derinleştiren Saray rejimi pişkin pişkin topluma "sabır" telkin ediyor. Din sosuna batırılan bu sahte söylemlerin emekçiler arasındaki alıcılığı azalırken, mevzi direnişler de yaygınlaşıyor.

İşçi sınıfı, ücret artışı talebiyle 2022 yılının başlarında, çoğunlukla örgütsüz fabrikalarda fiili mücadeleyi esas alan güçlü bir eylem dalgası yaratmıştı. 2023 yılı Ocak zamları süreci bu açıdan "umutlu bir dönem" diye tanımlanmıştı. Ancak Maraş merkezli depremlerin etkisi ve seçim atmosferi beklenen hareketliliği baskılayan önemli etkenler oldu. 2024 yılı ise yine hak taleplerinin yükseltildiği eylemli süreçlerle başladı. 2022 ile kıyaslandığında etki ve yaygınlık açısından bir zayıflık olsa da ülkenin birçok sanayi bölgesinde ve iş kolunda düşük zam dayatmalarına karşı eylemler gerçekleştirildi. Düşük yoğunluklu bir şekilde tüm yıl devam eden bu hareketlilik, Temmuz'da hem ek zam hem asgari ücretin yükseltilmesi talepleriyle devam etti.

Ücret artışı talebiyle birçok fabrika ve işyerinde TİS mücadeleleri yaşandı, buna grev süreçleri ve sendikal örgütlen-

me çabaları eklendi. Farklı belediyelerde TİS süreçlerine eşlik eden eylemler oldu. Yanısıra, As Plastik, MKB Rondo, Mersen, Gates, Tarkett, Novares, Polonez, Lezita, KLS Klima gibi bir dizi fabrikada grev ve direnişler gerçekleştirildi. Bu işletmelerin bazılarında mücadele halen sürüyor.

Fernas işçilerinin Ankara yürüyüşü, Polonez işçilerinin sendikal hakları için fabrika önünde başlattıkları direniş ve yılın son döneminde Ankara'ya yürüme çabaları, Çayırhan Maden işçilerinin özelleştirme karşıtı direnişleri ile işçiler toplumun geniş kesimlerine de sesini duyurdu. Bunlar, yaygın denilebilecek dayanışma eylemleriyle karşılanan mücadele süreçleri oldu.

Yerel seçimlerin ardından farklı belediyelerde gündeme gelen işten atma saldırıları ve buna karşı belediye önlerinde gerçekleştirilen eylemler, bazı kentlerde birkaç günlük grevlere konu olan TİS süreçleri yılın önemli sınıf gündemleri arasında yer aldı.

Özel Sektör Öğretmenleri'nin örgütlenme çabaları, insanca yaşanacak ücret ve güvenceli iş talepleriyle başlattıkları mücadele de zaman zaman öne çıktı. Taleplerini dile getirmek için sokaklara çıkan emekliler, ülkenin birçok kentinde tüm yıla yayılan eylemler gerçekleştirdi. İnşaat işkolunda genelde ücret gasplarına karşı gelişen direniş ve iş bırakma eylemleri örgütlendi. Kamu emekçileri ise değişik işkolları bazında gerçekleştirdiği eylemlerin yanı sıra, yılın son döneminde bütçe görüşmeleri vesilesiyle Ankara merkezli kitlesel bir miting örgütlediler.

Tabandan gelen basıncın altında ka-

lan DİSK ve Türk-İş yöneticileri bölgesel mitingler düzenlemek durumunda kaldı. Ücret artışı talebi ve dayatılan vergi soygununa karşı Ankara mitingleri gerçekleştirdiler. Aile hekimlerinin hak gaspları içeren yasa değişikliklerine karşı örgütlediği dört günlük grev, ekonomik ve sosyal saldırı dalgasına karşı dikkat çeken tepkiler arasındaydı. Sınıf devrimcilerinin de dahil olduğu güçler, farklı sanayi merkezlerinde ekonomik krizin faturasına karşı mitingler ve işçi buluşmaları gerçekleştirildi.

Yılın son ayında ise MESS ile Birleşik Metal-İş arasında 5 fabrikayı kapsayan TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine parça parça grevler başlatıldı. MESS'in düşük ücret ve üç yıllık sözleşme dayatmasına karşı başlayan grevleri, Tayyip Erdoğan "Cumhurbaşkanlığı kararnamesi" ile yasaklamak istedi. Ancak metal işçileri "grev yasağını tanımıyoruz" diyerek, AKP iktidarının rutin hale getirdiği grev yasağını fiili olarak boşa düşürdü. Şu sıralar devam eden grevler ve grev yasağına karşı alınan tutum, işçi sınıfı mücadelesi açısından yılın önemli gündemlerinden biri olarak öne çıktı.

Yılın diğer bir önemli gelişmesi ise, kuşkusuz henüz cılız ve salt tepki düzeyinde olsa da sendikal bürokrasiye karşı yükselen seslerdi. Türk-İş eylemlerinde gerçekleştirilen protestolar ve yönetimi istifaya çağıran sloganlar, belediye grevleri sürecinde iradesine sahip çıkmaya çalışan ve sendika yönetimlerine tepki gösteren işçilerin eylemleri önemli gelişmeler olarak yaşandı.

İşçi sınıfı yeni bir mücadele yılını karşılamaya hazırlanıyor. 2024 yılının deneyimleri sınıf mücadelesinin önünde bulunan engelleri aşmak için ihtiyaç duyulan dinamikleri ortaya koydu. İşçi sınıfının tabandan gelişen öfke ve tepkisine yanıt verecek örgütlenmeler yaratma ihtiyacı ortada duruyor. İşçi eylemleri görece bir yaygınlık taşısa da parçalı ve dağınık kaldığı sürece, krizin faturasına karşı etkili bir mücadele boyutuna ulaşamıyor. Dolayısıyla, işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük alanlarındaki zaafı aşılamıyor. Sendikal bürokrasinin geriletici etkisine karşı tepki artsa da tabandan kitlesel/militan bir hareket yaratılamadığı için bu uğursuz etki de kırılmıyor.

Gerek ekonomik, sosyal ve siyasal saldırıların emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarında yarattığı yıkıcı etkiye karşı büyüyen tepkiler, gerekse hareketin önüne dikilen engellere karşı biriken öfke, 2025 yılında işçi sınıfı mücadelesinin güçlenmesini sağlayacak potansiyellerin hiç olmadığı kadar biriktiğini gösteriyor. Bu noktada önemli olan biriken bu potansiyele akacak kanallar açmak ve birleşik, kitlesel bir sınıf hareketi yaratmak için tabana dayalı örgütlenme çabasına odaklanmaktır.

Dağ fare doğurdu: Asgari ücret 22 bin 104 TL!

İnsanca yaşamaya yeten ücret için mücadeleye!

Açlık sınırı 21 bin, yoksulluk sınırı 72 bin lira! İşçiye reva görülen asgari ücret ise 22 bin 104 TL! Yani sefalet, yani açlık! Sonuçta dağ yine fare doğurdu.

10 Aralık'ta asgari ücret tiyatrosunun perdesi açıldı. Asgari ücret tespit komisyonu toplandı. İlk iki toplantıda asgari ücretle ilişkin rakam bile konuşulmadı.

Tabandan gelen basıncın da etkisiyle Türk-İş ağaları ağızlarındaki baklayı çıkardı. Asgari ücretin 29 bin 583 TL olması gerektiğini söylediler. Yani yoksulluk sınırının 72 bin lira olduğu koşullarda, asgari ücretle çalışan işçilerin ve ailelerinin insanca yaşamdan mahrum bırakılmasına onay verdiler. Buna rağmen Saray rejimi kendisine dalkavukluk yapan ağa takımını dikkate bile almadı. Türk-İş ne yaptı? Yaptığı tek şey son toplantıya "katılma kararını" almak oldu.

Kapitalistlerin önerisi asgari ücretin sefalet ücreti olarak kalması yönündeydi. Önce "gerçekleşen enflasyon" ve "hedeflenen enflasyon" dediler. Sonra hedeflenen enflasyon oranında artışı dayattılar.

Hedeflenen enflasyona göre asgari ücret artışını dayatan kapitalistler ve onların vurucu gücü olan iktidar, on milyonlarca asgari ücretli işçiye aileleriyle birlikte sistematik bir şekilde açlık sınırının altında bir yaşama mahkum ettiler.

Asgari ücretli işçiler ile aileleri tok yatabilmelerine yetecek bir gelirden bile yoksunlar. Buna rağmen kapitalistler ve onların iktidarı bir kez daha açlık sınırında bir asgari ücret dayattılar. Dayattılar, çünkü yüksek kârın kaynağı düşük ücretlerdi. Dayattılar, çünkü iktidar IMF'ye böyle söz verdi. Dayattılar, çünkü karşılarında örgütlü mücadeleyi yükselten bir işçi sınıfı yoktu.

Kapitalistler, utanıp sıkılmadan asgari ücrette yüksek artışın enflasyonu yükselteceği yalanına sarıldılar. Asalak takımı tüm toplantılarda bu yalanı dile getirdi. Koro halinde "yüksek asgari ücret ekonomik dengeleri bozar" dediler. Bu yalandı, bu yalanın en açık göstergesi ise asgari ücret tutarı yıllardır açlık sınırında olmasına rağmen ekonomik dengelerin bozulduğunun devam etmesidir.

Sermayenin yürütme gücü AKP iktidarı, komisyon toplantılarında kapitalistlere tam destek verdi. Türk-İş'in yoksulluk sınırının yarısının altında kalan asgari ücret önerisine bile tepki gösterdi. AKP

sözcüleri tıpkı kapitalistler gibi "yüksek asgari ücret, yüksek enflasyon demektir" yalanına sarıldılar. Merkez Bankası başkanı Fatih Karahan işi daha da ileri götürerek asgari ücrete yüzde 25 artış önerisinde bulundu. Oysa rejimin "yalan üretim aparatı" olan TÜİK verilerine göre bile kasım ayında enflasyon %45 olarak gerçekleşti.

Birkez daha asgari ücret artışı, TÜİK'in çarpıtılmış enflasyon rakamlarının ve Merkez Bankası'nın uydurma enflasyon tahmininin altına çekildi. Asgari ücret 22 bin 104 lira oldu. AKP iktidarının sözcüleri, asgari ücretli işçilerin "enflasyona ezdirilmediği" yalanını tam bir pişkinlikle yinelediler. Ham maddesi yalan olan bu açıklamalar, asgari ücretli yedi milyon işçi ve ailesini kandırabileceğini sanan küstahça bir tutumun yansımasıydı.

Asgari ücrete yapılan düşük zam, "birtık" daha fazla maaş alan çalışanları da etkileyecek. Zira asgari ücrete yapılan zam oranı toplamda ücretlerin artış ora-

nını da belirliyor. Sendikalı işçilerin TİS'lerinde kapitalistler asgari ücrete yapılan zam oranını esas alıyorlar. İktidardan güç alan kapitalistler, asgari ücrete yapılan zam oranını toplu sözleşme masasında dayatacaklar. Sendikalı işçilerin ücretlerini düşürmek için işçi sınıfına karşı bir silah olarak kullanılacaklar.

Emekçiler, krizin etkilerini her geçen gün daha yakıcı biçimde hissediyor. Temel tüketim maddelerine neredeyse her gün zam yapılıyor. Elektrik, su, doğalgaz faturalarını asgari ücretli milyonlarca işçi ödeyemez duruma düşürdü. Hal böyleyken, AKP-MHP iktidarı insanca yaşamaya yetmeyen bir asgari ücreti, 22 bin 104 lirayı emekçilere reva gördü. Bu onay, insanca yaşamaya yeten asgari ücretin ancak mücadele ile kazanılacağı gerçeğinin kanıtı olarak kayıtlara geçti.

Sermayedarlar ve onların vurucu gücü AKP-MHP iktidarının gözü dönmüş

saldırganlığı ancak ve ancak işçi sınıfının birliği ve mücadelesinin gücüyle durdurabilir. İşçi sınıfı birlik olmazsa, sermaye iktidarı derin sefaleti işçilere ve ailelerine reva görmeye devam edecektir.

Milyonlara 22 bin 104 liralık sefalet ücretiyle yaşamayı dayatanlara karşı, işçi sınıfı ve emekçiler işyerlerinde bir araya gelerek mücadeleyi yükseltmeliler. Komiteler kurmalı, örgütlü bir güç olarak kapitalistlerin karşısına dikilmelidirler. Zira, işçi sınıfının aşağıdaki talepler uğruna örgütlü mücadeleyi yükseltmek dışında bir seçeneği kalmamıştır:

"İnsanca yaşamaya yeten ücret!", "İşten atmalar yasaklansın!", "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!", "7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!", "Her türlü kurlsız, esnek çalışma biçimleri yasaklansın!", "Kıdem tazminatını gasp etme planı geri çekilsin!", "İşsizlik Fonu'nun yağmasına son verilsin!", "Örgütlenmenin önündeki engeller kaldırılansın!", "Baskı ve saldırılara son verilsin!"

Asgari ücret süreci ve ötesi

Türkiye’de asgari ücret, geniş yığınları “alınacak olan en düşük ücrete” mahkum eden bir uygulamaya dönüştürüldü. Bugün çalışanların büyük çoğunluğu açlık sınırının dahi altında kalan asgari ücretle yaşamak zorunda kalıyor. Öte yandan, iğneden ipliğe kadar her şeye sık sık zam yapılıyor, ev kiralari artırılıyor, emekçiler elektrik, su, doğalgaz vb. faturalarını dahi ödeyemiyor. Zira, emekçilerin alım gücü giderek düşerken asgari ücret olduğu gibi yerinde sayıyor. Ortalama bir ailenin eline geçen para asgari ihtiyaçlarını karşılamaya bile yetmiyor. Bu ücrete çalışan işçiler ay sonunu getirebilmek için ya mesaiye kalarak sürekli çalışıyor ya ek iş yapmak zorunda kalıyor ya da kredilerle borca giriyor. Toplumun büyük bir kesimi felaket düzeyindeki yoksulluk ve yoksullukla bu şekilde baş etmeye çalışıyor.

Önümüzdeki bir yıl boyunca geçerli olacak asgari ücret artışı işte böyle bir kriz sürecinde belirlendi. Emekçilere bir kez daha açlık ve sefalet dayatıldı. Dahası, önümüzdeki haftalardan itibaren hemen her gün pek çok şeye zam yapılmış ve böylece asgari ücret çok geçmeden tekrar açlık sınırının altına düşmüş olacaktır.

KRİZİN VE SAVAŞIN FATURASI EMEKÇİLERE KESİLİYOR

Ortadoğu uzun yıllar boyunca emperyalizmin kanlı savaş, çatışma, soykırım ve şoven politikaları ile yakılıp yıkılarak şiddet ve kaosa bezendi. Bugün ise gelinen aşamada bölge kanlar içinde debeleniyor. Bir kriz coğrafyası olan bölgede Siyonist savaş makinesi ve onun arkasındaki batılı emperyalistler savaşı daha da kışkırtıyor; halkları birbirine kışkırtıyor ya da doğrudan kendileri katliam yapıyorlar.

Öte yandan, Türkiye gibi savaşı kışkırtan, bölgedeki kukla devletler de bu savaşın bir tarafı/parçası konumundalar. Elbette böyle bir savaşın faturası da işçilerin, emekçilerin ve bölgenin mazlum halklarının sırtına yıkılıyor.

İktidar, bir taraftan vergi affı ve yeni teşviklerle sermaye sınıfına hizmette kusur etmezken, öbür taraftan işçi ve emekçilere “savaş” bahanesi ile aba altından sopa göstererek daha da saldırgan bir tutum sergiliyor. Yüzlerce işçi Madde 25/2 ile işten atılıyor, sendikal örgütlenmeler engelleniyor, mücadele edenlerin karşısına ise bürokrasi ve kolluk kuvvetleri çıkartılıyor. Öte yandan, bir gece yarısı kararnamesi ile grevler ya-

saklanıyor. Hakları için yürüyüş yapmak isteyenler gözaltına alınıyor veya tutuklama saldırısı ile karşılaşabiliyor. Yıllarca süruncemede kalan iş mahkemeleri ise bu saldırıların başka bir ayağını oluşturuyor. Grev yasaklama kararları, “milli güvenliği bozucu nitelikte eylem” diye gerekçelendiriliyor. Ancak sermaye sınıfının ülkenin zenginliklerini, yer altı ve yerüstü kaynaklarını sınırsızca sömürüp talan etmesi, saraydaki sahtekar takımına göre “milli güvenliği bozucu” bir eylem değil.

ÇÖZÜM ÖRGÜTLÜ MÜCADELEDE!

Sermaye iktidarının bu kadar küstah ve pervasızca saldırmasının arkasında,

işçi sınıfının örgütsüzlük ve dağınıklığı var. Verili koşullarda işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyinin zayıf olması, kısmen daha ileri olanların ise sendikal bürokrasi tarafından kötürümleştirilmesi, mevcut zayıflığın nesnel ve öznel sonuçlarının sınırlarını gösteriyor. Bu durum örgütlenmenin ve mücadele etmenin yakıcı önemini de gözler önüne seriyor. Asgari değil de insanca yaşanacak bir ücret alabilmek için yapılması gereken şey fabrikalarda, atölyelerde ve sanayi havzalarında komiteler ve birlikler kurarak örgütlü mücadeleyi yükseltmektir.

K. TORLAK

Asgari Ücret Tespit Komisyonu’nun sergilediği orta oyunun ardından asgari ücret 24 Aralık’ta 22 bin 104 TL olarak açıklandı.

BDSP’nin de bileşeni olduğu İşçi Emekçi Birliği sefalet ücretine tepki olarak 25 Aralık’ta İstanbul Cevahir önünde eylem yaptı. Eylemde “fabrikalarda, havzalarda, mahallelerde bir araya gelelim, ücretli kölelik düzenine karşı mücadeleyi büyütelim!” çağrısı yapıldı.

Hakkımı Ver bileşenlerinin 24 Aralık

Dört bir yanda asgari ücret eylemleri

akşamı Taksim’de yapmak istedikleri eyleme ise polis saldırdı, 18 kişi gözaltına alındı ve ilerleyen saatlerde serbest bırakıldı. DGD üyeleri ise Kadıköy’de yürüyüş yaptı.

Ankara’da Emek ve Demokrasi Güçleri, 25 Aralık’ta Yüksel Caddesi’nde buluşarak slogan ve ajitasyon konuşmaları

ile Sakarya Caddesi’ne yürüyüş yaptı. Eylemde “Asgari değil insanca yaşam istiyoruz!” denildi.

Gebze Emek ve Demokrasi Güçleri 26 Aralık’ta saat 18.30’da Gebze Kent Meydanı’nda asgari ücret gündemli basın açıklaması gerçekleştirdi.

Esenyurt’ta aralarında BDSP’nin de

olduğu ilerici kurumlar Esenyurt Depo’da 26 Aralık’ta “Asgari değil insanca bir yaşam!” şiarıyla eylem gerçekleştirdi.

Bursa’da DİSK ve KESK 26 Aralık’ta saat 18.30’da Bursa Kent Meydanı’nda asgari ücret gündemli basın açıklaması gerçekleştirdi.

Artvin, Antep, Mersin, Eskişehir, İzmir’de 26 Aralık’ta Antalya, Van, İzmir ve Diyarbakır’da 27 Aralık’ta asgari ücret eylemleri gerçekleştirildi.

Suriye’de yaşananlar ve Saray medyasının ırkçı-şoven yalanları!

Çözüm halkların birliği ve mücadelesinde!

İktidar medyası Suriye’de yaşanan son gelişmeleri büyük bir sevinçle karşıladı. Hızlan yayılmacı, işgalci-ilhakçı söylemleri öne çıkartmaya başladı. Açlık ve sefaletin kıskacındaki işçi ve emekçileri şoven-ırkçı söylemlerle sersemletmek için yalan haberde sınır tanımadı. İktidar medyası neo-Osmanlıcılığın kitleler içerisinde köpürtülmesi için mesai yaptı, yapmaya devam ediyor.

Yandaş medyanın Suriye’deki olaylar konusundaki tutumu ibretliktir. Yaşananları haberleştirme tarzlarıyla, attıkları manşetlerle gerçekleri ters yüz etmek için tüm hünerlerini sergilediler. Zalimi mazlum, mazlumu zalim göstermek için riyakarlığın doruklarını fethettiler. Suriye’deki gelişmeleri neo-Osmanlıcılık propagandası için tepe tepe kullandılar.

Etrafa zehir saçan medyanın bu tutumu ABD-İsrail patentli BOP yandaşlığıdır aynı zamanda. BOP demek ABD eski dışişleri bakanı Condoleezza Rice’nin ifadesiyle “22 İslam ülkesinin sınır ve rejimlerinin ABD çıkarları doğrultusunda değiştirilmesi” demektir. Yandaş medya tam da bu stratejik hedefe hizmet etmek için var gücüyle işçi ve emekçileri şoven, ırkçı söylemlerle sersemletmeye çalışıyor.

AKP iktidarının borazanı bu medyaya göre “sıradan halk” helikopter düşürmüştü. Halk kitleleri birdenbire ortaya çıkmış, “iman dolu” yürekleriyle “daha fazla özgürlük”, “daha fazla demokrasi” için Esad’ı devirmişti. Bu besleme takımına göre ABD-İngiliz emperyalistleri, Gazze’de soykırım yapan Siyonist İsrail ve Saray rejimi tarafından silahlandırılan cihatçı katiller sürüsü “Suriye halkıdır”.

Ne hikmettir ki, ellerinde Suriye devletin sahip olmadığı silahları olan ve “özgürlük” isteyen sıradan halk grupları ağır silahları ustaca kullanabiliyordu. Helikopter düşürebiliyor, tankları havaya uçurabiliyorlardı.

Yandaş medyanın yalanları gerçekleri karartmaya yetmedi. Zira özel eğitim almamış birinin helikopter düşürmesi hayaldir. Bırakalım halkı, özel eğitim almamış bir asker dahi helikopter düşürecek kadar becerikli olamaz. Bunu yapabilmek için aylarca değil yıllarca özel eğitim almış olmanız gerekir. Nitekim cihatçı çeteler yıllardan beri ABD-Türkiye-İsrail gibi sömürgeci güçler tarafından eğitilip

silahlandırıldı, körfez şeyleri tarafından finanse edildi.

Libya’nın yıkılıp yıkılması, ABD, NATO ve İsrail’in ortak senaryosuydu. Türkiye de o savaşa dahil olarak suça ortak oldu. Bindirilmiş kitalar Libya’da görevini yaptı. Şimdi aynı gruplar “özgürlük isteyen halk” kılığında Suriye’de görevdeler. Oysa bu IŞİD artıklarının %40’tan fazlası Suriyeli bile değil. Onlarca ülkeden devşirilmiş katillerden oluşuyor. Suriyeli olanların ezici çoğunluğu ise ABD-İsrail-Türkiye-Katar gibi Ortadoğu halklarına düşman devletlerin maşasıdır.

Yandaş medyadaki tetikçiler tüm bu gerçekleri es geçiyor. Güya Amerika’ya laf söyleyen bu düşkün takımı, “Trump Erdoğan’ı övdü” diye sevinç çığlıkları atıyor. Kürt halkının kazanımlarının yok edilmesi için ortaya çıkan imkanları ballandıra ballandıra yazılı ve sözlü olarak anlatıyorlar. Kara propagandada sınır tanımıyorlar. Aynı zamanda milliyetçi-şoven propaganda ile toplumsal atmosferi zehirlemek için mesai yapıyorlar.

Trump özetle, “Esad’ı Türkiye ve HTŞ devirdi” diyor. Yandaş medya ise AKP şefinin önünü açan açıklamayı alkışlıyor. Daha düne kadar HTŞ terör örgütü diyenler, cihatçı çeteleri kendinden geçerek alkışlıyor. ABD emperyalizminin şefi Trump’un, Erdoğan’ı “aptal olma” diye uyardığı mektubu yok sayıyorlar. Yeni pencere açıldığını, Kürt halkının Roja-

va’daki kazanımlarının yok edilmesi için fırsat doğduğunu döne döne tekrarlıyorlar.

Siyonist İsrail sessiz sedasız işgal ediyor, asırlık hayallerini gerçekleştiriyor. AKP iktidarı neo-Osmanlıcılık, ırkçılık ve şovenizmle emekçi kitleleri sersemletmek için gelişmeleri kullanıyor. Boş bir zafer hikayesini içerde gücünü tahkim etmek için kullanıyor. Saray medyası da kullanışlı bir aparat olarak emekçilerin gerçekleri görmemesi için özel çaba gösteriyor.

Suriye’de bugün için ABD kazandı. Bunun yanı sıra en büyük kazanan ise Filistin’de soykırım yapan İsrail’dir. Erdoğan ve onun rejimi, İsrail’e altın tepside zafer sundu. Savaş suçlusu Netanyahu, “Suriye fatihi” havalarında vaazlar veriyor. Erdoğan, Suriye’nin tozu-dumanı ardında kalan Gazze’deki soykırım savaşının da artık lafını etmiyor. Suriye’de sermaye sınıfının ve Erdoğan’ın şahsi beklentileri ve çıkarlarına uygun koşullar oluşmuş olabilir, ancak emekçiler kaybetti. On binlerce cihatçıya maaş veren, onlara silah ve mühimmat sağlayan AKP-MHP rejimi, on milyonlarca emekçiye ise açlık sınırının altında kalan bir asgari ücreti dayattı.

Esad devrildi. Peki, Esad devrildi de ne oldu? Irak’ta Saddam devrildikten sonra, Libya’da Kaddafi devrildikten sonra ne olduysa o oldu. Büyük Ortadoğu Projesi, yani kısa adıyla BOP’un Suriye ayağı da

tamamlanmış oldu. Saray medyası sevinç naraları atıyor. Zira saray medyası ABD emperyalizminin, Siyonist İsrail’in, AKP iktidarı şefinin çıkarlarının bekçiliğini yapıyor.

Gazze’de soykırım yapan, Hamas düşmanlığı yapan İsrail, kendilerine cihatçı diyen HTŞ’den rahatsız olmuyor. Suriye’yi kendilerine açan HTŞ’den çok memnun, kendilerine mücahit diyen HTŞ de Müslümanları katleden İsrail’e elini uzatıyor. Üstelik bu İsrail Suriye’yi vuruyor, askeri birikimlerini yok ediyor, topraklarını işgal ediyor. Ancak HTŞ şefleri buna dair tek laf etmiyorlar. Öte yandan, sözde İsrail karşıtlığı üzerine konuşma yapan AKP iktidarının Dışişleri Bakanı Hakan Fidan Suriye’yi ziyaret ediyor. Katillerin şefi Colani ile pozlar veriyor. Siyonist İsrail’in ilgisine mazhar olan HTŞ’ye fikir babalığı yapıyor. Tüm bu gelişmelere iktidar medyası tam destek veriyor.

Roja’da Kürt halkı, insanlık düşmanı çetelere karşı savaştı. Birlikte yaşadığı tüm halkların özgürlüğüne sahip çıktı. Kadınların eşitliğini savundu. Ancak iktidarın Kürt karşıtı politikaları, bu kazanımları hedef olarak bölgeyi yeniden istikrarsızlık ve kaos riskiyle karşı karşıya bırakıyor. Saray medyası bu sürece su taşıyor. İçerde ve dışarıda şovenizmi, ırkçılığı, neo-Osmanlıcılığı güçlendirmek için özel çaba gösteriyor. Saray medyasının şovenist, ırkçı, neo-Osmanlıcılık yaklaşımının panzehiri işçilerin birliği, halkların kardeşliği mücadelesini büyüttü.

H. YAĞMUR

Savaş kundakçıları basın emekçilerini katlediyor

Dünyanın dört bir yanında emperyalist kapitalist sistemin efendileri sömürü ve kölelik düzenini sürdürmek için başvurdıkları uygulamaları, savaş ve yıkımları kitlelerden saklamak için basın-yayın çalışanlarını hedef almayı sürdürüyor.

Baskı, yasak, sansür uygulamalarının yanı sıra gözaltı ve tutuklama saldırıları da “demoklesin kılıcı” gibi gazeteciler üzerinde sallanmaya devam ediyor.

Emperyalist/kapitalist güçler yeni sömürü alanlarına hakim olmak için giriştikleri savaş ve işgal saldırılarında fütursuzca vahşi katliamlar gerçekleştiriyor. Gerçekleri çarpıtan sermaye medyası bu savaş suçlarına ortak olurken, gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışan gazeteciler ise doğrudan katliamların hedefi oluyor.

Suriye’de özellikle Kürt halkının bulunduğu bölgelerde işgal ve katliamlarını yoğunlaştıran AKP-MHP iktidarı da buradaki gazetecileri doğrudan hedef alarak katlediyor. Filistin ve Ukrayna’da da gazeteciler öldürülmeye devam ediliyor.

Sınır Tanımayan Gazeteciler’in (RSF) geçtiğimiz günlerde yayınladığı rapordan yansıyanlar, emperyalist-kapitalist şeflerin vahşi yüzlerini gizlemek için, gerçekleri söyleyen gazetecileri nasıl hedef aldıklarını bir kez daha gözler önüne serdi.

RFS’nin raporuna göre; sadece 2024 yılında dünya genelinde 54 gazeteci öldürüldü. Son 20 yılda bin 688 gazetecinin öldürüldüğüne yer verilen raporda 2003-2022 arasında yılda ortalama 80 muhabirin yaşamını yitirdiği belirtildi.

Rapora göre, “Gazeteciler için en tehlikeli ülkeler sayılan Suriye ve Irak’ta 20 yılda 578 muhabir öldürüldü. Bu sayı, aynı tarihlerde öldürülen tüm gazetecilerin üçte birinden fazlasını oluşturuyor.” Rapordaki verilere göre; “Meksika’da 125, Filipinler’de 107, Pakistan’da 93, Afganistan’da 81, Somali’de ise 78 gazeteci öldürüldü.”

Ukrayna’da sadece Şubat-Aralık 2022 döneminde 8 gazetecinin, Rusya’da ise son 20 yılda 25 gazetecinin öldürüldüğü de rapora yansıyan veriler arasında yer aldı. Meksika, Brezilya, Kolombiya ve Honduras gibi ülkelerde ise yolsuzluk ve suçlarla ilgili haberler yapan gazetecilerin hedef alındığına dikkat çekilen raporda 2022 yılında dünya genelinde öldürülen gazetecilerin yarısının bu ülkelerden olduğu vurgulandı.

TÜRKİYE’DE BASKI, SANSÜR, TUTUKLAMA

Baskı, sansür, gözaltı ve tutuklama

saldırıların muhalif basının üzerinden eksik etmeyen Türk sermaye devleti ise raporda 2003’ten bu yana 9 gazetecinin ölümüyle Rusya ve Ukrayna’nın ardından gazeteciler için Avrupa’nın üçüncü en tehlikeli ülkesi olarak yer aldı.

Ancak gazeteci cinayetlerinin yanı sıra sermaye iktidarının sopası, biat etmeyip gerçekleri dile getiren basının üzerinden hiçbir zaman eksik olmadı. Baskı, sansür ve yasaklarla susturamadığı gazetecileri soruşturma ve mahkemeler eliyle ehlileştirmek istendi. Bütün bunlara rağmen geri adım atmayan gazeteciler ise işsizlik ve tutuklama saldırılarıyla karşılaştı. Çok sayıda gazetecinin ise adli kontrol saldırısıyla sürekli olarak düzenin sopasını ensesinde hissetmesi de raporda dikkat çekilen detaylardan biri oldu.

Irak ve Suriye’de işgal heveslerine soyunan Türk sermaye devleti, son olarak 19 Aralık’ta gazeteci Nazım Daştan ile Cihan Bilgin’i doğrudan SiHA ile hedef alarak katletti. Geçtiğimiz 23 Ağustos’ta

kuzey Irak’ta Türkiye’nin SiHA ile hedef aldığı Hero Bahaddin ile Gülistan Tara da katledilmişti.

İSRAİL 155’TEN FAZLA GAZETECİYİ KATLETTİ

Filistin halkına yönelik saldırı ve katliamlarını aralıksız sürdüren dinci-faşist İsrail rejimi ise barbar yüzünü bir nebze de olsa dünya kamuoyundan gizleyebilmek için yabancı gazetecilerin Gazze’ye girişini yasakladı. Raporda konuya ilişkin olarak şu bilgiler yer aldı: “Ekim 2023’ten bu yana Gazze ve Lübnan’da 155’ten fazla gazeteci İsrail ordusu tarafından öldürüldü, benzeri görülmemiş bir katliam. RSF’nin en az 40’ının gazetecilik faaliyetleri nedeniyle kasıtlı olarak hedef alındığına dair yeterli kanıt var. RSF, İsrail ordusunun gazetecilere karşı işlediği savaş suçları için Uluslararası Ceza Mahkemesi’ne (UCM) dört şikayette bulundu.”

Ayrıca 37 Filistinli gazetecinin İsrail zindanlarında işkence gördüğünün kesin olarak tespit edildiği belirtildi.

Filistin Gazeteciler Sendikası’nın verilerine göre ise, 26 Aralık’ta bir canlı yayın aracını vuran işgalci İsrail ordusunun beş gazeteciği katletmesiyle 7 Ekim 2023’ten bu yana öldürülen gazetecilerin sayısı 201’e ulaştı.

Geçtiğimiz günlerde sermaye devleti Suriye’ye dönük SiHA saldırısıyla iki gazeteci öldürüldü. Nazım Daştan ve Cihan Bilgin isimli gazetecilerin öldürülmesini İstanbul’da protesto etmek isteyen gazeteciler ise tutuklandı. Tutuklananların isimleri şöyle:

“ETHA editörü Pınar Gayıp, Meopotamya Ajansı (MA) muhabiri Gülistan Dursun, Mücadele Birliği muhabiri Serpil Ünal, Yeni Yaşam Gazetesi’nden Enes Sezgin, Osman Akın ve Can Papila, gazeteci Hayri Tunç, Hacı Uğis, İmam Şenol”

Gazetecilere çıplak arama

Avukat Eren Keskin, katledilen gazeteciler Nazım Daştan ve Cihan Bilgin için yapılan eylemde gözaltında alındıktan

“Gazetecilik suç değildir!”

sonra tutuklanan ve Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi’ne gönderilen kadın gazetecileri ziyaret etti. Gülistan Dursun, Pınar Gayıp ve Serpil Ünal ile görüşme gerçekleştiren Keskin, gazetecilerin çıplak aramaya maruz kaldığını duyurdu.

İHD İstanbul Şubesi’nde DFG ve MKG’nin çağrısıyla gazetecilerin öldürülmesine ilişkin basın toplantısı düzenlendi. Toplantıda “Gazeteciliği savunacağız!” yazılı pankartın yanı sıra tutuklanan 7 gazetecinin fotoğrafları salona asıldı.

İzmir İHD de basın konuya ilişkin toplantısı gerçekleştirildi ve “Gazetecilik suç değildir” denildi. 27 Aralık Cuma günü saat 13.00’da gerçekleşen ve aralarında BDSP’nin de olduğu çok sayıda kurumun imzacı olduğu açıklamada, Nazım Daştan ve Cihan Bilgin’in uğradıkları saldırı sonucu yaşamlarını yitirmesinin ardından Filistin’de 5 gazetecinin İsrail hava saldırısında öldürüldüğü ifade edildi.

“Gazetecilerin yaşam hakkı, yalnızca bir insan hakkı değil, aynı zamanda özgür ve demokratik bir toplumun sürdürülebilirliği için vazgeçilmez bir de-

ğerdir” denilen açıklamada gazetecilere yönelik saldırıların aynı zamanda halkın gerçeklere ulaşmasına dönük bir saldırı olduğunun altı çizildi. Gazetecilerin öldürülmesinin yanı sıra bunu protesto etmenin bile baskıyla karşılandığı söylenerek yedi gazetecinin tutuklanması ve İstanbul Barosu’na açılan soruşturma dile getirildi.

“Bizler, aşağıda imzası bulunan kurumlar olarak, gazetecilerin yaşam hakkının, düşünce ve ifade özgürlüğünün, gazeteciliğin ve halkın haber alma hakkının önündeki engellerin kaldırılmasını talep ediyoruz” denilen açıklama, metnin okunmasının ardından bitirildi.

“Suriyeliler dönecekler mi?”

Göçmen sorunu, Suriye’de yaşanan gelişmeler üzerinden bir kez daha rejim tarafından istismar ediliyor. “Geri dönüşler” üzerinden propaganda yapan AKP iktidarı, kitlelerin bu yönlü beklentilerini istismar ederek toplumsal desteğini güçlendirmeyi hedefliyor.

Suriye iç savaşının tarafı ve sorumlusu olan, gelinen yerde işgalci bir güç olarak ülkede konumlanmış bulunan rejim, göçmen sorununu yeni bir düzeyde istismar ediyor. AB Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen, Erdoğan ile düzenlediği ortak basın toplantısında Türkiye’deki Suriyeli göçmenler için 1 milyar Euro’luk yeni bir fon tahsis ettiklerini açıkladı.

Emperyalistler Suriye’deki duruma göre göçmen alımını durdurmaya başladılar. Bunun için emperyalist ülkelerin sınırlarından geri gönderilecek ve ülkelere dönmeyecek göçmenlere konaklayacak ülkeler lazım. Almanya, geçen hafta Suriye’den yapılan 47 bin göçmen başvurusunu askıya aldı. Hollanda, Belçika, Avusturya, Çekya, Danimarka, Finlandiya, Norveç, İsveç ve İtalya’da da benzer uygulamalara gidileceği açıklandı. Avusturya ise “deport” işlemlerine hazırlanıyor. Türkiye’deki göçmen sayısında önümüzdeki günlerde Avrupa’dan geri gönderilecek olanlarla birlikte değişim görebiliriz.

Göçmenler üzerinden “Kayseri pazarlığı” yapan iktidar, bugün Suriyelilerin dönüşü üzerinden propaganda yapıyor. İktidarın borazanı medya ve bakanlar ise Suriyelilerin akın akın ülkelerine döndükleri yalanını yayıyor. Sosyal medyada

ülkesine dönmek için sevinenlerin videoları yaygınlaştırılıyor. Dönüşler elbette yaşandı ama bu ciddiye alınabilecek bir sayıda değil. Zira 6-13 Aralık tarihleri arasında Türkiye’den Suriye’ye dönen göçmenlerin sayısı 7 bin 621 olarak açıklandı.

Yazılıp-çizilenlerin sadece bir propaganda malzemesi olmasının nedenleri arasında Suriye’deki güncel durumun belirsizliği, göçmenlerin ülke ekonomisinde tuttukları yer ve göçmen sorununun iktidar için kullanışlı bir aparat olması yer alıyor.

Tüm bunlara rağmen dönenlerin sayısında artış olabilir. HTŞ yayınladığı me-

sajlarla “serbest piyasa” vurgusu yapıyor, bu yanıla ülkenin yeniden inşası kapitalistlerin o alana yönelmelerini sağlayabilir. Bu da belli sınırlarda emeğin tersine göçünün önünü açabilir. Ancak şu an için geri dönüşleri belirleyen tek koşul bu değil.

Emperyalistlerden alınan fonların yanı sıra göçmen emeğinin ucuz olması, göçmenleri sermaye sınıfı nezdinde “kıymetli” kılmaktadır. Emperyalistlerin Suriye’ye müdahalesinin ardından, 2011 yılı ve sonrasında resmi rakamlara göre 13.8 milyon Suriyeli ülke içinde ya da farklı ülkelere göç etti. Türkiye’de 4.6 milyon göçmenin 3 milyondan fazlası Suriyeli ve

kayıtlı olarak çalışanların sayısı ise sadece 108 bin. Kayıt dışı çalıştırılanların sayısı ise 2 milyon olarak tahmin ediliyor...

Türkiye’de kapitalistler göçmen emeği üzerinden kârlarını katlarken, göçmen sorununu çok yönlü olarak kullandılar. Sermayenin temsilcilerinden MÜSİAD göçmen emeğini yüceltirken, TÜSİAD zaman zaman göçmen karşıtlığı üzerinden açıklamalar yaptı. Kimi zaman farklı eğilimler ve söylemler gündeme gelse de özünde göçmen emeği, “ucuz emek” kategorisinde sermayenin işine yaramaktadır. Bu durum söz konusuysa geri dönüşler bir iç politika malzemesi olarak kitleleri oyalamak için kullanılmaktadır.

Rojava’ya saldırılar protesto edildi

Diyarbakır’da Amed Barış Anneleri Meclisi, Türk sermaye devleti ve çetelerinin Kuzey ve Doğu Suriye’ye yönelik saldırı tehditlerine son vermesini talep ederek basın toplantısı düzenledi.

Mezopotamya Ajansı’nda yer alan habere göre, Bağlar’da bulunan dernek binasında yapılan açıklamada “Bila ENKS dev ji berdevkiya şerê taybet ê Tirkiye’yê berde! / (ENKS Türk devletinin özel savaş sözcülüğünü yapmayı bırak-sın!)” yazılı pankart açıldı. Eylemde konuşan Amed Barış Anneleri Meclisi Sözcüsü Havva Kıran ile Kudret Eryılmaz, 4

parçada bütün Kürt kurumlarının saldırılar karşısında birlik olması gerektiğini vurguladı. Konuşmalarda Barzani’ye de ihanetten vazgeçmesi için seslenildi ve “Rojava yalnız değildir!” sloganı atıldı.

Mardin Nusaybin’de ise Kamişlo sınırında başlatılan nöbet devam etti. Sınır kapısında sürdürülen nöbet alanında sabah saatlerinden itibaren bir araya gelenler, direniş şarkıları ve sloganlarla eylemini sürdürdü.

Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Şırnak İl Örgütü, Kuzey ve Doğu Suriye’ye yönelik saldırılara karşı Silopi’de yürüyüş ve ardından 18 Aralık’ta basın açıklaması düzenledi.

Diyarbakır’da Demokratik Kurumlar Platformu öncülüğünde, “Abdullah Öcalan’a özgürlük Kürt sorununa demokratik çözüm” kampanyası kapsamında Diyarbakır’dan Ankara’ya gerçekleştiri-

lecek “Demokratik Çözüm ve Özgürlük Yürüyüşü” basın açıklaması düzenlenerek başlatıldı.

16 Aralık’ta yapılan eylemde Ankara’ya gidecek heyet üzerinde Kürtçe ve Türkçe „Demokratik Çözüm ve Özgürlük Yürüyüşü“ yazılı önlük giydi. Şeyh Said (Dağkapı) Meydanı’na yürümek için bir araya gelen kitlenin önü DBP İl Örgütü binası yakınlarına kurulan polis bariyerleriyle engellendi. Engellenilen yerde “Demokratik Çözüm ve Özgürlük” yürüyüşçüleri basın açıklaması düzenleyerek yola çıktı.

Güncel tablo ve işçi sınıfı

Kapitalistler, sömürüye dayalı sistemlerinin yarattığı krizlerin faturasını her dönem işçi ve emekçilere ödetmek için saldırırlar. İşçi sınıfı ise bu dayatmalar karşısında her zaman diz çökmez. Sınıflar mücadelesinin seyrine bağlı olarak farklı tepkiler gösterir. Örneğin 1831 yılında Fransa'nın Lyon kentinde dokuma işçileri, kötü ekonomik koşullar ve bununla ilintili olarak ücretlerin düşürülmesine karşı "Canut İsyanları" adıyla tanımlanan ayaklanmayı başlatırlar. 1844 yılında Si-lezya'da işçiler, sömürü koşullarına karşı "insanca yaşam" talepli bir direniş örgütlerler. Diğer pek çokları gibi bu iki isyan da burjuvazinin kanla bastırma çabalarına karşı, ekonomik taleplerle başlayıp siyasallaşmış, işçilerin bilinci berraklaşmıştı. Bu direnişler, 1848 devrimine giden süreçte kıvılcım oldular...

Türkiye'de son yıllardaki gelişmelere bakıldığında, ekonomik krizin etkisi derinleştikçe, emek-sermaye çelişkisinin daha belirgin şekilde gün yüzüne çıktığı görülüyor. Bu çatışmada kapitalistlerin safında duran AKP Şefi Recep Erdoğan, grevleri yasaklamakla övünürken, "iftiharla" sermayeye hizmet ettiğini sık sık hatırlatıyor. Sendikalaşan işçiler pervasız kapitalistler tarafından işten atılırken, hakları için direnişe geçtiklerinde çoğu zaman düzenin kolluk kuvvetlerini karşılarında buluyor. Sermaye iktidarı işçileri açlık ve yoksulluğa mahkum ederken, küstahça dayatmalara karşı gelişen basit tepkilere dahi tahammül etmiyor. Dayatmalara tevekkülle katlanan, hak arama bilincinden yoksun bir işçi tipi yaratmak istiyorlar.

Özetle, sermaye iktidarı mülksüzleri daha fazla yoksullaştırıp sopa elde beklerken, kapitalistler ise ücretli kölelik ve sömürüye dayalı bu düzenin nimetlerinden sonuna kadar faydalıyor, tıksırına caya kadar yiyorlar.

Son günlerde sınıf cephesindeki gelişmelere bakıldığında iktidarın pervasızlığı net bir şekilde görülüyor. Sendikacı oldukları için işten atılan Polonez işçileri Ankara'ya yürümek isterken gözaltına alındılar. Çatalca Adliyesi önünde yürüyüş başlatmışlardı ancak polis tarafından önleri kesildi. Ayrıca polis amiri "sizin ye-

riniz Çatalca" diyerek direnişi hapsetmek istedikleri sınırı açıkça ilan etti. Çalışma Bakanlığı ise geçtiğimiz aylarda bizzat bir açıklama yayınlayarak Polonez'de sendikal hakları hedef alan saldırıya onay vererek safını belli etmişti. O da yetmemiş olmalı ki, fabrika çevresini ablukaya alan polis işçilere saldırıp göz altına alarak direnişi kırmaya çalıştı. İktidar, Polonez işçilerinin başlattığı Ankara yürüyüşünü engelleyerek sermaye sınıfının çıkarlarını korumak için kendi hukukunu paçavraya çevirebileceğini birkez daha gösterdi.

Sendikacı çalışma anayasal bir haktır. Ancak bu, sadece kağıt üzerinde ögle. Hem sendikal faaliyete saldıran kapitalistler hem saldırılara kılıf uyduran iktidarın tutumu bunu gösteriyor. Sık başvurduğu grev yasakları, polis baskısı, yargı terörü vb. icraatlarla sermayenin tetikçisi olduğunu kanıtıyor. Grev yasakları için yasal bir dayanak bulamayan AKP şefi Erdoğan, "grevler milli bütünlüğü bozucu nitelikte" mavalına sarılarak işçi sınıfının haklarına saldırıyor. Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Hitachi Ener-

ji, Grid Solutions, Schineider Elektrik ve Arıtaş Kriyojenik fabrikalarında başlayan grev, bu "gerekçe" üzerinden yasaklandı. Erdoğan ve müritlerine göre işçi sınıfının az-buçuk yaşamaya yeten bir ücret alması "milli güvenliği bozar". Yani onlar için "milli güvenlik" kapitalistlerin kasalarına giren parayla ölçülüyor.

Bir başka yasak sebebi ise bu fabrikaların MESS üyesi olarak diğer fabrikalar için emsal teşkil etmesiydi. Bundan dolayı grevler, 1100 odalı sarayında sefahat süren Erdoğan tarafından yasaklanıyor.

İşçilere karşı duyulan bu öfke ve korkunun elbette birçok sebebi var. Öncelikle sınıfı pasifize ederek, mücadele potansiyelini eritmek istiyorlar. Yoksullaştırarak sadakaya bağımlı hale getirmek gibi hedefleri de var. Ancak söyledikleri gibi; "işçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedeceği bir şey yoktur!" Örgütlenip mücadele etmediği sürece sermaye ve iktidarın saldırıları tepesinden eksik olmayacak. Aslanan bu saldırıları püskürtme potansiyelini açığa çıkartmak, bunun deneyim ve dersleriyle do-

nanmaktır. Bunlardan yoksun kalan bir işçi sınıfı, kaybedeceği çok şey olduğu vehmine kapılarak yenilgiyi kazanım, sadakayı zam olarak görüp, gerçeklikten kopuk bir yaşamın içine sürüklenecektir. Bugün Polonez işçilerinin önüne dikilen polis barikatı, Birleşik Metal üyesi işçilerin yaptığı grevin yasaklanması sınıfı o geri noktada tutmak içindir.

İşçi sınıfının verili mücadele düzeyi elbette geçicidir. Aslanan bu kısır döngüyü kırmak ve dönüştürmektir. Koyu gericilik ve barbarlığın yükseldiği dönemlerde bile, son sözü her halükarda örgütlü mücadeleyi yükselten işçi sınıfı söylemiştir. Dolayısıyla işçi sınıfına umutsuz yaklaşmamak, tersine onu değiştirme ve devrimleştirme kaygısıyla hareket etmek gerekiyor. Bugün bu kaygıları taşıyan sınıf devrimcilerine birçok sorumluluk düşüyor. Zira "sınıfa karşı sınıf" şiarının güncel tabloda bu kadar öne çıktığı bir dönemde, sınıf bilincini ve eylemini geliştirecek olan onların ön açıcı müdahaleleridir.

İşçiler yeni yıla direnişle giriyor!

Sermaye iktidarının baskı ve yasaklarına rağmen işçi sınıfı, çeşitli sektörlerden ve iş kollarından yeni yıla direniş ile giriyor.

METAL İŞÇİLERİ YASAKLARA VE DAYATMALARA KARŞI GREVDE!

MESS üyesi dört fabrikada (Hitachi, Grid Solutions, Schneider, Arıtaş) Birleşik Metal üyesi metal işçilerinin grevi Cumhurbaşkanlığı kararnamesi ile yasaklandı. Grevlerinin 20. gününde (28 Aralık) Hitachi'de sözleşme imzalandı. MESS kapsamında toplamda 4 işletmeye bağlı 5 fabrikada 1500 işçi MESS'in dayatmalarına ve grev yasağına rağmen grev devam ediyor. Metal işçilerinin Schneider Electric'te ve GE Grid Solutions 16 gündür, Arıtaş Kriyojenik işçileri 10 gündür mücadeleye devam diyor. Birleşik Metal üyesi Green Transfo'da ise 25 Aralık Çarşamba günü başlayan grev 3. Gününü geride bıraktı.

DİRENİŞLER KARARLIKLILIKLA SÜRÜYOR!

Tek Gıda-İş üyesi Polonez işçilerinin işe iade talebiyle başlattığı direniş 162. gününde (28 Aralık) devam ediyor. Ankara'ya ulaşma hedefiyle başlatılan "Anayasal Hak Yürüyüşü" polis engelleme girişimine rağmen İstanbul'dan Gebze'ye kadar sürdü. 18 Aralık'ta işçiler "Anayasal Hak Yürüyüşü'ne" Gebze de ara ve-

rerek Çatalca Adliyesi önünde ki direniş alanına girdi. Polonez işçilerinin direnişi Çatalca Adliyesi önünde sürüyor.

LEZİTA fabrikasında Öz Gıda İş Sendikası'ndan örgütlü işçilerin grevi ise 297. gününü (28 Aralık) geride bıraktı.

İstanbul Esenyurt'ta bulunan Perfetti Van Melle fabrikasında Tekgıda-iş Sendikası'nda örgütlendiği için işten atılan işyeri temsilcisi Ayhan Yaylalı 320 gündür (28 Aralık) fabrika önündeki direnişini sürdürüyor.

Tuzla'da bulunan TKİS Perde fabrikasında TEKSİF Sendikası'na üye oldukları için işten atılan 9 işçinin direnişi ise 65.gününü geride bıraktı. İşçiler direnişte sendikalı olarak işe dönme taleplerini dile getiriyor!

İstanbul Tuzla'da MKB Rondo fabrikasında Selülöz-İş'de örgütlü işçilerin ücret zammı ve sendikal haklarının tanınması talebi ile başlattıkları grev ise 123. gününü (28 Aralık) geride bıraktı.

Tuzla'da bulunan Tarkett Turkey Zemin Kaplamaları fabrikasında Petrol İş Sendikası'nda örgütlü işçilerin TİS sürecinde anlaşma sağlanamaması sebebiyle çıktıkları grevde 101. gününü (28 Aralık) geride bıraktı.

İzmir'de, Petrol-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Temel Conta'da işçilerinin grevi ise 19. günü (28 Aralık) geride bıraktı. Grevin 18. Gününde İşverenin grevi kırmak için makineleri yeni fabrikaya taşımaya çalışmasına müdahale eden işçiler, tırlara yüklenen makinelerin fabrika sahasından çıkmasına izin vermedi.

İstanbul Silivri Yelkenci Tekstil'de işçiler baskı ve ağır çalışma koşullarına karşı Hak-İş'e bağlı Öz İplik İş'e üye olan ve Verilen işleri kasıtlı olarak yapmama" sebebine dayanan Kod-49 ile işten çıkarılan 3 işçinin direnişi ise 29 Kasım'dan bu yana "işe iade" talebi ile sürüyor.

Kocaeli Çayırova'da bulunan Hödlmayr Lojistik'te Nakliyat-İş sendikasına

üye olan ve çoğunluğun sağlanarak sendikanın yetki başvurusunu yaptığı fabrikada 2 sendikalı işçi işten atıldı. İşçilerin fabrika önünde ki direnişi 18. günü (28 Aralık) geride bıraktı.

BELEDİYELERDE DİRENİŞ SÜRÜYOR

Tazminatsız bir şekilde işten atıldığı için pazartesi günleri Kartal Belediyesi önünde eylem yapan Belgin Taş "işe geri dönme talebi ile" başlattığı direnişini sürdürüyor. 11 yıllık belediye işçisi olan Taş, örgütlü olduğu Genel İş sendikasının da sürece dair sessizliğini de teşhir ediyor.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nden güvenlik soruşturması gerekçesi ile atılan Barış Aras'ın "ekmek ve adalet" talebi ile belediye önündeki direnişi de 45 günü (28 Aralık) geride bıraktı.

İstanbul'daki çeşitli belediyelere bağlı şirketlerde çalışan taşeron işçilerin, Mayıs ayından bu yana her hafta salı günü kadrolu çalışma taleplerini duyurmak için Kadıköy Rıhtım'da başlattıkları yarım saatlik oturma eylemi 7. ayında da devam ediyor

İstanbul Sarıyer Belediyesi'nde kendilerine verilen hukuksuz görevlendirmeleri kabul etmediği için Kod 26 ile işten atılan belediye işçileri Yıldız Şen ve Ramazan Gökhan Özen'in direnişi de basın açıklamaları ile sürüyor.

"Kazanacağız, başka yol yok"

İşe iade talebiyle direnen Polonez işçilerinin mücadelesi 150. gününde sürüyor. Kartal'da bulunan Anadolu Adliyesi önüne gelen işçiler bir kez daha polis tarafından engelleniyor. Adliye önünde ablukaya alınan işçilere çok sayıda demokratik kitle örgütü temsilcileri de destek oluyor.

Kızıl Bayrak'a konuşan Polonez işçileri Ayla Erdal ve Barış Aktaş her koşulda Ankara'ya yürüyeceklerini vurguladı.

"BASKILAR BİZİ DAHA DA GÜÇLENDİRDİ!"

Direnen Polonez işçilerinden Ayla Erdal şunları ifade etti:

"Direniş aşamasına gelmemizin sebebi aldığımız ücretlerdi. Asgari ücretin biraz üstünde alıyorduk ancak vergi ke-

sintilerimiz oluyordu. 'Maaşımız neden düşük? Asgari ücretten vergi kesintisi olmuyor neden vergi kesintisi yapılmış?' diye sorduğumuzda 'Biz yapmıyoruz devletin yapıyor' diye cevap veriyorlardı. Onlar 'devletin' diyor ama bizim devletimiz hala Ürdünlü şirketi koruyor. Biz de daha iyi yaşayabilmek için sendikaya üye olduk. Fark ettikleri zaman bizi onarlı gruplar halinde müdür odasına çağırıyorlar ve süre istediler. Bizim onlara inancımız kalmamıştı zaten. İlk 13 kişi küçülmeden çıkarıldı. Haftasonu 170 işçi alındı. Çalışma Bakanlığı bunu nasıl fark etmedi? Bize destek veren 136 kişi daha işten atıldı ve direnişe başladık.

Dışarda direndik ve emniyet müdürü tarafından kötü muameleye uğradık. Çöpmüşüz gibi 'süpürün bunları', 'çocuklarınız ne kadar başarılı olursa olsun sizin yaptıklarınız yüzünden iş bulamaz' diyordu. Bizi bu baskılarla yıldıracaklarını sandılar ama her baskıları bizi daha çok perçinledi ve güçlendirdi. Hedefimiz Ankara, bu gece Kartal Adliyesi önündeyiz. Hedefimize ulaşana kadar yürüyeceğiz."

"YOLU AÇMIYORLAR, MESELEYİ DE ÇÖZMÜYORLAR"

Direnen Polonez işçilerinden Barış Aktaş şunları ifade etti:

"Biz hırsızlık, yolsuzluk yapmadık. Anayasa'nın verdiği yetkiyi kullandık, sendikaya üye olduk. Bir gece, bir mesajla, onur kırıcı biçimde işten çıkarıldık. Ustalar, ustabaşları, vardiya amirleri... gözümüzün yaşına bakmadan çıkardılar. Kaymakama, valiye, bakanlığa gittik bir sonuç alamadık. O zaman dedik Ankara'ya yürüyelim sesimizi duyuralım. Fabrika önünden zor bela çıktık. Çatalca Adliye'de ablukaya alındık. Bir şekilde buraya geldik. Burada da polis ablukasına alındık. Yolu açmıyorlar, meseleyi de çözmiyorlar. Bir şekilde Ankara'ya gidip, sesimizi duyuracağız. Biz haklıyız, biz kazanacağız. Tüm işçi kardeşlerimizden buradaki direnişe destek vermelerini istiyoruz. Polonez kazanırsa işçi sınıfı kazanır. Kazanacağız, başka yol yok!"

KIZIL BAYRAK/ KARTAL

Özgürlük ve kavgadan vazgeçmiyoruz!

Özgürlük toplumsal yaşamdaki birçok olgu gibi sınıfsal. Bireyin özgürlüğünü belirleyen mensup olduğu sınıfın özgürlüğüdür. Sömürünün değişmez kural olduğu, sömürü ilişkilerinin bütün hukuksal, kültürel, siyasal alana hükmettiği, tüm insani ihtiyaç ve faaliyetlerin paranın konusu olduğu kapitalist düzende bireyin özgürlük alanını tartışmak oldukça soyut değil mi?

İşçi sınıfı ve emekçiler kapitalizmin üstümüze boca ettiği tüketim kültürü ve ücretli emek gücü olma özgürlüğü dışında neye sahipler bu düzende. Açlık sınırında ücretlerle çalışmak, iş cinayetlerinde ölmek, meslek hastalıkları ile kıvrılmak, vergiler altında ezilmek, her an işten atılmak gibi özgürlüklerimiz var mesela. Filistin’de emperyalist ve Siyonist çıkar hesapları altında tüm dünyanın gözleri önünde ölebilmek özgürlüğü! Hem de her yaş ve cinsiyeti vuracak şekilde. Tüm bunlar hem sözde yasal hem de ahlaki açıdan reddedilen durumlar olsa da egemenlerin bize sunduğu öteki özgürlükler bunlar.

Sözde demokratik bir ülkede yaşıyoruz. Peki anayasal güvence altında olduğu söylenen söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğümüz, sendikalaşma çabalarımız hak eylemlerimiz neden sürekli engelleniyor?

Bunun elbette esas nedeni sistemin sadece zenginlere özgürlük tanıyor oluşu. Şimdi ise yoğunlaşan ve zaten sınırlı olan hakları bile kullanılmaz hale getiren uygulamaların nedeni çok açık değil mi kardeşler? İşçi sınıfı ve emekçiler kriz koşullarının da etkisiyle yaşayamıyor. Eğitim, sağlık, barınma gibi en temel insani ihtiyaçlarına dahi ulaşamıyor. Şirketlerin kar oranları %400, %500 bantlarını aşarken bu firmalarda çalışan işçi ve emekçilerin yaşam koşulları daha da geriye gidiyor. Buna itiraz ederek mücadeleye atılan Lezita, Polonez, Fernas, As Plastik ve daha nicesine baktığımızda karşımıza aynı tablo çıkıyor. Baskı ve sindirme politikaları ile işçi sınıfının sesi, soluğu kesilmeye çalışılıyor.

Şimdi başa dönecek olursak sınıfımız özgür değil. Kendi yaşam koşullarını düzeltmek ve belirlemek için kavgaya içinde. İrili ufaklı tüm işçi eylemleri aynı saldırıya karşı üretilmiş cevaplar olarak karşımıza çıkıyor. Bu kavgaya aynı zamanda özgürlük

kavgasıdır. Zira ekmek de özgürlük de kavgaya ile elde edilebiliyor. Özgürlük arayışımızla “ekmek kavgamız” her geçen gün daha da kaynaşiyor.

Bu kaynaşma tabi ki sermayedarları ve onların temsilcilerini korkutuyor. İşçi sınıfının hak alma mücadelesine saldırmak onun özgürlüğüne saldırmakla mümkün oluyor.

Ege İşçi Birliği’nin ve Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası’nın hedefe çakılmasının ardında tam da bu gerçekler var. Sadece son iki ayda birçok sektörden işçiler ile birlikte Aliğa ve Bornova’da işçi buluşmaları gerçekleştirdik. Bunları işçi okulları ile pekiştirdik. İmza masaları açarak insanca yaşamaya yeten ücret, ağır vergilerin son bulması, işten atmaların yasaklanması ve sendikal haklara yönelik saldırıların son bulmasını talep ettik. Ve tüm bunların demokratik haklar için bir mücadele ile birleştirilmesinin şart olduğunu söyledik. İşçi sınıfın tüm toplumu özgürleştirecek güç olarak kendi dışındaki toplumsal ve siyasal sorunlara eğilmesini istedik. Ve bunu örgütlemeye çalıştık. İşte bizim affedilmez, korkunç suçumuz!

Hatırlamakta fayda var. Ege İşçi Birliği bölgede gerçekleşen bir dizi direnişin bir araya gelmesiyle 2016 yılında kurulmuştur. O günden bugüne birçok direni-

şin örgütleyicisi olmuş, işçiler arasında birlik, dayanışma ve ortak mücadelenin örgütlenmesi için büyük çabalar göstermiştir. İş kazalarına, meslek hastalıklarına karşı mücadele etmiştir. Ege İşçi Birliği’nin hemen her hak alma mücadelesiyle ilişkilendiği düşünüldüğünde ve geline yerde onlarca fabrikada bu mücadelenin yürütücüsü olduğu gerçeği orta yerde duruyorken bizim yaşadığımız tutuklamaların tesadüf olmadığı, esas hedeflerin işçi sınıfı mücadelesi olduğu açıktır.

Çünkü EİB sınıfının hak ve özgürlükleri için faaliyet yürütür. Hedef gösterilen, suçlanan tam da bu mücadeledir. Sert geçmesi beklenen Ocak ayı zam dönemi öncesinde yapılan bu tutuklama saldırısı işçilerin birliğine yapılmıştır.

Haziran Direnişi ve günleri sonrası tutuklanıp 7 ay hapisanede kalıp beraat almam, Soma katliamına karşı “kaza değil cinayet” demem nedeni ile 3,5 yıl ceza almam nasıl gerçekleştiyse bugün tutuklanmam da aynı olgu ve saldırganlığa dayanarak gerçekleşti.

TOMİS Ege Bölge Temsilcisi olarak sendikal faaliyetlerimin suç olarak sayılması gelecek güzel günlerden duyulan korkunun sonucudur. 1 Mayıs’a katılmak,

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi anmalarına katılmak, işçiler iş cinayetlerinde ölmesin demek savcılık ve mahkemede üzerimize atılı suçlardan birkaçı. Şimdi söylemekte fayda var. Hepsi onur apoletleridir bizim için.

Bugün bizim tutsaklığımız hiçbir şeydir. Bir sınıf olarak sömürünün prangaları kırılmadıkça tam anlamı ile özgürlükten söz edemeyeceğiz yerde mücadelenin bir gereğidir bir yerde. Gerçek özgürlüğü elde etmek için ödenecek bir bedelse ödemekte bir sorun yoktur.

Bize selam ileten işçi arkadaşlarımıza biz de selamlarımızı iletiyoruz. Ve bu sefer aramızda engeller olsa da çağrımızı tekrarlıyoruz. İş cinayetlerine hayır deyin. İşten atmalara karşı birleşin. İşyerlerinde Ocak zamlarına hazırlık yapın, komitelerinizi kurun. Narin’ler ölmesin deyin. Haklar ve özgürlükler için mücadeleye atılın. Emeğinizi koruyun, emeğinizi özgürleştirin! Birliğimize, birliğimize sahip çıkın. Unutmayın emeğin kurtuluşu tüm insanlığın kurtuluşu olacaktır.

SERDAR GÜR

SÖKE T İPİ CEZA İNFAZ KURUMU

09.12.2024

Bize, dostlara, Makine Mühendisleri Odası'na ve onun öğrenci komisyonuna... Bir başka mühendislik mümkün:

Moskova'ya tankla giren mühendis

2. Dünya savaşının son günlerinde, Berlin'e doğru ilerlemekte olan Kızıl Ordu Birlikleri, dünyanın o güne kadar üretilmiş "en büyük" tankı ile karşılaşır. Birkaç katlı bir bina yüksekliğindeki bu tank şaşırtıcı bir şekilde geri çekilen Nazi ordusu tarafından imha edilmemiştir.

Porsche'nin dizel motorları ile donatılmış, korkunç bir ateş gücüne sahip, o büyüklükteki bir tankın herkesi etkileyebileceğini düşünebilirsiniz. Ancak Sovyet mühendisleri yaptıkları kısa bir inceleme ardından tankın "gereksiz" olduğuna karar verir.

En gözde Nazi mühendislerinin yıllar süren emeği ile üretilen, o günkü son teknoloji ile dökülen, kaynaklanan-montajlanan o muhteşem makine Sovyet mühendislerinin gözünde "gereksizdir". Durup tekrar düşünmezler bile. T-34 tanklarına binip Berlin'e ilerlemeye devam ederler.

T-34'lerin üzerindeki kaynak cürufları temizlenmemiştir. Çünkü "gereksizdir". Sovyet mühendisleri zekidir. T-34 tankları revize edilmiş traktör motorlarına sahiptir. Böylece savaş süresince traktör fabrikaları kolayca tank fabrikalarına dönüştürülebilir ve Kızıl Ordu askerlerinin büyük kısmı traktörlerin nasıl tamir edileceğini bilir.

Nazi mühendisleri de zekidir. T-34'lere göre birçok açıdan daha gelişmiş olan panzer ve tiger tankları için kullanma kılavuzu yazarlar. (Teyide muhtaç bir bilgi olarak bu bir makine için yazılmış ilk kullanma kılavuzu olabilir.) Askerlerin boş zamanında incelemeleri için sayfa kenarlarına kadın figürleri bile koyarlar. Zekidirler ama bu pek işe yaramaz. Porsche'nin karmaşık dizel motorlarını tamir etmek oldukça zordur. Kimi kaynaklar T-34'lerin vurduğundan daha fazla panzer tankının, bozulduğu ve tamir edilemediği için Nazi askerleri tarafından yakılarak imha edildiğini söyler. Biraz abartılmış olabilir ama çabuk tutuştukları bir gerçektir. Bu Sovyet mühendislerinin gözünden kaçmaz.

Bu ilerleyiş sırasında Kızıl Ordu zırhlı uçak gemileri ve füzeler ele geçirirler. Uçak gemisini kullanmak Kızıl Ordu için gereksizdir. Ancak batırmayı öğrenmenin gerekli olabileceğine karar verirler. Ve bu gemi oldukça iyi bir hedef tahtasıdır. Savaş uçakları tarafından bombardimana tutulan söz konusu geminin nasıl batırı-

lacağı öğrenilmiş olur.

Füzeler "gereklidir". Ancak bir yeri vurmak için değil, revize edilerek Yuri Gararin'i uzaya göndermek için kullanılır. O sıralarda İngilizler Volkswagen fabrikalarına çökmekle meşgullerdir.

Hitler Almanya'sına savaş öncesinde-sırasında Avrupa'dan, Amerika'dan akan kredilerin de etkisiyle Nazi mühendislerine devasa ödenekler verilir. Onlarda karşılığında oldukça gelişmiş savaş makinalarının üretimine katılırlar. Kendi dar uzmanlık alanlarında oldukça etkin olan bu mühendisler; demir-karbonun, carnot çevriminin, Reynolds sayısının dışına çıkınca parkta balonuyla yürüyen bir çocuktan farksızdırlar.

Kolayca dünyadaki tüm kötülüklerin kaynağının Yahudiler olduğuna, aryan ırkının kuracağı imparatorluğun tüm dünyayı kurtarabileceğine inanabilirler. Bunun daha güvenli ve kazançlı olduğunu düşünmüşlerdir belki. Direktiflerle çalışır, direktiflerle yaşarlar. Birbirinin aynı hayatlarını tatminin etmek kolaydır. "Gereksiz" diyemezler çünkü buna karar verecek onlar değildir. Bu yüzden "en büyük deyinince" gözleri parlar ve belki çocuk gibi tekrar bile ederler "en büyük".

Bugün yaşasalardı muhtemelen bu yoksulluğun içinde bizlere yol, gemi, SiHA falan överlerdi. Belki de işsizliğin mühendislerin kuracağı fabrikalarla ço-

zuleceğini iddia ederlerdi. Her zaman gücünün yanında durma huyları sebebiyle, bu seferde İsrail'i filan desteklerlerdi.

Sovyet mühendislerinin oldukça farklı olduğu söylenebilir. Sovyet mühendisleri insanlık tarihinin ve o tarihteki yerlerinin bilincindedirler. Dünyaları evleri ve atölyelerinden ibaret değildir. Her gün kendini yeniden üreten yaşamın nasıl var edildiğini bilirler. Yaşamın ve savaşın içindedirler. Bu bilinç onlara seçme, vazgeçme ve karar verme özgürlüğü getirir. Alplerden gelen soyluların değil, Volgalardan gelen çobanların safını tutarlar. Ancak bir avuç soylunun değil, tüm toplumun çıkarını gözetken özgür zihinler direktif almadan "gereksiz" diyebilirler.

Hatta içlerinden birisi dahil edildiği tank projesini uygun bulmaz. Prototipini geliştirir ve tren yolculuğunu reddederek tankıyla Moskova'ya girer. Testlerden geçerek seri üretime alınan bu tank, Sovyet ordusunun varı-yoğu T-34'tür. Bir süre koğuştaki arkadaşlarıyla birlikte bu mühendisin adını hatırlamaya çalıştık. Sonrasında internetsizliğin ve 4 duvarın bize verdiği yetkiye dayanarak ona yeni bir isim koyduk. "Moskova'ya tankla giren mühendis"*.

İsimlerini hatırlamadık diye kırılacaklarını sanman. Porsche olmak için değil, tarihin tekerleğini ileri çevirmek için ça-

lışmışlardı neticede. Üretimin içinde eğitim görmüşlerdi. Onlara formül ezberlemek değil, problem çözmek öğretilmişti. Bu sayede panzer tanklarının kolay alev aldığını fark eder etmez dönüp molotof hazırlamaya giriştiler. Neticede tüm Sovyet halkları gibi Bolşevik Parti çelikliğinde birleşerek Nazi savaş makinasını alt ettiler.

Evet, sonrasında Sovyetler de yıkıldı. Bunu günümüz dünyasında 2 milyar insanın temiz suya ve yeterli gıdaya ulaşamamasından da anlıyoruz. Peki bugünkü yaşamı, bu mühendislik yaklaşımlarından hangisi ile ele alacağız? Toplumun tümü gibi mühendisleri de saran işsizliğe, yoksulluğa ne diyeceğiz? Dışarıda ağaçlar kesilir, evler yıkılır, madenler çökerken ne yapacağız? Mühendisler işçileşerek, tarihin en ileri sınıfının saflarına katılırken patronların mı, sınıfımızın mı yanında yer alacağız? Toplumun mu, bir avuç azınlığın mı çıkarlarını savunacağız? Sözün hala bir hükmü olduğunu varsayarak ben kendi payıma cevabımı vereyim. "Sovyetler, Sovyetler ufukta..."

(Yazıda "Moskova'ya tankla giren" olarak adlandırılan mühendis Mikhail Koshkin'dir.)

ROHAT ALİŞ AYAS

SÖKE T TİPİ KAPALI CEZAEVİ A-2 KOŞUĞU

SÖKE/AYDIN

Demokrasi mücade

Burada dördüncü bölümünü sunduğumuz “Demokrasi mücadelesi ve Kürt sorunu” başlıklı beş bölümlük metin, 2005 yılında yapılmış çok daha kapsamlı bir inceleme ve eleştirinin alt bir başlığını oluşturmaktadır. Son gelişmelerin devrimci bir bakış açısıyla anlaşılmasına önemli bir katkı sağlayacağı inancıyla metni bölümler halinde okura yeniden sunuyoruz.

“DEMOKRASİNİN SINIRLARINI GENİŞLETME” PROGRAMI

İmralı teslimiyetinin ürünü “demokratik cumhuriyet” programı, siyasal özü ve esası yönünden tamı tamına bir “demokrasinin sınırlarını genişletme” programıdır. Yani bildiğimiz o klasik sosyal-demokrat programın ulusal soruna uyarlanmış (ve işin aslında onunla sınırlandırılmış) bir versiyonundan öte bir şey değildir.

Abdullah Öcalan’ın marifeti, aslında son derece sade ve pratik olan bu programa tarihsel ve felsefi bir kılıf giydirmeye, böylece kendince ona teorik-felsefi bir cazibe kazandırmaya kalkmasıdır. Neolitik dönemden günümüze geniş bir tarihsel çerçevede devlet ve demokrasi üzerine ortaya konulan onca karışık, çelişik, tutarsız ve eklektik düşünce yığınının gelip bağlandığı sonuç, devletle demokrasinin uzlaşmaya dayalı birlikteliği, yani “1 devlet +1 demokrasi” formülü olmaktadır. Emekçileri ve ezilenleri kurulu devlet düzenini yıkmak ve kendi devrimci iktidarlarını kurmak amaç ve hedefinden ilelebet men eden bu formüle göre, ikisi de sınıflar üstü olan devlet ile demokrasi hep bir arada var olacaklar, birbirinin varlığına karşılıklı olarak saygı duyacaklar, gerektiğinde ilkeli uzlaşmalar temelinde işbirliği halinde hareket edecekler ve elbette bu arada, “ne kadar az devlet o kadar çok demokrasi” formülü gereğince demokrasi devlet aleyhine kendi varlık ve etki alanını genişletmeye çalışacaktır.

Bu düşünce çizgisi, göz boyamaya yönelik teorik-felsefi süslemelerinden arındırıldığında, mevcut burjuva sınıf devletini dayandığı sınıf ilişkileri ile birlikte esası yönünden benimsemek, fakat tekelci, keyfi ve despotik niteliğini siyasal

reformlar yoluyla sınırlandırmak anlamına gelmektedir. Türkiye’nin reformist solu üzerinden de çok iyi bildiğimiz “demokrasinin sınırlarını genişletme” programı da gerçekte bundan başka bir şey değildir, ya da daha doğru bir ifadeyle, mantığı yönünden temelde bu olmakla birlikte gerçekte bunun çok daha fazlasıdır.

DEMOKRASİ, SINIFLAR VE SINIF MÜCADELESİ...

Klasik biçimiyle sosyal-demokrasi, demokrasinin de gerçekte bir devlet biçimi olduğu ve dolayısıyla bir sınıf niteliğine sahip bulunduğu bilimsel gerçeğini reddederek, burjuva demokrasisini sınıflarüstü demokrasi olarak sunar; onu bu yolla allayıp pullar, yüceltip idealleştirir ve bu aldatmacaya dayanarak işçi sınıfını ve emekçileri burjuva sınıf düzeni ve devleti sınırları içinde tutmaya çalışır. Devletin ve demokrasinin sınıf niteliğini reddeden, bunu demokrasinin de gerçekte bir devlet biçimi olduğu bilimsel düşüncesinin reddi ile birleştiren, sonra da bunları alıp pek yeni ve orijinal şeylermiş gibi sunan Abdullah Öcalan da böylece işin aslında klasik sosyal-demokrasinin devlete ve demokrasiye ilişkin liberal tezlerini, daha karışık ve bulanık bir düşünce sistemi içinde yinelemiş olmaktan öteye

gitmemektedir. Klasik sosyal-demokrasi ile bu ideolojik birlik, işin doğası gereği kendini programatik düzeyde de göstermekte, siyasal reformlar yoluyla “demokrasinin sınırlarını genişletme” çizgisi bunun açık ve somut ifadesi olmaktadır.

Yine de klasik sosyal-demokrasi herşeye rağmen sınıf ilişkilerinden hareket eden ve emekçileri temsil etmek iddiası taşıyan sosyal liberal bir akım olarak daha ileride durmakta, daha kapsamlı ve bütünsel bir siyasal ve toplumsal reform programı ile hareket etmektedir. İmralı üzerinden geliştirilen yeni ulusal liberal çizgi ise, mevcut cumhuriyeti demokratikleştirmek gibi genel bir iddia taşısa bile gerçekte bütünsel bir demokratik reformlar programından dahi yoksundur. Demokratikleşme sorunu daha çok “Kürt reformu”na indirgenmekte, demokrasi mücadelesi kapsamındaki öteki temel sorunlar ile işçi sınıfı ve emekçilerin temel demokratik istemleri özenle es geçilmektedir. Sorun bir Kürt reformu çerçevesinde ne edip edip burjuvaziyi ve devleti ikna etmek, böylece onlarla barışıp bütünleşmek olduğu için, ucu düzen ve devlet yıkıcılığına çıkan (dolayısıyla burjuvazi payına fazlasıyla can sıkıcı ve tatsız) sorunlardan bilinçli bir tutumla özellikle uzak durulmaktadır.

İmralı’dan beri Türk burjuvazisi/devleti payına sınırlı bir “Kürt reformu”nun

ödülü, bölgesinde lider bir emperyal güç olarak sivrilmeğe üzere “Kürtler”in tam desteğini elde etmekte; oysa siyasal özgürlüklerin devrimci bir çizgide kazanılmasına yönelik bir işçi ve emekçi mücadelesi, hele de Kürt halk hareketi ile iç içe geliyorsa, burjuva düzeni ve devleti için gerçek bir tehlike demektir. 12 Martlar ve 12 Eylül, burjuvazinin ve kendisini arkalayan emperyalist güçlerin bu türden gerçek bir devrimci-demokratik halk hareketine nasıl yaklaştığını öğretici bir açıklıkla ortaya koymaktadır. Abdullah Öcalan’ın aradığı türden bir “Kürt reformu” ise burjuva düzenine ve devletine bu tür tehlikeleri daha temelli bir biçimde nasıl bertaraf edeceği vaadine dayanmaktadır.

Bu tutum, Abdullah Öcalan’ın sınıfları atlayan, tümünden yok saymasa da onlara esasa yönelik bir anlam ve işlev yüklemeyen yeni liberal görüşleriyle de uyumludur. Bu liberal görüş açısına göre yalnızca demokrasinin kendisi değil, demokrasi uğruna mücadele de sınıflar üstüdür. Bu nedenledir ki Abdullah Öcalan, gericiliğin kaynağını ve dayanağını oluşturan, bu konumuyla demokrasiyi ve demokratik gelişme dinamiklerini boğan sınıflardan söz etmediği gibi, demokrasi-den çıkarı olan ve demokrasi mücadelesini temel dinamiklerini oluşturan sınıf ve tabakalardan da söz etmez. Onun yeni

lesesi ve Kürt sorunu- 4

H. Fırat

düşünce sisteminde kategorik olarak demokrasi mücadelesinin gerici engelleri ya da devrimci dinamikleri olarak sınıflar yoktur. Bunun yerine, bir tarafta statükocu oligarşik devlet ve öte tarafta feminist, çevreci, etnik, kültürel ve dini gruplar, bunların bir arada oluşturduğu “sivil toplum” vardır. Türkiye’de gericiğin kaynağını oluşturan, özgürlükleri boğan, emekçileri ve ezilenleri sistemli bir sınıf baskısı altında tutan, emperyalist dayanaklarıyla birlikte burjuvazinin sınıf egemenliği sistemi değil fakat devlete egemen statükocu oligarşik zihniyettir. Bu durumda demokrasi mücadelesi de bir sınıflar mücadelesi değil, fakat “sivil toplum”u oluşturan etnik, dini ve kültürel gruplar ile oligarşik devlete yön verenler, onların temsil ettiği zihniyet arasındaki bir mücadeledir. Öylesine ki, statükocu zihniyet ile demokratikleşmeden yana zihniyet arasındaki bu mücadelenin bu ikinci kutbunda, duruma göre bizzat burjuvazinin kendisi ile emperyalistler bile yer alabilmekte, demokrasi dinamikleri rolü oynayabilmektedirler.

Bu sivil toplumcu demokrasi anlayışı, kolayca görülebileceği gibi, AB’nin Türkiye için öngördüğü demokrasi anlayışı ile de çakışmaktadır. Bilindiği gibi bu demokrasi anlayışının somutlanmış biçimi olan “Kopenhag Kriterleri”, işçi sınıfı ve emekçilerin temel demokratik hak ve özgürlükleriyle değil, fakat yalnızca etnik, dini ve kültürel grupların hak ve sorunlarıyla ilgilidir. Abdullah Öcalan, Kürt sorunu saklı tutulmak kaydıyla AB kriterleri Türkiye’nin “tam demokrasi” ihtiyacını zaten karşılamaktadır derken, bu anlayışla görüş birliğini ayrıca vurgulamış olmaktadır.

Yeri geldikçe önemle vurguladığımız gibi, bu alabildiğine çarpık ve güdük demokrasi anlayışının devrimci siyasal açıdan en zararlı ve tehlikeli yanı, Kürt sorununu Türkiye’nin genel demokrasi ve devrim mücadelesinden koparmasıdır. Zira bu, çıkarları ve kaderleri birbiriyle kopmaz biçimde bağlı olan Kürt halkıyla Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin mücadele birliğini zaafa uğratmakla aynı anlama gelmektedir. Kürt sorununun çözümünü sınırlı bir devlet reformuna indirgeyen ve bunu da bir yandan güncel korkuların, öte yandan emperyal heves-

lerin körüklenmesi temelinde devletin ikna edilmesine bağlayan tutum da bu çerçevede anlamını bulmaktadır.

Bu düşünce çizgisi ve onun ürünü politika, başarısı ölçüsünde, Kürt halkının devrimci birikimini ve potansiyelini düzenle barışıp bütünleşmeye feda eden; başarısızlığı ölçüsünde ise, Türk ve Kürt halklarının bir yanda saldırgan bir ezen ulus şovenizmi, öte yandan içe kapanmaya dayalı bir ezilen ulus milliyetçiliği temelinde birbirinden kopmasını, dahası karşı karşıya getirilmesini kolaylaştıran bir niteliğe sahiptir. (6 yıllık İmralı süreci ve bu sürecin günümüzdeki seyri, bu son söylenenlerin anlamını yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır).

YENİ PKK PROGRAMINDA DEMOKRASI SORUNU

Geçen Nisan (2005) ayında toplanan “yeniden inşa” kongresinde kabul edilen yeni PKK programı ile ona eşlik eden kararlar, İmralı sonrası dönemin Kürt hareketinde yarattığı köklü ideolojik-politik değişimin bütünlüğü içinde görülebilmesi bakımından önemlidir. Abdullah Öcalan’ın İmralı savunmalarını incelemiş olup da bu konuda yine de bir fikir edinmek isteyenler, yeni PKK programı üzerinden bu olanağı bulabilirler. Üstelik savunmalarda dağınık, sistemsiz, çelişik

ve bulanık duran temel görüşler, özü ve esası yönünden bu programda ve onu tamamlayan kararlarda olanaklı olduğunca (olanaklı olduğunca diyoruz, zira Abdullah Öcalan’a lafızda bile sadakat göstermek PKK’de gitgide kökleşen bir tutumdur) çelişkilerden ve tutarsızlıklardan arındırılarak belli ölçülerde bir düzene kavuşturulmuştur. (Yeni PKK Programı için bkz.: PKK Yeniden İnşa Kongre Belgeleri, Çetin Yayınları, s.175-243)

Bir önceki bölümde genel mantığı yönünden özetlediğimiz bu program bizi burada yalnızca demokrasi sorununa ve mücadelesine yaklaşımı üzerinden ilgilendirmektedir. Bu sınırlamanın yanlış bir izlenim yaratmaması için şunu da ekleyelim ki, demokrasi sorunu gerçekte bu programın başı ve sonu, temel ilkesi ve tüm içeriğidir.

Beş ana bölümden oluşan bu programın “Demokratik-Ekolojik Cinsiyet Özgürlükçü Toplum” başlığı taşıyan ilk bölümü (ki tüm programın yaklaşık yarısını oluşturmaktadır), Abdullah Öcalan’ın tarih ve toplum görüşlerinin geniş bir özeti olarak oluşmaktadır. Onu Ortadoğu ve Kürdistan toplumuna ayrılmış (ve yine Abdullah Öcalan’ın savunmalarından derlenmiş en önemli pasajlardan oluşan) iki bölüm izlemektedir. İçeriği ve sunuluş yönünden program sayılabilecek asıl kısmı oluşturan son iki bölüm ise (kitap

sayfasıyla 68 sayfalık programın son 7 sayfası) tümüyle “demokratik dönüşümler”e ayrılmıştır. Bizi de yalnızca dayandığı mantık yönünden olmak üzere işte bu son iki bölüm ilgilendirmektedir. Tüm program metninin politik finalini oluşturan bu bölümler, yeni PKK’nin (esas yönünden ulusal sorun eksenli olmak üzere) “demokrasinin sınırlarını genişletme” çizgisinde bir liberal reform partisine dönüştüğünün tartışmasız bir belgelenmesidir.

Abdullah Öcalan’ın “yeni sistem”i ile tam bir uyum içinde davranan bu programın herhangi bir sınıf tahliline dayanmadığını, böyle bir tahlilin sonuçlarını içermek bir yana, modern burjuva toplumunun sınıflarını karşılıklı ilişkileri içinde öylesine bir anmak yoluna bile gitmediğini, burada bir kez daha yineliyoruz. Bunun yerine program “gençlik” ve “kadın” gibi tüm sınıfları kesen toplum kategorilerini esas alıyor ve Abdullah Öcalan’dan farklı olarak bunlara, elbette “demokratik dönüşüm”deki rolü ve önemi bunlardan sonra gelmek üzere “emekçiler” kategorisini ekliyor. “Cinsiyet özgürlükçü ve ekolojik toplum” eksenli bir “demokratik dönüşüm”den sözeden program, bu “demokratik dönüşümün öncü kesimi kadın ve gençliktir” diyor (s.237). Bu düşünce programın öteki bölümlerinde ve kongre kararlarında yeri geldikçe yi-

neleniyor. (Kongre kararlarında kadının öncü konumu ve rolü, “mevcut sınıflı toplum gerçekliğiyle bütünleşmeyen yapısı ve özgürlük tutkusuyula”; gençliğinki ise “toplumsal dönüşümdeki dinamizmi ve özgürlükteki ısrarıyla” gerekçelendiriyor. S.286).

Toplumsal sınıfları es geçip yerine tüm sınıfları kesen toplumsal kategorileri geçiren program, bu tutumuyla uyumlu olarak, mevcut sınıf egemenliği sistemi ve mülkiyet ilişkileri üzerine de herhangi bir tutum ortaya koymuyor (demek oluyor ki gerçekte onları bugünkü biçimiyle benimsiyor). Yeni PKK programında, kapitalizme ve emperyalizm dayanan modern sömürü ilişkileri bir yana, ortaçağ kalıntısı feodal ilişkilerin tasfiyesi konusunda bile açık ve kesin bir tutum göremiyoruz. “Demokratik dönüşümün görevleri” başlıklı son bölümün birinci alt bölümünde buna ayrılmış madde şöyle:

“Ortaçağ kalıntısı ağalık, şeyhlik, aşiretçilik, tarikatçılık gibi olguların uygun yöntemlerle demokratik dönüşüme uğratılması.” (8.madde, s.239)

Burjuva demokratik sınırlarda bile olsa az çok tutarlı bir demokratik dönüşümü hedefleyen her ciddi program, sayılan tüm kalıntı ve kurumların kesin tasfiyesinden söz eder, etmek durumundadır. Oysa PKK programı tasfiyeden değil fakat “uygun yöntemlerle demokratik dönüşüme uğratılması”ndan söz ediyor. Bunun bir dikkatsizlik ürünü olmadığı, sorunun bilinçli bir tutumla böyle formüle edildiği, programın aynı soruna değinen öteki bölümlerinden de anlaşılıyor (örneğin sayfa 233’te aynı görüş, neredeyse aynı ifadelerle, şöyle yineleniyor: “Ayrıca Ortaçağ kalıntıları olan ağalık, şeyhlik, aşiretçilik, tarikatçılık gibi olguların uygun yöntemlerle demokratik dönüşüme zorlanması gerekir.”)

Fakat buna daha dolaysız bir kanıt, bizzat Abdullah Öcalan’ın savunmalarıdır. Bu savunmaların sonuncusunu oluşturan ve yeni PKK programının temel esin kaynağı olan Bir Halkı Savunmak başlıklı kitabında Abdullah Öcalan, yeri geldiğinde sert ve anlamlı eleştiriler de yöneltmekle birlikte, reformdan geçirilmeleri kaydıyla bu ortaçağ artığı kurumların “sivil toplum kuruluşları” rolü oynayabileceğini söylemekte bir sakınca görmemekte, bunu Ortadoğu toplumları için bir özgün durum olarak sunmaktadır.

Kongre kararlarından birinde tasfiyeden de söz edilese bile (s.287), programdaki “uygun yöntemlerle demokratik dönüşüme uğratılması” ifadesi, PKK’nin toplumsal ilişkilere her türden köklü ve radikal müdahaleyi ilke olarak terketmiş bulunan yeni ideolojik-politik konumuyla gerçekte fazlasıyla uyumlu ve tutarlıdır.

Bu aynı sorun, demokrasiyi ülküleştiren

ren ve tutarlı demokratik uluslaşmadan sözeden PKK’nin, Kürdistan gibi geleneksel kırsal ilişkilerin nispeten güçlü olduğu ve köylülüğün aşiret, ağalık ve tarikat ilişkilerinin kaskacında bulunduğu bir coğrafyada, demokratik bir köylü programından da yoksun olduğunu göstermektedir. Kürt sorununu genel demokrasi mücadelesinden koparan ve tüm bir siyasal-toplumsal içeriği ile almak yerine onu dil ve kültürel haklar sınırlarında güdük bir anayasal reform programına indirgeyen bir hareketin, köylülüğün özgürleşmesi konusunda az-çok tutarlı bir programdan yoksun olması kuşkusuz şaşırtıcı değildir. Nitekim ne koca koca savunma kitaplarında Abdullah Öcalan ve ne de yeni programında PKK, köylülüğün özgürleşmesi sorunu ve mücadelesine bir-iki satırlık olsun değinmek ihtiyacı duymaktadır.

Sınıf ve mülkiyet ilişkilerini tartışma dışı tutmaktan gelen bu büyük açmaz ya da tutarsızlık, kendini tüm öteki toplumsal sorunlar üzerinden de aynı şekilde göstermektedir. Üzerine onca söz edilen kadın sorunu, buna en çarpıcı örneklerden biridir (“Yeni toplum paradigması”na kadın özgürlüğü ile birlikte adını veren ekoloji, aynı duruma örnek bir öteki sorundur). Sınıflı toplum düzeninin kadın için cins köleliği demek olduğunu Marksizm’den ödünç düşüncelerle yineleyip duran Abdullah Öcalan ve onu yeni programı üzerinden aynen tekrarlayan PKK, kadının bu kölelikten kurtuluşunun toplumsal koşulları konusunda iğne ucu kadar değer taşıyan bir görüş ortaya koymamaktadırlar. Söylenenlerin ideoloji ve ahlak mücadeleleri boyutlarını aşabildiği

yerlerde “kültür evleri”nden (Abdullah Öcalan) ya da “özgür kadın parklarının ve evlerinin oluşturulması”ndan (yeni PKK Programı) söz edilebilmektedir ancak.

Bu, kurulu toplumsal düzeni, onun sınıf ve mülkiyet ilişkilerini tartışma dışı tutmanın getirdiği pek acınası bir durum sayılmalıdır. Sorun sınıf ve mülkiyet ilişkileri üzerinden ortaya konulup çözümüne de buradan bakılmadığı sürece, ideoloji, zihniyet ve ahlak mücadeleleri üzerine edilen sözlerin de kendi başına bir anlamı kalmaz. Zira aynı toplum ilişkileri o aynı ideoloji ve ahlakı da döne döne yeniden üretir ve egemen kılar.

Dolaysız olarak ulusal sorunu ilgilendiren (ortaçağ artığı ilişki ve kurumların tasfiyesi, köylü sorunu) ya da dosdoğru “Demokratik-Ekolojik Cinsiyet Özgürlükçü Toplum paradigması” kapsamında yer alan toplumsal sorunlar konusunda tutumu bu olan yeni PKK programı, demokratik siyasal sorunlar sözkonusu olduğunda hiç de daha iyi bir durumda değildir.

(DEVAM EDECEK...)

(KIZIL BAYRAK, SAYI: 2005/41, 15 EKİM 2005)

Ek:

Yeni PKK Programı’ndan...

DEMOKRATİK DÖNÜŞÜMÜN İKİ TEMEL YÖNÜ

Demokratik dönüşümün iki temel yanı vardır: Birincisi, cinsiyet özgürlüğüne ve ekolojiye dayalı demokratikleşme; ikincisi ise demokratik uluslaşmayı geliştiren Kürt sorununun Demokratik Konfederatif çözümüdür.

Birinci yan, demokratik, cinsiyet özgürlükçü ve ekolojik toplumun geliştirilmesini ifade eder. Demokratik toplum,

toplum içi özgürlüklerin geliştirilmesi temelinde halkın demokratik örgütlenmesi, yaşamı ve mücadelesidir. Cinsiyet özgürlüğü, duygu, zihniyet ve davranışta varolan erkek egemenliğine son verme, tarih içinde oluşmuş cinsiyetçi toplumu değiştirme, kadının tam bir özgürlük ve eşitlik temelinde toplumsal yaşamın her alanına katılımını sağlamadır. Ekoloji ise, doğanın ve çevrenin tahribini önleme temelinde bozulan toplum-doğa dengesini yeniden kurmadır. Bu üç alan da devrim niteliğinde olup iç içe ve birlikte gelişir, gerçekleşir.

İkinci yanı oluşturan Kürt sorununun çözümü, öncelikli olarak Kürdistan’da Demokratik Konfederalizmin geliştirilmesini ve buna bağlı olarak Kürdistan üzerindeki inkâr sisteminin kırılmasını, Kürt kimliğinin anayasal düzeyde tanınmasını, Kürt dili ve kültürü üzerindeki her türlü baskı, sınırlama ve asimilasyona son verilmesini, demokratik Kürt ulusal örgütlülüğünün geliştirilmesini içerir.

Demokratik dönüşümün bu iki yanı iç içedir. Kürt toplumunun cinsiyet özgürlüğüne ve ekolojiye dayalı demokratikleşmesi geliştikçe Kürt sorununun demokratik çözüm gücü ortaya çıkar. Kürt sorununun demokratik çözümü ve demokratik Kürt uluslaşması geliştikçe, Kürt toplumunun cinsiyet özgürlüğüne ve ekolojiye dayalı demokratikleşmesinin önü açılır.

(PKK YENİDEN İNŞA KONGRE BELGELERİ, ÇETİN YAYINLARI, S.236-237)

Ortadoğu, Suriye ve Kürtler

A. Engin Yılmaz

Emperyalist saldırganlık, müdahale ve savaşların hemen tüm dünyada tırmandığı bir dönemin içindeyiz. Bu gelişmeler, güncel olayların seyri üzerinden görüldüğü gibi Ortadoğu'da daha yıkıcı bir boyut kazanmış bulunuyor. İlk körfez savaşından itibaren emperyalistler arasındaki rekabet, hegemonya ve paylaşım mücadelesi Ortadoğu'da yoğunlaşmış oldu. 2001 yılında Afganistan'a yapılan emperyalist müdahale bunun yeni bir aşaması oldu ve Ortadoğu'da hemen tüm dengeler altüst edildi. Ardından, emperyalist savaş makinesinin Ortadoğu halklarına yıkım ve ölüm kusan namluları Irak ve Libya'ya çevrildi. "Arap baharı"nın Suriye halkasını Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi bölgedeki sadık uşaklarıyla fırsata çeviren ABD, silahlı çeteleri kullanarak Suriye'deki iç savaşı kışkırtıp, yaydı. İlerleyen süreçte kendisi doğrudan devreye girdi ve İran'ı hedef olarak ilan etti. Suriye'deki emperyalist saldırganlığın başını "Yeni Osmanlı" hayalleri peşinde koşan Türk sermaye devleti çekti.

Emperyalistlerin yürüttüğü barbarca savaşların öne çıkan cephesi olan Ortadoğu'da Irak, Suriye, Libya, Yemen ve Filistin, 21. yüzyılın en büyük insani trajedisini ve maddi yıkımını yaşıyor. Ortadoğu'nun emperyalist savaşların, her türlü çatışma ve gerilimin, etnik ve mezhepsel boğazlaşmaların odağı haline gelmesinin gerisinde emperyalist hegemonya mücadelesi yer alıyor. AKP'nin dümeninde bulunduğu Türk sermaye devleti ise, emperyalist efendileriyle birlikte hegemonya mücadelesinin yol açtığı yıkım ve kaosu sorumlusu ve suçlusudur. Suriye başta olmak üzere kimi ülkelerdeki yıkıma öncülük eden AKP iktidarı, bölgede yaşananlardan kazançlı çıkan Siyonist İsrail'e ve ABD'ye de büyük hizmetler sunmaktadır. Emperyalist-Siyonist müdahalenin hedefindeki İran'a boyun eğdirmek için Suriye'nin dize getirilmesi büyük önem taşıyordu. Dolayısıyla emperyalistler, Türk sermaye devleti başta olmak üzere işbirlikçi bölge devletlerini ve çeteleri Suriye'nin üzerine saldılar.

Ancak, Rusya'nın Suriye üzerinde bölgeye girişi ve etkin bir konum kazanması, ABD'ye büyük bir darbe olduğu gibi emperyalistler arası güç dengesinde de değişikliklere yol açtı. Böylece emperyalist-Siyonist planın uygulanması bir

engelle karşı karşıya kaldı. Fakat aynı Suriye emperyalistler arası ilişkilerdeki gerilimin tırmandığı sahne olmaya devam etti. Amerikan emperyalizmi ve Siyonist İsrail, Rusya ve İran'ın koruması altındaki Suriye rejimine karşı planlarını hayata geçirmek için sistematik bir çaba içinde olmayı sürdürdü. 7 Ekim "Aksa Tufanı" ve izleyen olaylar, Suriye'nin bugünkü akibetinin "başlangıcı" oldu. Gazze'yi yerle bir eden ve soykırım uygulayan İsrail, Hizbullah'ın "daha önce hiç ödemediği kadar ağır bir bedel ödeyeceğine" söz vererek harekete geçti. Ardından namlularını İran'a çevirdi. Suriye ise sistematik saldırıların hedefi olarak kaldı. Emperyalizm ve Siyonizm, Hizbullah'a dönük saldırıların ardından yeni plan ve oyunlar eşliğinde savaş politikalarını tırmandırdılar ve bunu Suriye'deki rejimi düşürmeye vardırıdılar.

Ortadoğu'daki birçok ülkeyi ulusal, etnik, dinsel ve mezhepsel sorunları kışkırtarak bölmek ve böylece dize getirmek, emperyalistlerin ve Siyonistlerin stratejik planı idi. Bu plan, dün Irak ve Libya'da, bugün ise Suriye'de fiilen gerçekleşmiş, halklar büyük acılara ve katliamlara, ülkeler ise yıkıma sürüklenmiş bulunuyor. Oysa emperyalistler, büyük

çoğunluğu emperyalizmin hizmetindeki diktatörlükler, ortaçağ kalıntısı krallıklar ve Körfez'deki şeyhliklerin yönetimi altında acı çeken Ortadoğu halklarına güya "demokrasi ve refah" getireceklerdi. Öncesi bir yana, fakat son bir iki yılda Filistin, Lübnan ve Suriye'de görüldüğü gibi bölgedeki ülke ve halklara maddi ve insani yıkımın yanı sıra bitmeyecek gibi görünen boğazlaşmalardan başka bir şey getirmediler. Bu tablonun biricik sorumlusu, cihatçı sürüleri yaratan, besleyen ve halkların üzerine süren ABD ve batılı emperyalist blokun yanı sıra Türk sermaye devleti ve yerli işbirlikçilerdir. Yazık ki bu kirli ve kanlı politika, emperyalist-Siyonist müdahalelerle birlikte ve Türkiye gibi işbirlikçi ülkelerin yanı sıra şeriatçı çeteler kullanılarak halen de sürdürülmektedir.

Büyük küresel ve bölgesel güçler arasında açık bir rekabet ve paylaşım savaşının sahası olan Suriye'de, uzun sürecek bir çatışmalar ve boğazlaşmalar dönemine girileceği muhtemeldir. Zira, emperyalistlerin müdahale ettiği ülkelerde geriye sadece geniş çaplı yıkım ve kitlesel katliamlar, etnik ve mezhepsel boğazlaşmalardan başka birşey kalmamıştır.

SURİYE'NİN CİHAATÇILARA TESLİM EDİŞİ VE ABD'NİN RAKİPLERİ KARŞISINDA ÜSTÜNLÜK ELDE EDİŞİ

ABD emperyalizmi, İsrail siyonizmi ve bölgedeki gerici rejimler tarafından Suriye'de uygulanmaya konulan plan yeni bir sahfa ulaştı. Neredeyse 14 yıl boyunca silahlı çetelerin saldırıları, vekalet savaşları, dış müdahale ve işgallerle güçten düşürülen Esad rejiminin karşısına yıllardan beridir İdlib'te eğitilen, silahlarla donatılan cihatçı katiller ordusu çıkarıldı. ABD, İsrail, İngiltere ve Türkiye'nin harekete geçirdiği El Kaideci Heyet Tahrir Şam (HTŞ) ve Suriye Milli Ordusu (SMO) gibi cihatçı güçler, çürümüş Esad iktidarını devirdi. İran ve Rusya'nın gücüne ve yılları bulan çok yönlü desteğine yaslanarak ayakta kalan ama buna rağmen içten çürüdüğü artık kesinleşmiş bulunan Esad rejimi, bu destekten de yoksun kalınca çok kısa süre içinde çöktü. Tek bir mermi atılmadan Şam'ın anahtarları altın tepside ve "bir uluslararası anlaşma sayesinde" cihatçı sürülerden oluşan koalisyona sunuldu. Böylece Türkiye, kendi denetiminde bulundurduğu cihatçılarla İsrail'in en önemli düşmanını tasfiye ederek Siyonistlere büyük bir hizmette bulundu.

Cihatçı çetelerin öne sürülmesiyle elde edilen bu sonuç, gerici-şeriatçı akımların emperyalizmin hizmetinde olduklarının yeni bir kanıtı oldu. Rusya ve İran tarafından adeta emperyalist-Siyonist plana teslim edilen Suriye; ABD, İngiltere, İsrail, Türkiye ve şeriatçı çetelerin av sahasına dönüşmüş durumda. 2011 yılında Suriye'ye yapılan emperyalist müdahale, gelinen aşamada Suriye rejiminin çökmesiyle sonuçlanmış ve bu da bölgede yeni gelişmelerin önü açılmış bulunuyor. Siyonist İsrail'in şefi Netanyahu, "Esad rejiminin başlıca destekçileri olan İran ve Hizbullah'a indirdiğimiz darbelerin doğrudan bir sonucudur" diyerek çöküşün sorumluluğunu alenen üstlendi. ABD, Türkiye ve İsrail'deki karanlık odalarda hazırlığı yapılan ve uluslararası terör listesinde yer alan HTŞ'nin kullanıldığı saldırı karşısında Şam rejiminin çöküşünü, "İsrail için tarihi bir gün ve büyük bir zafer" olarak ilan eden Netanyahu, temel bir gerçeğe işaret etmiş oldu.

Suriye'de olup bitenler, "Genişletilmiş Ortadoğu Projesi"nin devamı niteliğindedir ve tek kazananı İsrail ve ABD'nin başını çektiği batı emperyalizmidir. Siyonist şef "Söz verdiğim gibi Ortadoğu'nun çehresini değiştiriyorum" derken insiyatifin kendisinde ve efendisi olan ABD'de olduğunu ilan etmiş ve cihatçılara da mesaj vermiş oluyor. Esad'ın gidişinin hemen ardında "Golan Tepeleri'nin ebediyen İsrail toprağı olarak kalacağını" söyleyen Netanyahu, ardından Suriye'ye "tarihinin en yoğun" saldırısını başlattı. Suriye'nin füze sistemleri, silah depoları, havaalanları, donanma gemileri ve hava savunma mevzileri vuruldu. Bu işgaş saldırılarını ise kendi halkını "korumak" ve silahların "aşırılık yanlılarının eline geçmesini" önlemek yalanıyla gerekçelendiriyor. Oysa işgali genişletmeye çalışan İsrail'in varlığı Suriye topraklarının 18 kilometre derinliğine kadar uzanmış ve İsrail kara birlikleri Şam'ın kapılarına dayanmış bulunuyor.

Esad iktidarının çökmesiyle ABD ve Batılı emperyalistlerin egemenliği bölgede büyük bir güç kazandı. Ortadoğu'daki dengelerin İsrail ve ABD'nin çıkarlarına uygun şekilde yeniden düzenlenmesinin önü açıldı. İsrail, gücünü ve etki alanlarını büyütürken, ABD, bölgesel ve uluslararası rakip güçlere karşı Ortadoğu'daki hakimiyetini yeniden pekiştirmiş, Rusya ise bölgeden "sökülüp atılmış" oldu. Emperyalistler arasında hegemonya ve paylaşım mücadelesinin ağırlık merkezini oluşturan Ortadoğu'da ABD ve batı emperyalizmi rakipleri karşısında şimdilik tartışmasız bir üstünlük elde etmiş durumda. Başta ABD olmak üzere, batılı emperyalistlerin bölgeyi yeniden şekillendirme politikası ve bunun ürünü olan

"statükoları değiştirme" çabası devam edecek gibi görünüyor. İsrail'in bölgedeki güvenliğini ve üstünlüğünü güvenceye almak, batılı emperyalistlerin de askeri ve siyasi hegemonyasını rakipleri karşısında yeni adımlarla daha da güçlendirmek, temel amaç olmaya devam edecektir. Bu, bölgenin daha büyük altüst oluşlara gebe olması ve dolaysıyla halkların yeni felaketlere sürüklenmesi demektir.

TÜRK SERMAYE DEVLETİNİN KIRLI HESAPLARI, KÜRT DÜŞMANLIĞI VE YAYILMACI EMELLERİ

Türk sermaye devletinin dümeninde bulunan AKP de tıpkı İsrail gibi HTŞ-SMO çetelerinin iktidara yürüyüşünü kendi zaferi olarak kutlamaktadır. Önceliğini ise Rojova'yı tesfiye etmek olarak ilan etmektedir. Nitekim SMO hemen Kürtlerin üzerine sürüldü. Tel Fırat ve Menbiç cihatçı sürülerin saldırısına uğradı ve ABD'nin de müdahalesiyle YPG buralardan çekildi. Fırat'ın doğusundaki Kobane'de de çatışmaların başlamasından sonra ABD'nin müdahalesi gündeme geldi. Bu aşamada CENTCOM Komutanı Kurilla'nın SDG'yi ziyaret ederek "İŞİD ile mücadele çerçevesinde iş birliğinin devam edeceğini" söylemesi, Türkiye'ye verilmiş bir uyarı oldu. Beyaz Saray Ulusal Güvenlik İletişim Danışmanı John Kirby ve ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Matthew Miller başta olmak üzere, ABD yönetimi cephesinden konu ile ilgili yapılan açıklamalar da "SDG ile iş birliğinin devam ettirileceği" yönünde.

İsrail'in "Kürtleri destekleme" yönündeki açıklamaları ve bunu ABD'nin yanı sıra batılı emperyalistlerden de talep etmesi, ABD emperyalizmi ve Siyonist İsrail'in Ortadoğu'ya yaptığı müdahalede Kürt hareketine ve Rojova Özerk Yönetimi'ne ihtiyaç duyduklarını ve dolaysıyla şimdilik SDG/YPG ile iş birliğini sürdüreceklerini gösteriyor. Fakat, Türk sermaye devletiyle batılı emperyalistler ve İsrail, Kürt sorununda karşı karşıya bulunuyor ve Rojova'nın tasfiyesi AKP iktidarının önceliği olmaya devam ediyor. NTV'de Seda Öğretir'in sorularını yanıtlayan Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, YPG/SDG konusunda ABD ile taban tabana zıt konumda olduklarını belirttikten sonra "YPG'nin yok edilmesi bizim stratejik hedefimiz" açıklamasında bulundu. Ardından "Ya kendilerini feshederler ya da biz onları feshetmek zorunda bırakırız" tehdidini savurdu. ABD Dışişleri Bakanı Blinken ile Dışişleri Bakanı Fidan arasında Esad rejiminin devrilmesi sonrasında yapılan görüşmenin odağında ise Rojova üzerine kirli hesaplar ve pazarlıkların yer aldığı ise açık.

Günümüz Ortadoğu'sunda, Suriye

sürecinde de görüldüğü üzere statükolar değişecek gibi görünüyor. Türk sermaye devleti bu durumu kendi hesabına bir imkana çevirmek, Irak ve Suriye'de işgal ettikleri alanları olanaklıysa genişletmek ve Esad sonrası Suriye'nin temel gücü olmak istiyor. Fakat Kürt sorunu bir handikap oluşturuyor. Zira, ABD emperyalizmi sadece Irak'ta değil Suriye'deki Kürt hareketleriyle de "müttefik" konumunda. Rojova'nın bölgedeki destekçisi olarak davranmakta, onları bugüne kadar korumuş bulunmakta ve korumaya devam edeceğini açıklamaktadır. Dolaysıyla, ABD'nin izlediği politika, Türk devletini ve Rojova Özerk Yönetimi'ni kendi stratejik hesapları doğrultusunda aynı safta mevzilendirmektedir. Fakat Türk sermaye devleti buna direnmekte, kendini ABD'ye dayatmakta ve Kürtlerin Rojova kazanımını tasfiye etme konusunda kararlılığını sürdürmektedir.

"YENİ SURİYE" NİN TEMEL GÜCÜ OLMAK YA DA KAZANIMLARI KORUYAMAMAK

Haklı ve meşru bir ulusal davanın temsilcileri olan Kürt hareketi büyük bedeller ödeyerek önemli kazanımlar elde etmiş durumdadırlar. Fakat bunlar, tehdit ve tehlike altındadır. Kürtlerin kendi öz güçleriyle bölgesel düzeyde elde ettiği kazanımları koruyamadığı durumda, Amerikan-İsrail cephesinin destek ve korumasına mahkum olmak, yazık ki Kürt hareketinin talihsizliğidir. Mevcut durumda ve Suriye'nin oluşan yeni tablosunda Türkiye'nin ve cihatçıların kuşatması altında bulunan Kürtler, adeta bir çaresizlik durumuyla yüzyüzedirler. Dolaysıyla, mevcut durumda Rojova yönetimi ABD ve İsrail'in destek ve korumasına mahkum kalmış görünüyor. Bu durumda umutlar, emperyalist nüfuz mücadelelerinin bölgenin statükosunda yaratabileceği varsayılan değişikliklere bağlanmış görünüyor. Suriye'nin emperyalist politikalar zemininde yeniden şekilleneceği bir aşamada Kürtlerin daha etkin bir konum kazanıp ülkenin temel bir gücü mü olacağı, yoksa kazanımlarının tehlikeye mi gireceği, temel bir soru ve sorun olarak duruyor.

Elbette ki Kürt hareketi ve halkı örgütlü bir güçtür ve kazanımlarını savunma kararlılığında. Ama uzun yıllardır ABD ile geliştirdiği ve adına "taktik" dediği ilişki, yazık ki onu belli açmazlarla ve zayıflıklarla da yüzyüze getirmiş bulunmaktadır. Dolaysıyla, Suriye'deki yeni durum Rojova Kürtleri için bir olanak anlamına gelse de mevcut koşullar SDG/PYD'yi ABD ve İsrail'in destek ve korumasına mahkum bırakmış görünüyor. Fakat Türkiye, gerici bir bölge gücü ve ABD'nin bölgedeki en önemli daya-

nağı olmasının yanı sıra bölgesel planda NATO'nun en güçlü ülkesidir. Bu konum ona, başka şeylerin yanı sıra kendini dayatma imkanı sunmaktadır. Dolaysıyla Türkiye'yi bölmek gibi temelsiz iddialar bir yana bırakılırsa ABD emperyalizmi, Türklerle Kürtleri bir arada idare etmeyi ve Türk sermaye devletini bölgedeki Kürtlerle aynı safta yer almaya ikna etmeyi amaçlamaktadır. Ancak Türk devleti Rojova'nın tasfiyesi konusunda kendini ABD'ye dayatma kararlılığını sürdürdüğü ve ABD'nin de çıkarlarının tehlikeye girebileceği durumda Kürtleri değil ama Türkiye'yi tercih edeceği kesin gibidir.

Kürt hareketi bu gerçeğin farkında olduğu için yeni bir satışın gündeme gelebileceği endişesini dile getirmektedir. YPG'nin basın sözcüsü Ferhad Şami'nin Financial Times'a verdiği röportajda ABD'nin bölgeden çekilmesinden korktuklarını açıklaması, bu endişenin yersiz olmadığını göstermektedir. Zaten ABD'nin Türkiye karşısında Rojova'yı savunduğu temel eksen ve argüman, "İŞİD'in canlanabileceği ve İŞİD karşıtı mücadelede Rojova Kürtlerine ihtiyaç olduğu", "Rojava cezaevlerindeki 50 bin İŞİD'li tutsağın tehlike oluşturduğu"dur. Bu savunuyu, sözkonusu gerekçelerin ortadan kalktığı durumda Kürtleri savunmaya gerek kalmayacağı izlenimini vermektedir. Ferhad Şami "Açıkkası, aynı seneryonun tekrarlanmasından, ABD'nin bizi terk etmesinden korkuyoruz" derken ABD'nin çıkarları gerektiğinde muhtemel bir ihanetine dikkat çekmiş oluyor. ABD'nin tarihi bunun örnekleriyle doludur. Dolaysıyla TKİP'nin aşağıdaki değerlendirmesi (Kasım 2012), bugünkü tabloya ışık tutmaktadır.

"Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarına rağmen bölgenin toplamında Kürt sorununun akibeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gerisinde bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiliğinin halihazırdaki gücü vardır. Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akibetiyle yüzyüze kalacaktır." (TKİP IV. Kongresi Belgeleri, Eksen Yayıncılık, s.61)

Suriye'nin yakın tarihine kısa bir bakış...

G. Umut

Suriye'de Esad yönetimi dönemi 8 Aralık 2024 itibarıyla sona erdi. Emperyalist/Siyonist güçlerin ve Türk devletinin dolaysız desteği ile 27 Kasım'da HTŞ'nin (Heyet Tahrir-uş Şam) başını çektiği cihatçı çetelerin başlattığı saldırılar, 10 günde Şam yönetiminin devrilmesiyle sonuçlandı.

Suriye verili durumda dört parçaya bölünmüş durumda: Kuzeyde, Fırat Nehri'nin batısı Türkiye ile cihatçı çetelerden oluşturduğu SMO'nun (Suriye Milli Ordusu), yine kuzeyde Fırat Nehri'nin doğusu ABD destekli SDG'nin, Golan tepeleri ve çevresi Siyonist İsrail'in, Şam ve geriye kalan diğer kentler ise başını HTŞ'nin çektiği onlarca cihatçı çete tarafından kontrol ediliyor.

Emperyalist hegemonya mücadelesinin bir alanı olan Ortadoğu'da Suriye halklarının yanı sıra bölgenin tüm halkları da bedel ödüyor. Afganistan, Filistin, Lübnan, Yemen, Libya, Irak ve Kürt halkları emperyalist/Siyonist planların faturasını ödüyor. Halkların iradesini, taleplerini hiçe sayan sömürgeci güçlerle Türkiye gibi işbirlikçi rejimler, kendi sefil çıkarları için ne yakıp yıkmaktan ne kıyım yapmaktan geri duruyor.

11 Eylül 2001 saldırılarını bahane eden ABD emperyalizmi önce Afganistan'ı ağır şekilde bombalayarak işgal etti. 2003 yılında ise emperyalist orduların işgal ettiği Irak'ta büyük yıkımlar yaşandı. İşgal sırasında ve sonrasında yaşanan çatışmalarda toplamda 1 milyondan fazla kişi öldürüldü. 2011'de patlak veren halk isyanlarının ardından emperyalistlerin hedefi Libya'ydı. Libya, Kaddafi yönetimini yıkmak için NATO tarafından 7 ay boyunca vahşi şekilde bombalandı. Kaddafi'yi deviren emperyalistler ve İslamcı tetikçileri, ülkeyi parçalayıp kurtlar sofrasına çevirdi. Yemen 2015 yılında başlayıp 8 yıl süren savaşta ABD-İsrail-Körfez şeyhleri koalisyonu tarafından bombalandı ve derin bir insani yıkımın pençesine atıldı.

2001 yılında Ortadoğu halklarını hedefe koyan emperyalist saldırganlığın sonucu ülkelerin yakılıp/yıkılması, derinleştirilen etnik, dinsel, mezhepsel, kültürel bölünmeler içerisinde halkların birbirlerine düşürülmesi oldu. Emperyalistler

çeşitli projelerle Ortadoğu'ya "demokrasi ve refah" getirecekleri iddiasındaydı. Oysa ABD ile bölgedeki suç ortaklarının halklara yıkım ve kıyımdan başka bir şey getirmedikçe yaşanan süreç net bir şekilde göstermektedir. ABD için önemli olan bölgede İsrail'e tehdit oluşturabilecek hiçbir güç bırakmamaktır. Irak'ın üçe bölünmesi, Suriye'nin parçalanması ya da tamamen denetim altına alınması emperyalist/Siyonistlerin stratejik planlarıdır. ABD, Fas'tan Afganistan'a kadar olan alanda düzen kurma peşindeydi. Ancak halkların bu emperyalist projeye karşı direnci diğer emperyalist güçlerin Ortadoğu'da denkleme katılmasını sağladı. Rusya, bölgede emperyalist mücadelenin etkin bir tarafı haline geldi.

2011'de Suriye'ye karşı başlatılan savaş çok ağır yıkımlara neden oldu ve bugün yeni bir safhaya taşındı. Emperyalist müdahale, dünyanın 80'i aşkın ülkesinden cihatçı teröristlerin toplanıp Suriye üzerine salınmasıyla 2011'de başladı. Suriyeli ve ithal cihatçıların Türk devleti, Siyonist İsrail, Suudi Arabistan, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Ürdün gibi Amerikancı rejimlerin desteği ile dört koldan saldırmasına rağmen, Suriye dört yıl direndi. Rusya, ancak ondan sonra 2015 yılında savaşa fiilen dahil oldu. Eylül 2015'e kadar Suriye kendi gücü, Lübnan Hizbullah'ı ve İran'ın desteği ile dayandı.

2018 yılında Türkiye'nin Afrin'e dönük saldırganlığının ardından verilen bir konferansta o süreç şöyle özetlenmişti:

"Rusya'nın Suriye üzerinden Ortadoğu'ya dönüşü Amerikan emperyalizmine büyük bir darbe oldu. Suriye savaşı Amerikan emperyalizminin emperyalist dünya sistemi içerisindeki hegemonyasının bitmiş bulunduğunu teyit etti. Rusya döndü, Suriye'de etkin bir konum kazandı. İran ile ilişkilerini güçlendirdi. Irak rejimi ile bir biçimde ilişkileri var."

(Ortadoğu, Türkiye ve Kürt sorunu 1-H. Fırat, www.tkip)

"SURIYE'DE ERKEN KALKAN DARBE YAPAR"

Suriye'nin bugününü anlamak için gelişmelerin tarihsel arka planına bakmak gerekiyor. Sermaye medyasında köşe tutan sözde "aydın" ve "uzman" kılıklı figürler cihatçı teröristler için başarı hikayeleri yazarken, tarihsel olarak Suriye diye bir ülkenin olmadığını iddia ediyorlar. Bu yaklaşım, AKP-MHP rejiminin sömürgeci/yayılmacı saldırganlığına "gerekçe" uydurma çabasından öte bir anlam taşıyor.

Suriye, Türkiye, Irak, Ürdün, Lübnan ve İsrail'e komşu olan, Birleşmiş Milletler'de temsil edilen, Arap dünyasında etkin olan bir ülkedir. Bir dönem için Arap coğrafyasının en kalabalık sekizinci ülkesiydi. Dünyanın en eski yerleşim

yerlerinden biri olan ve Bilad eş-Şam diye anılan Suriye ve çevresi, halen Arap dünyasının önemli merkezlerinden biri kabul ediliyor. Yüzlerce yıl süren Osmanlı işgaline rağmen Bilad eş-Şam önemini koruyabilirdi. Modern anlamda Suriye ise sömürgeci Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra 20. YY'ın ikinci çeyreğinde kuruluş sürecine girdi.

İkinci emperyalist paylaşım savaşından Suriye'nin bağımsızlığına uzanan dönemde çok çetrefilli gelişmeler yaşandı. Bu dönem, Arap Bağımsızlık Mücadelesi diye adlandırılan ve onlarca isyan, iç karışıklık, savaş, saldırganlık ve yapay bölünmelere rağmen birçok devletin kurulmasıyla sonuçlandı. Dünyada yaşanan gelişmelerin, halk hareketlerinin ve SSCB'nin varlığı koşullarında emperyalizmle işbirliği yapan iktidarlara karşı verilen bağımsızlık mücadelelerinin sonucunda devletler oluşturuldu. Suriye, Lübnan, Filistin, Mısır, Irak, Cezayir, Libya, Yemen gibi devletler uzun süren Osmanlı egemenliği ve emperyalist işgallere rağmen kurulabildi.

"General Gouraund'nun güçleri 1920'de Faysal'ı Şam'dan çıkardıktan sonra, Fransa'nın Suriye ve Lübnan'daki denetimi büyük bir askeri birlik ve karmaşık bir Fransız sivil idareciler hiyerarşisiyle desteklendi. Fransa'nın doğrudan yönetim politikası, karar verme otoritesini yüksek komiserlere devrediyor ve yerel politikacıların özerklik uygulamala-

rına pek alan bırakmıyordu. Suriye'deki sonuç ne siyasal liderlerin ne de genel olarak halkın, Fransız zoruyla getirilen parlamenter sistemin korunmasından fazla bir çıkarlarının olduğu şeklindeydi. Sistemin yerel düzlemde meşruluğu yoktu ve 1946'da Fransızların çekilmesinden sonra fazla ayakta kalamadı." (Modern Ortadoğu tarihi, William L. Cleveland, Agora Kitaplığı, sf. 242, 243)

Suriye, Fransız sömürgeci olarak kaldığı 1923 ve 1946 yılları sonrasında, 24 Ekim 1945'te bağımsızlığını ilan etti. Fransa Suriye'den 1946 baharında çekilmeye başladı ve aralık ayında da son Fransız askeri Lübnan'dan çekildi.

15 Mayıs 1948'de Suriye, Mısır, Lübnan, Ürdün ve Irak, işgal edilmiş Filistin topraklarında kurulan İsrail'e savaş açtı. Savaş 1948 Aralık ayında Arap güçlerin yenilgisi, İsrail'in işgali genişletmesi ve BM'nin Filistin Arap devleti kurulması önerisinin çökmesiyle sona erdi.

Suriye'de 1949 ile 1971 yılları arasındaki çalkantılı dönemde pek çok askeri darbe ve darbe girişimi yaşandı. Albay Hüsnü Zaim liderliğinde yapılan ilk darbe Bağımsız Suriye'nin ilk Cumhurbaşkanı Şükrü el-Kuvvetli'yi koltuğundan indirdi. Arap milliyetçisi Sami el Hinnavi, 1949'da darbe yaptıktan sonra aynı yıl Albay Şişekli darbe yaptı ve 1956 yılına kadar iktidarda kaldı.

"Arap milliyetçiliği Suriye siyasetinde hep etkili oldu. Dış politikaya da renk veren bu milliyetçi damar ülkeyi Irak'la değil ama 1958'de Mısır ile ortak devlet kurmaya kadar götürdü. Kuşkusuz siyaseten Mısır ile Irak arasında sarkaca dönen Suriye'deki bu yön arayışının toplumsal bir yansıması da vardı. Sözgelimi Şamlı Sünni eşraf Mısır'la birleşmeye sıcak bakarken Halepli Sünni eşrafın yüzü Irak'a dönüktü. 1960'lı yılların ilk yarısına kadar Şamlı, Halepli, Hamalı politikacılar Suriye'nin politikasına yön verdi. İktidar kavgalarında mezhepsel farklılıklar da ayrıştırıcı faktör olageldi. 1962'de 'Sünni' subayların başarısız darbe girişimleri, bir takım darbeleri askerilerin tasfiyesiyle sonuçlandı.

O süreçte öne çıkmaya başlayan Baas ise farklı kesimleri ortak bir ideolojide birleştirdi. Baas'ın iki kurucusundan Mişel Eflak Hristiyan, Salah el Bitar Sünni'yd. Baas'ta Salah Bitar ılımlıları, Alevi Salah Cedid radikalleri temsil ediyordu. Siyasi süreçte 1963'te Baasçıların darbesiyle yeni bir sayfa açılırken oluşturulan askeri konseyin 14 üyesinden beşi Aleviydi. Darbe sonrası Salah Cedid ve Hafız el Esad gibi Alevi subaylar etkin konum elde etti." (Suriye, yıkıl git, diren kal, Fehim Taştekin, İletişim yayınları sf. 27)

Fehim Taştekin aynı kitabında 1946'dan 1970'e kadar süren çalkantılı

dönemi betimlemek için şöyle bir özdeyiş kullanır: "Suriye'de erken kalkan darbe yapar". Bu dönemi bitiren ise, 1970'te Savunma Bakanı Hafız el Esad'ın "düzeltme hareketi" dediği müdahaleyle iktidarı ele geçirmesi olur.

İHVANCILARIN TERÖR YOLUYLA İKTİDARI ELE GEÇİRME HAMLESİ

Humus'lu Mustafa Sibai, 1945-1946'da dağınık halde bulunan İslamcılar bir araya getirerek Suriye İhvanı'nı kurdu. Çok farklı tartışmalar ve iç mücadeleler sonucunda Sibai'nin halefi İssam el Attar'ın yurtdışından örgütü yönettiği bir dönemde Merva Hadid ve Said Hava, ilk silahlı kalkışmasını Hama'da yaptı. İslami kaynaklara göre Hama katliamı, Baas kaynaklarına göre ise "Hama isyanı" 29 gün sürdü ve 115 kişi öldü. Bu durum Esad'ı iktidara getirirken İhvan'da ise güçlenme ve ayrışma yarattı.

1965'te sanayi ve dış ticaretin millileştirilmesi Şam'da esnafta isyan yarattı. Bunun ardından Esad, İsrail'in 1967'de işgal ettiği Golan Tepeleri'ni geri almak için Rusya'nın desteğiyle askeri kapasitesini arttırdı, 50 bin olan asker sayısını 400 bine çıkardı. 1973'te Mısır'la birlikte savaş planladı. Suriye-Mısır saldırısı İsrail'i çöküşün eşiğine getirdi. Ancak ABD ve İngiliz emperyalistlerinin sağladığı silah, mühimmat ve lojistik destekle Siyonist rejim ağır bir hezimetten kurtarıldı. Buna karşın Suriye İsrail ile ateşkes imzaladı ve 1967 savaşında işgal edilen Kuneytra'yı geri aldı.

Esad bu süreçte Baas'ın ekonomideki ilkelerini "Sünni" iş adamları lehine esnetti, rejimin temel dayanakları haline getirdi. Suriye'nin geleneksel/gerici egemen sınıflarını temsil eden İhvan, iktidarı alan Baas yönetimine karşı, Hafız Esad'ın liderliğinden hareketle mezhepçi saldırı başlattı.

Suriye, 1976 yılında iç savaşın patlak verdiği Lübnan'a asker yolladı. O süreçte İhvacılar Suriye'de bir dizi katliam yaptı. İhvacılar terör eylemleri, cinayetler, katliamlar sürecini başlatarak iktidarı almaya çalıştı. 1979'da Halep Topçu okulunda alevi öğrenciler katledildi. Mezhepçi bir dille kaleme alınan bildirimler, açıklamalar yayınlayan İhvan, terör estirerek iktidarı ele geçirme savaşını "mezhepçi" bir savaşmış gibi yansıtmaya çalıştı. Alevileri katlederek Sünnileri safına çekme politikası uyguladı. Oysa Baas liderliği içinde Alevi kökenliler etkin olsa da Baas "ulusal sosyalist" çizgiyi esas alan mezhepler üstü bir parti olduğu iddiasındaydı. Bu da İhvacıların hedeflerine ulaşmasına imkan vermedi.

CIA, MOSSAD, MİT gibi istihbarat örgütlerinden destek alan İhvacılar Kasım 1980'de "Suriye'de İslam Devrimi ve

Devrimin Şartı" başlıklı bildiri yayınladı. Ocak 1981'de ise başka bir bildiri daha yayınlandı ve Hama başta olmak üzere birçok yerde silahlı saldırıları ve terör eylemlerini yaygınlaştırdı. 1982 yılında Hama "kurtarılmış bölge" ilan edildi. Kalkışmayı ezme kararı alan Baas yönetimi katliam boyutuna varan bir saldırı ile İhvacıları yenilgiye uğrattı. Yenilen İhvacılar Ürdün, Irak, Suudi Arabistan ve Türkiye gibi ülkelere ya da Avrupa'ya sığındı. O dönemden beri Yalova, İhvacı şeflerin bir tür üssü haline getirildi. Türkiye'deki dinci-gerici oluşumların bir dönem Yalova'da üslenen İhvacılar tarafından finanse edildiğine dair pek çok veri de var.

1990'lı yıllarda ise baba Esad yönetiminin İhvan'a karşı politikasında yumuşama yaşandı. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra ABD'den gelen zıyaretçileri kabul eden Esad, ilişkiler geliştirmeye açık davransa da dayatmalara teslim olmadı. ABD'nin istediği anlaşmaları imzalamadığını, Washington'dan Şam'a giden Amerikalı görevliler de teyit ettiler.

Hafız el Esad 10 Haziran 2000'de öldü ve ardından oğlu Beşşar Esad, Baas partisinin adayı olarak girdiği seçimlerde yüzde 97 oy alarak başa geçti.

TESLİMİYET YA DA YIKIM

Oğul Esad döneminin başlaması, Suriye'de bir "değişim havası" yarattı. Bu yönde birtakım reformlar da yapıldı. Ancak yerleşik iktidar, esnemeye pek yanaşmadı. Toplumsal muhalefet ise iktidarı değişime zorlayacak güçten yoksundu. Buna karşın yeni fabrika ve işletmelerin sayısındaki artış işçi sınıfının gelişim sürecini hızlandırıyor, toplumsal bir güç olarak sahneye çıkmasının en azından nesnel koşullarını oluştuyordu. Dış politikada ise Beşşar Esad'da babasının izinden gitmiş, emperyalist/Siyonist zorbalara rüşvetlerine hayır dememiş, tehditleri önünde diz çökmemişti. Bundan dolayı "defterini dürme" planı masaya kondu. Dönemin ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'in dayatmalarına karşı duran Esad, AKP şefleri tarafından ikna edilmeye çalışıldı. Ancak ikna çabası ile silahlı çetelerin savaşa hazırlanması süreci paralel yürütüldü. (*)

Erdoğan-Davutoğlu-Gül üçlüsü, Baas yönetimini ABD-İsrail çizgisine getirmekle görevlendirildi. "Kardeşim Esad" lafları da bunun için edildi. Ancak plan yine tutmadı. Esad yönetiminden üç şey talep edildi: İşgalci Siyonist rejimle barış, İran'la ilişkilerin kesilmesi, Filistin ve Lübnan direniş hareketlerine verilen desteğin kesilmesi ve Filistin direniş hareketlerinin Şam'dan kovulması. AKP'nin kendi talebi ise Müslüman Kardeşler çetesiyle iktidarın paylaşılmasıydı.

Bu dayatmalara prim vermeyen Esad'a düşman kesilen AKP şefleri ve medyadaki tetikçileri Esad ve Baas düşmanlığının bayraktarlığını üstlendi. Bu seferki misyonları emperyalist/Siyonist planların uygulanabilmesi için Baas yönetimini ve lideri Beşşar Esad'ı, cihatçı terör aparatlarını kullanarak devirmekti. ABD'nin dolaysız desteği, İsrail savaş aygıtının hava bombardımanları, Körfez şeyhlerinin yüz milyarlarca doları ile Türk devletinin imkanları seferber edilerek bu süreç 2011'de başlatıldı.

13 yıla yayılan yıkıcı savaş ve ABD'nin uyguladığı boğucu ekonomik ambargo ile iyice yıpratılan Suriye, sonunda cihatçı katillerin oluşturduğu onlarca çeteye devredildi. Bu aşamadan sonra aç kurtların üstüne çullandığı bir sofraya çevrilen Suriye'den soykırımcı Netanyahu'nun Siyonist rejimi ile Erdoğan'ın Saray rejimi en büyük parçayı koparabilmek için yarışıyorlar. Gazze'de soykırım savaşı başladığında Tel Aviv'i hac yerine çevirenler, bu günlerde cihatçı terör örgütü HTŞ şefleriyle görüşmek için Şam yollarını aşındırmaya başladı.

Suriye'nin kuruluşundan 2000'li yıllara kadar uzanan dönemin kısa özeti bu şekilde. Konuya dair aşağıdaki değerlendirmeye ise hem güncelliğini koruyor hem bölgenin durumunu özlü bir şekilde ortaya koyuyor:

"Türkiye'nin de içinde yer aldığı Ortadoğu ise, bizzat emperyalist sözcülerin ifadesiyle 'Bir istikrarsızlık kuşağı'dır. Çok çeşitli çelişkilerin birleştiği, kesiştiği, içiçe geçip yumaklaştığı bir kaynaşma alanıdır burası. Emperyalist stratejistlerin bu bölge üzerine sürekli kafa yormaları, emperyalist diplomasinin bu bölge üzerinde yoğunlaşması, emperyalizmin muazzam askeri güçlerini işgal ve müdahale için bu alanda mevzilendirmesi, emperyalist siyasal rekabetin kendini öncelikle bu alanda göstermesi kuşkusuz tüm bunlar rastlantı değildir. Bunun açıklaması, dünyanın iktisadi ve siyasal bakımdan en stratejik alanlarından biri olan Ortadoğu'nun, buna karşılık kapitalist dünya sisteminin en istikrarsız ve hassas bir bölgesi olmasıdır." (Bugünün Dünyası: Süreçler ve Eğilimler... H. Fırat, Dünya Ortadoğu ve Türkiye, Eksen Yayıncılık, sf. 45)

(*) Filistin direniş hareketi liderlerinden Nayif Havatme, Al Mayadeen kanalıyla yaptığı bir söyleşide, cihatçıların 2005 yılından itibaren Lübnan üzerinden Suriye'de silah taşımaya başladığını açıklamıştı.

ABD saldırganlığının halklara ağır faturası

Kapitalizmin emperyalist aşaması, barbarlıkta sınır tanımama döneminin de açılışıdır. Genel olarak emperyalist kapitalizmin, özel olarak da ABD hükümlerinin altındaki emperyalist dünyanın tarihi “uçsuz bucaksız bir vahşettir”. ABD emperyalizminin bulaşmadığı savaş, saldırganlık, katliam, faşist darbeler, beyaz terör rejimleri, kışkırttığı etnik, ulusal ve dinsel boğazlaşmalar yok gibidir. Emperyalist amaç ve hedeflerine ulaşmak için kullanmadığı kirli yöntem ve araç bırakmayan ABD, SSCB’nin tarih sahnesinden çekilmesinin ardından özellikle de Ortadoğu’yu kan deryasına çevirdi. Bu hedeflerine ulaşmak için etnik, dinsel, mezhepsel, ulusal farkları ve bunlardan kaynaklı sorunları kullandı. İkiz kullere ve Pentagona yönelik saldırıların ardından ABD emperyalizmi “yüzyılın savaşı”nı ilan etti. Savaşın ilk hedefi Afganistan’daki Taliban rejimi oldu. Oysa SSCB’ye karşı savaşta kullanmak için şeriatçı terör örgütü Taliban’ı kuran, her alanda destekleyip iktidara taşıyan ABD’dir. 20 yıl süren ABD-NATO işgali Afganistan’ı yakıp yıktı, ardından ülke yeniden Taliban’ın karanlığına terk edildi. Öte yandan Irak, Libya ve Suriye’yi bölmek ve Ortadoğu’daki egemenliğini tesis etmek amacıyla da dinci çeteleri kullanmaya devam ettiler.

ABD emperyalizmi, İsrail siyonizmi ve bölge gericiliği tarafından Suriye’yi parçalamak için tezgahlanan plan başarıya ulaşırken de cihatçı çeteler kullanıldı. ABD, İsrail, İngiltere ve Türkiye’nin harekete geçirdiği cihatçı güçler, 13 yıl süren iç savaşın ardından Suriye’yi düşürdüler. ÖSO, El Kaide, El Nusra, İslami Cephe ve IŞİD gibi islamcı-şeriatçı çeteler, ABD başta olmak üzere emperyalistler ve bölgenin gerici devletleri tarafından yaratıldı ve desteklendi. ABD önderliğindeki Batı bloğu ve başta Türkiye olmak üzere Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri, Katar gibi işbirlikçi kapitalist devletler, bu çetelere maddi, siyasi ve askeri destek sundular.

Yıllardır Irak, Libya ve Suriye halklarına kan kusturan bu çetelerin baş koruyucu ve kollayıcısı ABD ve Türkiye’dir. Afganistan’ı ve 7 ay boyunca bombalayıp Kaddafi yönetimini devirdikten sonra Libya’yı cihatçılara sunanlar, şimdi de Suriye’yi halen “terör örgütleri listesin-

de” tuttukları HTŞ çetelerine bıraktılar. “Büyük Ortadoğu Projesi” kapsamında ABD ile batılı emperyalistlerin öz çocukları olan şeriatçı çeteler yeniden seferber edilmiş durumda. Mezhepçilikle, dincilikle ve milliyetçilikle “huzur, istikrar ve barış” getirmek iddasında olanlar bölgeyi kana boğup ateşe attılar.

SAVAŞLAR, DARBELER, FAŞİST İKTİDARLAR, SOYKIRIMLAR VE CİHAÇ ÇETELER

ABD’nin, dünyanın en güçlü emperyalist devleti haline geldiği andan itibaren, hegemonyasını güçlendirmek için işlediği “suçların dosyası” oldukça kabarık. ABD emperyalizmi “demokrasi, özgürlük ve insan haklarını destekleme” kisvesi altında “renkli devrimler” sahnelemek, bölgesel çatışmaları kışkırtmak ve hatta düpedüz savaşlar yürütmek için saldırgan bir politika geliştirdi. “Ulusal güvenlik” yalanıyla hemen tüm alanlarda rakiplerine ve kendisine şu ya da bu nedenle itiraz eden güçlere hegemonyasını zorbalıkla dayattı. Umurunda olmayan ama her fırsatta kullanmayı pek sevdiği “uluslararası hukuku ve uluslararası kuralları” dilediği zaman paçavraya çevirdi. Kendi dünya egemenliği anlamına gelen “kurallara dayalı bir uluslararası düzeni” sürdürmek adına kendi emperyalist çıkarlarına hizmet eden kuralları uygulamaya çalıştı. İşgal ve ilhaklar, barbarca savaşlar gerçekleştirdi. 1950 ile 2019 yılları arasında Latin Amerika ve Karayipler’de, Doğu Asya ve Pasifik’te, Orta Doğu, Kuzey Afrika ve Avrupa’da yüzlerce askeri müdahale gerçekleştirdi. Birçok gelişmekte olan ülkede seçilmiş hükümetleri devirerek yerlerine Amerikan yanlısı kukla rejimleri getirdi.

“Demokrasi ve insan haklarını geliştirmek” adına dünya düzenini kendi emperyalist kuralları ve siyasi sistemi etrafında şekillendirmeye çalıştı-çalışıyor. Bu doğrultuda diğer ülkelerin iç işlerine küstahça ve hoyratça müdahale etmeyi bir davranış çizgisi haline getirdi. ABD, “demokrasiyi teşvik etmek” adına ülkeleri harabeye çevirdi, katliamlar yaptı. Monroe Doktrini’ni ilan ettiği andan itibaren Latin Amerika ve Karayipler’de siyasi, askeri müdahaleler ve faşist darbeler tezgahlamaya başladı. Amerikan yanlısı kuk-

la rejimleri iş başına getirmek amacıyla kirli/kanlı politikalar izledi. Batı Asya ve Kuzey Afrika’da ülkeleri felakete sürükledi. Kendi egemenliğine şu ya da bu nedenle direnen ülkeleri ve halkları dize getirme politikası izledi. Öte yandan, kendi çıkarları için kitleleri pervasızca kullandı. 2003, bir dizi “renkli devrim” için düğmeye basıldığı yıl oldu. Gürcistan’da “Gül Devrimi”, Ukrayna’da “Turuncu Devrim”, Kırgızistan’da “Lale Devrimi” bunların ilk örnekleriydi. ABD, kanlı ve kirli neredeyse tüm rejim değişikliklerinde merkezi bir rol oynadı. “Uluslararası kurallar” sözü konusu olduğunda çifte standart kullandı. Çıkarları gereği uluslararası anlaşmalardan ve örgütlerden çekildi ve kendi “iç hukuku”nu “uluslararası hukuk”a dayattı.

Askeri gücünü, hegemonyasını ve barbarlığını dayatmak için kullanan ABD ‘90’lı yıllardan itibaren yayılcı hedeflerinin önünü açmak, ülkelere diz çöktürmek ve rakipleri karşısında üstünlük sağlamak için birçok savaşın fitilini ateşledi. Bazıları vekalet savaşları olsa da Körfez savaşı, Yugoslavya savaşı, Afganistan savaşı, Irak savaşı, Ukrayna ve Libya savaşları, Yemen ve Suriye savaşlarını kışkırttı veya bizzat başlattı. Ekonomik hegemonyasını da yağma ve sömürü için, jeopolitik bir silah olarak kullandı. Belirli ülkelere, kuruluşlara veya kişilere sonuçları ağır olan ekonomik yaptırımlar uyguladı. ABD’nin yaptırımlarının 2000 ile 2021 arasında yüzde 933 oranında arttığı hesaplanıyor. Sadece Trump yönetimi 3900’den fazla yaptırım uyguladı. Şimdiye kadar ABD, dünya nüfusunun neredeyse yarısını etkileyen Küba, Çin, Rusya, DPRK, İran ve Venezuela da dahil olmak üzere dünya çapında yaklaşık 40 ülkeye ekonomik yaptırımlar uyguladı. “Amerika Birleşik Devletleri”, “Yaptırımlar Birleşik Devletleri”ne dönüştürüldü. ABD’nin ekonomik rakiplerini bastırmak ve normal uluslararası ticarete müdahale etmek için o pek övündüğü liberal piyasa ekonomisinin ilkelerini bile ayaklar altına aldı.

ABD, teknolojik hegemonyasını da tekkel ve baskı kurmak için kullandı. Yüksek teknoloji alanlarındaki gücünü kullanarak diğer ülkelerin bilimsel, teknolojik ve ekonomik gelişimini engellemeye çalıştı. Siber saldırılar düzenleyerek, telefon ve diğer iletişim araçlarını dinleyerek tek-

nolojik hegemonyasını zorbalığa dönüştürdü. ABD, aynı zamanda uzun zamandır “hacker imparatorluğu” olarak kötü bir üne sahip ve dünya çapında yaygın siber hırsızlıklardan sorumlu tutuluyor. Cep telefonlarına erişmek ve verileri çalmak için analog baz istasyonu sinyallerini kullanmak, mobil uygulamaları manipüle etmek de ABD’nin icraatları arasında bulunuyor. İster rakip ister müttefik olsun, herkes (eski Almanya Başbakanı Angela Merkel ve birkaç Fransız cumhurbaşkanı gibi müttefik ülkelerin liderleri bile) ABD’nin gözetimi altında tutuluyordu. ABD gözetleme programlarını ifşa eden Wikileaks’in kurucusu Julian Assange, “Küresel bir gözetleme süper gücünün onurlu veya saygılı hareket etmesini beklemeyin. Tek bir kural vardır: Kural yoktur!” derken temel bir gerçeğe işaret ediyordu.

ABD emperyalizminin tarihi gerici savaşlar, işgaller, soykırımlar, büyük katliamlar ve askeri darbeler tarihidir. Kendisi için “yaşamsal çıkar alanı” ilan ettiği Ortadoğu ise emperyalistler arası nüfuz mücadeleleri, saldırganlık ve savaşların günümüzde öne çıkan cephesidir. Buradaki savaş ve çatışmalarda ulusal, dinsel ve kültürel farklılıklar en kirli ve en ölümsüz şekilde kullanıldı. Tam da bunun için halklar arası ilişkiler büyük yaralar aldı. Farklı halklar, dinler, mezhepler ve kültürler mozaigi olan bu bölgede Irak, Libya, Suriye, Yemen, Filistin ve Kürdistan halkı büyük acılar ve yıkımlar yaşıyor. Ortadoğu’da yaşanan yıkımın ve çekilen acıların biricik nedeni, özellikle de ABD emperyalizmin ardı arkası kesilmeyen müdahaleleri ve buna ortak olan bölgedeki işbirlikçileridir. Bu müdahalelerde islamcı-şeriatçı çeteler sürüsü ise bizzat emperyalistler ve yerli işbirlikçileri eliyle yaratılmış, büyütülmüş ve bölge halklarının başına musallat edilmiştir. Bu süreçte bölgedeki en lanetli rolü ise Türk sermaye iktidarı oynamış, halen de oynamaktadır.

Yemen: Gazze ile dayanışma devam edecek!

E. Bahri

HTŞ'nin başını çektiği cihatçı terör örgütlerini Şam taşıyan Ankara'daki dinci-faşist saray rejimi ile emperyalist/Siyonist güçler, Gazze'de devam eden soykırım savaşını gözlerden uzak tutmaya çalışıyor. "Osmanlı fatihi" havalarda vaaz üzerine vaaz veren AKP şefi Erdoğan, Gazze'de devam eden soykırım konusunda artık demagoji bile yapamıyor. Zira Gazze kasabı Netanyahu, Erdoğan ve müritleri sayesinde "Suriye fatihi" oldu. Golan tepelerini ve çevresini işgal etmekle yetinmeyen İsrail, savaş aygıtını Şam'ın 20 kilometre yakınında mevziledirdi. "Osmanlı fatihi" Erdoğan Ankara'da vaaz verirken, "Suriye fatihi" Netanyahu ise işgal ettiği Golan tepelerine çıkıp küstahça vaazlar verme imkanına kavuştu.

Netanyahu'ya hayal bile edemeyeceği bu imkanı sunan Tayyip Erdoğan, daha önce Yahudi lobisinden "cesaret ödülü" almıştı. Şimdi ise "soykırımcı Siyonistlere eşsiz hizmet ödülü" almaya hak kazanmış görünüyor. Netanyahu Erdoğan'a böyle bir ödül takdim ederse şaşırmamak lazım.

YEMEN'İN DİRENİŞİ OYUNU BOZUYOR

Emperyalist/Siyonist güçlerle bölgedeki suç ortakları Suriye'de zafer ilan etseler de işler her alanda istedikleri gibi gitmiyor. Şam'ı cihatçı katillere teslim ederek Suriye ve bölge halkları için cehennemin kapılarını açtılar. Ama esas amaçları olan "işgalci İsrail'in güvenliğini sağlamak" hedefine ulaşabilmiş değiller. Çünkü Yemen'deki Husileri temsil eden Ansarullah hareketi ile Sana hükümeti Filistin halkıyla dayanışma eylemlerini sürdürüyor. Ne ABD-İngiliz emperyalistlerinin saldırıları ne İsrail savaş aygıtının bombardımanları Yemen'e geri adım attırabiliyor.

Yemen silahlı kuvvetleri, Gazze'de soykırım savaşı durdurulana kadar, Filistin halkıyla dayanışma kapsamında İsrail'e yönelik saldırıların devam edeceğini birkez daha ilan etti. Ansarullah, İsrail'e giden ya da oradan gelen gemilerin Kızıldeniz'den geçişlerine de izin vermiyor. İşgalci İsrail ordusunun son teknoloji ürünü savunma sistemleri Yemen'in attığı füzelerin hedefine ulaşmasını engellemekte aciz kalırken, ABD-İngiliz emperyalistlerinin Kızıldeniz'i

İsrail gemilerine açma girişimleri de fiyaskoyla sonuçlandı. Yemen'in dik duruşu İsrail ile emperyalist hamilerinin "kesin zafer" ilan etme heveslerini halen kursaklarında bırakıyor.

SOYKIRIMCI ÇETE "YEMENİ BOĞMA HAREKATI" İSTİYOR

Geçtiğimiz günlerde hem İsrail savaş aygıtı hem ABD-İngiliz emperyalistleri Yemen'i peş peşe bombaladılar. İsrail, Ansarullah lideri Abdülmelik Bedreddin el-Husi açıklama yaparken Yemen'i bombaladı. Ansarullah liderliğini tehdit eden İsrail, "Gazze'de Hamas, Lübnan'da Hizbullah liderlerini katlettik sıra sizde" mesajı vermeye çalıştı. Hemen ardından ABD-İngiliz işgal kuvvetlerinin saldırıları yapıldı. Ancak saldırılar ters tepti. Anında yanıt veren Ansarullah lideri, Yemen'i hedef alan saldırıların işgalcilere karşı direnişin önemini birkez daha kanıtladığını belirtti. Direnişe devam mesajı verdi.

Son gelişmelerin ardından açıklama yapan hareketin hem askeri hem siyasi sözcüleri, İsrail'in, ABD'nin, İngiltere'nin saldırılarına rağmen Filistin halkıyla dayanışmanın devam edeceğini ilan ettiler. Saldırıların devam etmesi durumunda daha sert karşılık vereceklerini de ifade ettiler. Nitekim cumayı cumartesiye bağlayan gece Yemen silahlı kuvvetleri İsrail'e yeni

bir füze saldırısı düzenledi. İHA'ların da kullanıldığı saldırıda belirlenen hedeflerin vurulduğu açıklandı. Siyonist medya, milyonlarca kişinin sığınaklara girmek zorunda kaldığını yazdı.

Savaş suçlusu Netanyahu'nun başında bulunduğu Siyonist rejimin Yemen'le baş edebilecek bir gücü bulunmuyor. Nitekim rejimin hem asker hem "sivil" akıl hocaları bu gerçeği teslim ediyor. Önerdikleri çözüm ise bir taraftan ABD-İngiliz kuşatması, öte taraftan Amerikancı körfez rejimlerinin Yemen'e yeniden savaş ilan etmeleridir. Önerilen "çözüm" Tel Aviv'deki savaş suçlularının Gazze'de soykırım savaşını devam ettirme konusundaki pervasızlıklarını gösteriyor. Zira soykırımı durdurarak sorunu çözebilirler. Ancak onlar, emperyalistlerin ve bölgedeki gerici rejimlerin Netanyahu çetesi için savaşı daha genişletmesini talep ediyorlar.

Sömürgeci küstahların sorun çözmek gibi bir dertleri yok elbet. Onlar, işgalci Siyonist rejime, demek oluyor ki ABD ile batılı emperyalistlere karşı direnen halkları ezmek istiyorlar. Cihatçı terörü baş tacı eden bu güçler, direnen halklara karşı histerik bir kin duyuyorlar. Bundan dolayı Yemen'i ezmek için planlar yapıyorlar. Ancak bu defa işleri Suriye'de olduğu gibi kolay değil. Çünkü Yemen halkına birkez daha ağır bedeller ödetebilir, ancak Husilere diz çöktüremezler. Soykırıma rağmen

Gazze diz çökmediği gibi, katliamlara rağmen Hizbullah teslim olmadığı gibi, ABD-İngiltere-İsrail-Körfez şeyhlerinin saldırıları da Husilere geri adım attıramaz.

HALK DA DİRENİŞTEN YANA

Ansarullah hareketi ile Yemen silahlı kuvvetlerinin gücü, halkın tereddütsüz desteği ile pekiyor. İsrail, ABD, İngiltere saldırılarının ardından 27 Aralık Cuma günü başkent Sana başta olmak üzere 600 kent veya kasabada sokaklara çıkan Yemenliler Gazze ile dayanışma tutumuna tam destek verdiler. Sadece Sana'daki eyleme bir milyonu aşkın kişi katıldı. Sık sık tekrarlan bu kitlesel eylemler Ansarullah hareketi, Yemen silahlı kuvvetleri ile Yemen halkının emperyalist/Siyonist saldırganlığa karşı direnişte birleştiğini kanıtlıyor.

İsrail'i de onu himaye etmek için Yemen'e saldıran ABD-İngiliz emperyalistlerini de zafer ilan etmekten men eden bu birleşik direniş kararlılığıdır. Çağımızın bu en barbar güçleri Yemen halkının direnişini cezalandırmak için daha yıkıcı saldırılar düzenlemeyi tasarlıyorlar. Bu emperyalist/Siyonist saldırganlığa karşı direnen Yemen halkıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltmek anti-emperyalist/anti-Siyonist güçlerin temel görevlerinden biridir.

VW'de kılıçlar çekildi işçiler ne yapmalı?

K. Ali

Dünyanın en büyük otomotiv tekeli olan Alman Volkswagen (VW) temsilcisi Meiswinkel, geçtiğimiz günlerde yaptığı bir basın açıklamasında “Uluslararası rekabet bizi geçip gitmekle tehdit ediyor” diye yakınmış, şirketin ilk üç çeyrekte geçen yılın aynı dönemindeki 4,99 milyar avro yerine “sadece” 4,49 milyar avro kâr elde etti diye şikayet etmişti. VW Grubu, kâr oranındaki yüzde onluk düşüşü işçilerin ücretlerini düşürerek ve işçi çıkararak telafi etmeyi amaçlıyor. Grubun CEO’su Oliver Blume, 4 Aralık Çarşamba sabahı Wolfsburg’daki ana fabrikada düzenlenen bir toplantıda binlerce çalışana seslenerek artan rekabet ve azalan talep konusunda tehdit ve yalan vaatlerle bezeli bir konuşma yaptı ve “Volkswagen’in geleceğini güvence altına almak için acil adımlara ihtiyaç olduğunu” söyledi.

CEO’ya göre durum <ıcciddi>. Rakipler daha önce görülmemiş bir güçle pazara giriyor ve fiyat baskısı <muazzam>. Aynı zamanda VW’nin bir zamanlar çok kârlı bir pazar olan, ancak geride kaldığı Çin’de yeniden öne geçmesi hedefleniyor. VW’nin son zamanlarda yerel rakiplerine giderek daha fazla pazar payı kaptırması ve kar oranlarının düşmesi, onu tüm dünyada “tasarruf” yapmaya zorluyor. Almanya’da işgücü maliyetlerinin çok yüksek olduğunu ve VW’nin buna tepki vermesi gerektiğini söyleyen Blume, “Bunun için planlar masada” diyor.

Eylül ayından bu yana IG-Metall sendikası ile VW yönetimi zayıflayan talebe yanıt olarak “daha sıkı tasarruflar yapmak ve az kullanılan tesisleri daha verimli hale getirmek için” birlikte çalışıyorlar. Eylül ayı başında yapılan toplantı, 25 bin işçinin pankartlar ve sloganlarla gerçekleştirdiği protestoların hedefi olmuştu.

IG-Metall şeflerinin verdikleri ödünlere rağmen henüz bir anlaşmaya varılamadı. VW yönetimi kısa süre önce IG-Metall ve işçi konseyinin işten çıkarma ve tesis kapatma olmaksızın ücretlerin düşürülmesini de kapsayan önerisini yetersiz bularak reddetti. Sendika yönetimini teslim aldığını bilen Blume büyük bir küstahlıkla, “önerinin sadece bir başlangıç noktası ve hala yeterli olmaktan uzak” olduğunu söyleyerek onları tersledi. Müzakerelerin dördüncü turu için önümüzdeki günlerde bir araya gelme-

lerinden önce açıklama yapan Çalışma Konseyi Başkanı Daniela Cavallo, gidişatın o zaman belirlenmesini bekliyor, “ya bir yakınlaşma olacak ya da daha da tırmanacak” diyor. VW yönetiminin pervasız tavrına bakılırsa yakınlaşmaktan çok işçilerle şirket arasındaki anlaşmazlıkta tırmanış olacağını öngörebiliriz. Sorun, sendika yönetimi ve Çalışma Konseyi Başkanı Daniela Cavallo gibilerinin en az VW yönetimi kadar cesur olup olmayacağına bağlı. Kuşkusuz ki bu süreçte işçilerin tabandan yapacağı basınç da büyük önem taşıyor.

Wolfsburg’da yapılan toplantıda oldukça gerçekçi davranarak açık konuşan ve tehditler savuran VW CEO’su Blume, yönetimin “keşkeler dünyasında” çalışmadığını, hızla değişen bir ortamda kararlar aldığını vurguladı.

Yönetimin birçok yanlış ürün kararıyla krizden tek başına sorumlu olduğu suçlamalarını reddeden CEO, “Ürünlerimiz iyi, şimdi maliyetleri düşürmek zorundayız - her alanda” diyor. VW dünyanın en iyi otomobillerini üretebilir diyen CEO’ya göre, “Grup bunlarla para kazanmıyorsa bunun bir önemi yoktur”.

Kibleleri para olan bu aç kutların sözcüsü Blume, çalışanlara işçi ücretlerini düşürme planlarının uzun vadedeki önemini gözden kaçırmamaları çağrısında bulunarak, alınan kararın “hala bir geleceği olması gereken çocuklar ve torunlarla da ilgili olduğunu” iddia etti. Toplantıyı ve toplantının havasını aktaran sermaye medyası bile, CEO’nun sözlerinin işçiler üzerinde etkili olmadığını gösteriyor:

“Yaklaşık 20,000 çalışan salonun içinde ve çevresinde toplanmış, birçoğu yollarında protesto pankartları getirmiş ve öfkelerini ısıklarla kusmuştu. Kalabalıkla başa çıkabilmek için etkinlik dışarıda da büyük ekranlardan yayınlandı.”

Bu yılın ilk üç çeyreğinde geçen yılın aynı dönemindeki 4,99 milyar avro yerine “sadece” 4,49 milyar avro kâr elde etmesini bir “felaket” olarak gören VW ana markası başkanı Thomas Schäfer’in “şirketin mevcut yapısı ve aşırı kapasitesiyle geleceğe uygun olmadığını” söylemesi, kavga yerine tavizlerle durumu idare etmeyi alışkanlık haline getiren sendika bürokratlarının dizlerinin titremesine yetti.

Çalışma Konseyi Başkanı Cavallo, Yö-

netim Kurulu’nun, istihdam ve kârlılığı eşit derecede önemli hedefler olduğu ve fabrika kapatmanın tabu sayıldığı “VW kültüründen” koptuğunu söyleyerek, işçi haklarına karşı keskin kılıcını kınından çeken VW şeflerini insafli davranmaya, verilen sözlere bağlı kalarak “VW kültüründen” kopmamaya çağırmaktan öte birşey söyleyemiyor. VW yönetiminin kriz sırasındaki genel davranışlarının kabul edilemez olduğunu söyleyen Cavallo, Volkswagen’in şu anda hem içeride hem dışarıdaki medyada “ulusun alay konusu” olmasından duyduğu üzüntüyü dile getirdi. “Hiciv sitesi ‘Der Postillon’ ‘hak-kımızda’ ilkin yönetim katının kapatılmasını önerdiler. Evet, eğer konu bu kadar ciddi olmasaydı, bütün gün gülebilirdim” diyen Cavallo “hakkımızda” derken de VW’nin kapitalist yönetim kurulunun kapatılmasının önerilmesinden oldukça mutsuz olduğunu söyledi.

Kapitalist şirketler arası rekabetin gelinen noktada aleyhlerine işlemesinden yakınanlar, Almanya’nın 2023 yılında öldürücü rekabetin lehlerine sonuçlanmasından, dünyanın en güçlü üçüncü ekonomik gücü haline gelmesinden oldukça memnundular! Çalışan ailelerin satın alma gücünün 2021’den bu yana yaklaşık yüzde 15 oranında düşmesinden de mutluydular. Kârlarındaki kısmi düşüşün ve derin bir küresel ekonomik ve mali krizin sonuçlarını işçilerin üzerine yıkarak, milyonlarca insanın sefaleti pahasına da kazançlı çıkmaya çalışıyorlar.

VW Grubu’nda (*) siyasetin etkisi her zaman güçlü olmuştur ve politikacılar iş toplantılarının düzenli konukları arasında yer alır. Şubat 2023’te Olaf Scholz bizzat oradaydı ve konuşmasında çalışanların ortak kararının “kalbine çok yakın bir konu” olduğunu söylemişti. “2021 yılının sonunda Aşağı Saksonya Eyaleti Başbakanı Stephan Weil (SPD), 2008 yılında ise Scholz’un Başbakanlıktaki selefi Angela Merkel (CDU) katılmıştı” ifadeleriyle toplantıyı haberleştiren medya, bu yılki haberini “Bu yıl toplantıya katılan, salonda ve dışarda süren protestoların şiddetli gürültüsünden dolayı, SPD’li Federal Çalışma Bakanı Hubertus Heil’in konuşmasında çalışanlara söyledikleri duyulmadı” şeklinde verdi.

Almanya’da kapitalist tekellerin işten

atma, ücretlerin düşürülmesi vb. saldırıları gündemdeyken, bu saldırılara karşı işçilerin mücadelesi de tırmanmaya devam edecektir. 28 Kasım Perşembe günü Ford toplam 5800 kişinin daha işten çıkarılacağını duyurdu. Cuma günü VW, İşçi Konseyi’nden gelen tüm teklifleri reddetti. Gesamtmetall patronu Wolf, sadece metal ve elektrik endüstrisinde 300.000 kişinin istihdam alanının yok edileceğini açıkladı. Veriler bir fırtınaya işaret ediyor! Almanya’nın en büyük tekkellerinin genel saldırısı tüm işçi sınıfını etkiliyor. Cumartesi günü Duisburg’dan bir otobüs çelik işçisi VW’deki işçi arkadaşlarıyla dayanışma göstermek üzere Wolfsburg’a gitti. VW’nin on fabrikasından dokuzunda çalışan 66.000 işçi pazar-tesi günü uyarı grevleri yaptı.

Kapitalist tekkellerin yeniden yapılanması gibi, Alman emperyalizminin Zeitenwende (Dönüm Noktası) dediği militarizm furçasının mali külfeti de işçi sınıfı ve emekçilere fatura edilecek. Hitlerin “Eylem için savaşa uygunluk” şiarı, Bundeswehr’in (Federal Alman Ordusu) “Alman halkının hak ve özgürlüklerini cecurca savunacak, hayati ve bedensel riskleri bilinçli olarak kabul edecek askerlere sahip olmalı” şeklinde güncelleştirildi. Güncelleştirilen saldırgan politikalara karşı zorlu bir mücadele dönemine girilmiştir. Oldukça örgütlü ve sınıf bilincine sahip olan kapitalistlerin topyekün saldırısını püskürtmek için gerekli olan sınıf bilinci ve örgütlülük konusunda işçiler halen yetersizdir. Ne ki kılıçlar çekilmişken işçilerin hızla bu zaafırlarını aşarak ilerlemekten başka bir seçenekleri kalmamıştır. İki sınıf arasındaki çatışmanın gidişatını, kavganın ateşinde sınıanan işçilerin bu temel eksikliklerini aşip aşmayacakları belirleyecektir.

(*) Nazi rejimi döneminde “ulusal” bir otomotiv şirketi olarak kurulan Volkswagen, sendikaların şirket yönetimleri ve devletle iç içe geçmesinin dünya çapındaki en bilinen örneklerinden biri. “Deutschland, Inc.” (Almanya AŞ), hissedarlar, IG Metall ve Alman hükümetinden oluşan bir üçlü ittifak tarafından yönetilmektedir. “Sosyal ortaklık” ve “ortak karar alma” ilkelerine dayalı olarak, işçilerin ve sermayenin çıkarlarının uyumlu hale getirilebileceği iddia edilmektedir.

VW ve Brezilya'nın askeri faşist diktatörlüğü

“Modern devletin yürütme organı, burjuvazinin ortak işlerini yöneten bir komiteden başka bir şey değildir.” Karl Marx ve Friedrich Engels, Komünist Manifesto

Kapitalizm gücünü ücretli emek sömürüsü üzerine inşa ederken, “yasal mafya” kimliğiyle “yasadışı mafya” ile kol kola girdiği, kârlarına kar katmak için her türlü yol ve yönteme başvurmadan çekinmediği kayıtlarla da görülmüştür.

Alman otomobil devi Volkswagen/VW de mafyatik işlere bulaşan şirketlerden biri. VW denince akla ilk gelen yüksek teknolojiyle donatılmış araçlar gelir. Oysa VW'nin bu serveti ne tür karanlık işler yaparak biriktirdiği çok az biliniyor. Bugünlerde Brezilya'da VW'nin mafyavari geçmişine ayna tutan bir dava görülmektedir. Bu dava ile VW'nin, Brezilya'da 1964-1985 yılları arasında hüküm süren askeri faşist cunta dönemindeki faaliyetleri yargıya taşındı.

“Güvenirlilik” ve “ileri teknoloji simgesi olarak” bilinen VW, Brezilya'da işlettiği Fazenda Vale adlı çiftlikte binlerce işçiye kölelik koşullarında çalıştırdığını kanıtlayan raporlarla yargıya intikal etmiş durumda. 1964 yılında Brezilya'da askeri cunta yönetimi ele geçirdi, temel hak ve özgürlükleri baskı altına alarak sermaye dostu bir rejim kurdu. Volkswagen, bu diktatörlükle yakın ilişkiler kurup iyi geçinmenin ötesine geçti ve aktif bir muhbirlik rolü üstlendi. Şirket, bugünkü Devlet Başkanı Lula da Silva'nın da aralarında bulunduğu sendikacıları, “şüpheli” solcu muhalifleri tespit ederek gizli polise bildirdi. Bu kişiler gözaltına alınıp işkencelerden geçirildi, sakat bırakıldı, kaybedildi. VW, ihbarcılık faaliyetleri ve bünyesinde barındırdığı silahlı muhafızlarla cuntanın bir baskı aracı rolü üstlendi. Volkswagen'in Brezilya'daki askeri cunta döneminde üstlendiği aktif rol, Marx ve Engels'in Komünist Manifesto'da ki sözlerini yeniden ve yeniden doğruluyor: “Burjuvazi, emekçileri kölece sömürmek için her yolu mubah görür.”

İŞKENCE, TECAVÜZ VE ZORLA ÇALIŞTIRMA

Amazon yağmur ormanları havzasında bulunan 70 bin hektarlık Fazenda Vale çiftliğinde şirketin yürüttüğü faaliyetler,

sömürünün ve vahşetin boyutlarını gözler önüne seriyor.

6 binden fazla kişi, “kazancı yüksek iş” vaadiyle kandırılıp çiftliğe getirilerek borç köleliği altında çalıştırıldı. İşçiler, yiyecek ve diğer temel ihtiyaçlarını fahiş fiyatlarla şirketten satın almaya zorlanıyor ve borçları nedeniyle çiftlikten ayrılamıyorlardı. Kaçmaya çalışanlar silahlı muhafızlar tarafından yakalanıyor, ağaçlara bağlanarak günlerce aç ve susuz bırakılıyor, tecavüze ve işkenceye maruz kalıyorlardı. Çok sayıda kişi bu vahşetten dolayı hayatını kaybetti.

Rahip Ricardo Rezende, bu korkunç gerçekleri ortaya çıkaran kişilerden biri olarak yıllarca mağdurların ifadelerini ve diğer kanıtları toplamaya çalıştı.

Rezende, VW şirketinin işlediği suçlardan sorumlu tutulmasına ve tazminat ödemesi gerektiğine vurgu yaparak, “öldürülenleri geri getiremeyiz. Her ne kadar ödenecek tazminatlar sembolik olsa da mağdurlar için bu gereklidir” diyor.

VW'nin Brezilya'daki bu karanlık faaliyetlerinin ortaya çıkması, bir tartışma yaratsa da şirket, bunun küresel “imajında” ciddi bir darbeye neden olmayacağını varsayarak ilkin tazminat ödemeye yanaşmadı. İnsan hakları savunucuları ve hukukçular, Volkswagen'in yalnızca Bre-

zilya'da değil, dünyanın farklı bölgelerinde de benzer ihlallerle suçlandığını vurguluyor. Özellikle Almanya'daki merkezi yönetimin bu durumdan haberdar olup olmadığı sorusu, uluslararası basında geniş yankı buldu. Şirket, suçlamaları uzun süre reddetti ancak sonunda mağdurlara tazminat ödemeyi kabul etmek zorunda kaldı. Bu tazminatlar, insanlık suçlarının telafisi olmasa da şirketin suçlarını kabul ettiğinin ispatı oldu.

“YASAL MAFYA” VW “YASAL OLMAYAN MAFYA” İLE EL ELE

“Kapitalizm yasal mafya, mafya ise yasal olmayan kapitalizmdir.” Bu söz, VW'nin Brezilya'daki faaliyetlerini özetlemek için uygun bir çerçeve sunuyor. VW işlettiği Fazenda Vale çiftliğinde silahlı çetelerle iş tutarak, “yasal” ve “yasal olmayan” mafyacılığını ispatlamıştır. VW'nin doymak bilmeyen kâr hırsıyla Brezilya'daki askeri cunta ile kurduğu kirli ittifak, yağmur ormanlarının katledilmesine, binlerce insanın kanının emilmesi, öldürülmesine ve köleleştirilmesine yol açtı.

VW, askeri rejimin “toprağı olmayan insanlara insanı olmayan toprak” sloganıyla Amazon ormanlarını peşkeş çektiği

bir dönemde, bu alanlardan maksimum kârı elde etmek için her türlü yolu mubah saydı. Bugün teknolojik yeniliklerle adını duyuran bu dev şirket, gücünü ve zenginliğini işte böylesi kirli bir geçmişe borçludur.

Brezilya savcılarının 90 sayfalık belgelerden oluşan dosyası ve şu ana kadar ortaya konan deliller, VW'nin bu vahşetteki doğrudan sorumluluğunu gözler önüne seriyor.

Ancak VW, yalnızca tazminat ödeyerek bu suçlardan sıyrılmaz. Bugün Brezilya ve dünyadaki insan hakları aktivistleri, şirketlerin geçmişteki suçlarından sorumlu tutulması gerektiğini savunuyor. Volkswagen'in bu gibi davalarla gündeme gelmesi, sermayenin kâr için insan haklarını nasıl pervasızca ayaklar altına aldığını gösteriyor.

VW'nin Brezilya'daki faaliyetleri, yalnızca kapitalizmin vahşi sömürü düzenini değil, bu düzenin faşist rejimlerle nasıl iç içe olduğunu da gösteriyor.

Frederick Douglass'ın dediği gibi “Zorbaların sınırları, baskı altında tuttukları insanların dayanma gücüyle çizilir.” Bu sabrın da sınır vardır elbette...

Brüksel'de yılın son AB zirvesi

Avrupa Birliği (AB), 19 Aralık'ta Brüksel'de gerçekleştirdiği yılın son zirvesinde Ukrayna ve Suriye gündemlerinin yanı sıra ABD'ye endişeli bakışlar da belirgindi. Bu yılın son AB zirvesinde de Ukrayna'ya "yardım" gündemin en önemli başlığıydı. Trump göreve gelmeden önce AB için bu konu özellikle "aciliyet" arz ediyor. Ancak Suriye'deki son gelişmeler de gündemdeydi.

Almanya Başbakanı Olaf Scholz, gide-rayak yeni AB Konseyi Başkanı Antonio Costa yönetimindeki ilk zirve için övgüler dizdi. İyi bir organizasyon, zirve bildirisi üzerinde daha az sıkıcı metin çalışması yerine, özellikle Ukrayna'ya destek ve bunun ABD'de yeni Başkan Trump ile iktidar değişikliğinden sonra nasıl şekillendirilebileceği konusunda bolca tartışmaya zaman vardı. Brüksel'deki toplantı öncesinde Trump ile telefonda görüşen Scholz, Ukrayna'yı "gerektiği sürece desteklemeye devam etme niyetini" bir kez daha teyit etti ve AB ile ABD'nin birlikte hareket etme temennisini şu ifadelerle dile getirdi:

"Bu durumda güçlerimizi birleştirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Benim izlenimim bunun mümkün olduğu ve Ukrayna'yı yalnız bırakmamayı başaracağımız yönünde..."

Ancak ABD'de ki iktidar değişikliğinin Ukrayna için ne gibi sonuçlar doğuracağı belirsizliğini koruyor. Scholz bunun "adil bir barışla" ilgili olması gerektiğini söylüyor, "hiçbir karar Ukrayna'nın dahli olmadan alınmamalı" vurgusu yapıyor ve "güvenlik mimarisinin somut bir şekli şu anda tartışmak pek mantıklı değil" diye ekliyor. Ancak bu, "transatlantik olarak da yapılandırıldığında inandığımız bir şey olmalı" diyen Scholz, "bu bağlamda kara birlikleri ya da benzeri bir konu hakkında herhangi bir tartışma yapılmadığını" söyledi.

ZELENSKI, "ÇATIŞMASIZLIK HALİ SADECE PUTİN'E YARAR"

Kimi zirvelere çağrılan Ukrayna Devlet Başkanı Volodimir Zelenski de ABD ile AB emperyalistleri arasında iyi ilişkiler umuyor ve Ocak ayında göreve başlayacak olan Trump'ı "Hoş geldin Donald" sözleriyle karşılamak istiyor. Trump'ın, savaşı sona erdirmek için kendisine yardımcı olacağını varsayıyor. Ancak ateş-

kesi reddeden Zelenski, "çatışmasızlık hali sadece Putin'in işine yarar ve kaybedenler olur" diyor ve emperyalist efendilerinden daha çok füze, daha çok uçak talep ediyor.

Zelenski kendi birliklerini korumak için çok az sayıda F-16 savaş uçağı olduğundan ve Rusya'nın enerji altyapısına yönelik saldırılarına karşı hava savunmasının yetersizliğinden şikâyet ediyor. Zelenski'nin bu sözlerini "çatışmasızlık hali" sallayan ve Rusya'nın bin kilometre içlerine kadar varan SiHA saldırıları takip ediyor.

AB SURİYE'DE "DÜZENLİ BİR DÜZEN" UMUYOR

Zirve deklarasyonunda devlet ve hükümet başkanları, Suriye'yi de "gerektiği sürece desteklemeye devam etme ve mali destek" sözü verdiler.

ABD, İsrail, Türkiye, Körfez şeyhlerinin yanı sıra AB'nin de Suriye ile ilişkilerinde hareketlilik var. Malum, Suriye çakallar

sofrasında masaya yatırıldığında her bir çakal en fazla payı almak isteyecek. Suriye'nin "yeni yöneticileri" ile "diplomatik ilişkiyi ilk kim kurdu" yarışı çoktan başladı. AB Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen yeni durumu analiz etmek üzere Ürdün ve Türkiye'yi turladı.

Von der Leyen'e göre, "HTŞ'nin verdiği sözleri yerine getirip getirmeyeceğini söylemek için henüz çok erken."

AB, "Suriye'de her bir nüfus grubunu kapsayan düzenli bir siyasi sürecin başlamasını ümit etmektedir" diyen Leyen, Suriye'de HTŞ'nin tek söz sahibi olmasından yana olmadığını ima ediyor. Zira o durumda cihatçı teröristleri Avrupa halklarına "demokrat yönetim" diye pazarlamanın güç olacağını biliyor.

AB'nin devlet ve hükümet başkanları zirve bildirisinde, Dışişleri Komiseri Kaja Kallas'ın AB'nin gelecekte yeniden yapılanmaya nasıl katılabileceği üzerinde çalışmasını talep ediyor. Şansölye Scholz ayrıca ekonomik yaptırımların kaldırılmasına ilişkin bir karar alınması ihtima-

lini de dile getiriyor.

Yılın son olağan zirvesinde devlet ve hükümet başkanları AB'nin dünyada nasıl bir rol oynaması gerektiği sorusuna da yanıt aradılar. Bu arayış, AB'nin ekonomik olarak nasıl yeniden ayağa kalkabileceğini de içeriyor. Konsey Başkanı Costa'ya göre, bu konuda çok az tartışma yapıldı. Bir sonraki AB devletleri zirvesinin Mart ayında yapılması planlanıyor.

20 Ocak 2025'de Trump ABD'de Başkanlık koltuğuna oturacak. Mart ayında toplanması beklenen zirveye kadar iki emperyalist merkez arasındaki ilişkilerin yönü de çizilmiş olacak. Görüldüğü kadarıyla bu zirvede tartışılan AB'nin "rekabet gücü, refah, ticaret ve istihdam" gibi açmazları, Mart zirvesinde Trump'ın gölgesinde ya süngüsü düşmüş ya da endişeleri derinleşmiş bir şekilde yeniden ele alınacak.

Devrimci Gençlik Birliği Türkiye Meclisi sonuç bildirgesi

10. yılımızda “Birliğimizin gücüyle geleceğe yürüyoruz!” şiarıyla, beş şehirden ve 10’un üzerinde üniversiteden bir araya geldiğimiz Türkiye Meclisi’mizi başarıyla gerçekleştirdik. Meclisimizde “emperyalist savaş ve saldırganlık” başta olmak üzere, dünyada ve bulunduğumuz topraklarda yaşanan siyasal gelişmeleri, yaşamlarımızı her geçen gün daha da çekilmez hale getiren “ekonomik krizi” tartıştık. Bunun yanında gençlik mücadelesinin güncel tablosu, Devrimci Gençlik Birliği’nin on yıllık mücadele birikimi, çalışma tarzı sorunları ve yayınlarımız üzerine ön açıcı verimli tartışmalar gerçekleştirdik, sonuçlar ve görevler çıkardık. Devrimci Gençlik Birliği olarak emperyalist savaş ve saldırganlığın, ekonomik krizin derinleştiği bir süreçte gençlik cephesinde “düzene karşı devrim” bakışını örme iddiası ile üzerimize düşen devrimci görev ve sorumlulukların farkındayız. Bu görev ve sorumlulukları birliğimizin gücü ile omuzlayacağız!

“EMPERYALİST SAVAŞ VE SALDIRGANLIĞI REDDET!”

Emperyalist-kapitalist sistem başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın birçok yerinde halklara, işçi ve emekçilere, gençlere kan kusturmaya devam ediyor. Emperyalistlerin açık desteği ile Siyonist İsrail’in Filistin halkına dönük soykırım saldırısı bir yılı aşkın bir süredir devam ediyor. Gazze’de yalnızca resmi rakamlara göre elli binden fazla Filistinli son bir yılda İsrail’in eşi benzeri görülmemiş savaş suçları ile katledildi. Siyonist İsrail, Filistin ve Lübnan halklarına yaşattığı soykırım ve işgal saldırısını Suriye’de de sürdürmeye devam etti. ABD ve İsrail patentli Ortadoğu projesi, Suriye’de El-Kaide artığı HTŞ ve türevi çeteleri iktidara getirmeye kadar varıldı. Önümüzdeki süreçte, emperyalistlerin güdümündeki bu çetecilerin bölge halklarına yeni yıkımlardan, baskı ve savaşlardan başka bir şey getirmeyeceği ortadadır. AKP-MHP iktidarı ise, Ortadoğu’da yaşanan bu kanlı tablodan pay kapmaya çalışmakta, içerde ve dışarda başta Kürt halkı olmak üzere halklara dönük baskı, kirli savaş ve saldırganlık politikalarını devreye sokmaktadır.

ABD güdümündeki batılı emperyalist devletlerin ve Rusya emperyalizminin

halklara büyük acılar yaşattığı Ukrayna’da da benzer bir tablo söz konusudur. Batılı emperyalistler savaşa dönük mühimmat desteğini hız kesmeden sürdürmektedir. Bir yandan da kendi ülkelerinde savaşın faturasını işçi ve emekçilere kesmekten geri durmamaktadır.

Bütün bu tablo üzerinden devrimci gençliğe önemli görevler düşmektedir. Emperyalist savaş ve saldırganlığın bizim savaşımız olmadığı ortadadır. Devrimci gençlik hareketinden aldığımız mirasla, gençlik içerisinde “antiemperyalist mücadele bilincini” yükseltmemiz gerekmektedir. Bu kapsamda önümüzdeki dönem boyunca “Özgürlüğüne ve geleceğine sahip çık, emperyalist savaş ve saldırganlığı reddet!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Kapitalizme köle, emperyalizme asker olmayacağız” şiarlarını öne çıkaracağız.

Bunun yanı sıra, düzenin kirli propaganda aygıtlarının ne denli güçlü olduğu, gençlik içerisinde “emperyalist savaşa” dair bilinç bulanıklığı yarattığı ortadadır. Bu kirli propagandanın bir ayağını da ırkçılığı ve mülteci karşıtlığını körüklemek oluşturmaktadır. Bu kapsamda önümüzdeki süreçte başta Ortadoğu’da yaşanan gelişmeler olmak üzere, bulunduğumuz alanlarda emperyalist savaş ve saldırganlığın farklı boyutlarını gündemine alan toplantılar, eğitimler ve seminerler gerçekleştireceğiz.

“KRİZİN FATURASINI REDDET!”

Ekonomik kriz günden güne derinleşmekte, milyonlarca işçi ve emekçiyi en

temel ihtiyaçlarına dahi erişemez hale getirmektedir. Hayat pahalılığı, yüksek enflasyon, düşük ücretler, artan vergiler ile bütün bir toplum açlığa, yoksulluğa mahkum edilmektedir. Gençlik de derinleşen bu krizden payına düşeni almakta; beslenme, barınma, ulaşım başta olmak üzere eğitim alanının en temel ihtiyaçlarına dahi erişememektedir. Okurken çalışan gençlerin oranı geçtiğimiz yıllara göre çok daha fazla artmıştır. AKP-MHP iktidarı krizin faturasını işçi ve emekçilerin, gençlerin omuzlarına yıkmak için elinden geleni yapmaktadır. İşçi ve emekçilerin direnişlerine, grevlerine dönük yasa ve saldırılar bunun bir göstergesidir. Bir yandan binlerce metal işçisinin grevi yasaklanırken, bir yandan da aylardır direnen Polenez işçileri başta olmak üzere direnen işçilere saldırmaktadır.

Kurulduğumuz günden bugüne “Yolumuz işçi sınıfının yoludur!” şiarıyla işçi sınıfının direnişlerini bulunduğumuz her alana taşımaya, direniş ve grevleri sahiplenmeye devam ediyoruz. Yeni dönemde de gelişecek her süreçte işçi sınıfının eylemleri ile dayanışmayı gençlik içerisinde büyütme devam edeceğiz! Direnişlerin ve grevlerin sesini kampüslere daha güçlü bir şekilde taşıyacak, destek eylemleri örgütleyeceğiz. Direniş ve grev alanlarına dayanışma ziyaretleri örgütleyeceğiz!

Ayrıca, derinleşen ekonomik kriz beraberinde geniş gençlik kitleleri içerisinde de öfkenin birikmesine neden olmaktadır. Bu öfkenin nüvelerini barınma krizi gibi süreçlerden görebiliyoruz. Gençlik

içerisinde artan bu tepkinin açığa çıkabileceği olası hareketli süreçlere bugünden hazırlanmak da önemli bir yerde durmaktadır.

“FAŞİST BASKI VE SALDIRGANLIĞI REDDET!”

AKP-MHP iktidarı, devrimci-ilerici güçlere ve toplumsal muhalefete dönük gözaltı ve tutuklama terörünü daha da arttırmış bulunuyor. Son dönemde Kürt illerindeki belediyelere dönük kayyım saldırılarına karşı sokağa çıkanları, kadına yönelik şiddete karşı sokağa çıkanları, Filistin halkının soykırıma uğratılmasına karşı “İsrail ile ilişkileri kes!” diyenleri gözaltına alıp tutuklamıştır. Aydın’da beş sınıf devrimcisi 1 Mayıs’a, 8 Mart eylemlerine, grev ve işçi direnişlerine, gençliğin barınma ve yemekhane eylemlerine katılmalarını bahane ederek tutuklamıştır.

Ayrıca son süreçte, üniversitelerdeki kayyım yönetimler ilerici-devrimci öğrencilere yönelik soruşturma saldırısını yoğunlaştırmış, ÖGB eli ile baskısını artırmış durumdadır. Eylemli süreçlerin yaşandığı bütün üniversitelerde haksız bir şekilde öğrencilere soruşturmalar açılmakta beraberinde uzaklaştırma ve kınama cezası verilmektedir. Buna ek olarak, devletin örgütlü özneleri yıldırma politikası kapsamında ajanlaştırma, tehdit ve kaçırma saldırıları devam etmektedir.

Tüm bu yaşananlar beklenmedik ya da şaşırtıcı değildir. Haksızlığa, eşitsizliğe ve sömürüye karşı çıkanlar on yıllardır bu topraklarda benzer saldırıların muhatabı olmaktadır. Tüm bu saldırılar sermaye devletinin acizliğinin ve korkularının bir göstergesidir.

Bizler gençliğe, yaşanan sorunlar karşısında örgütlenmekten başka bir çıkış yolunun olmadığını, tüm bu baskı ve saldırılar karşısında bir araya gelmekten başka bir çözümün olmadığını bulunduğumuz her alanda anlatmaya devam edeceğiz. Tutuklu yoldaşlarımızı alacağız, mücadelemizi her alanda büyüteceğiz.

ÇALIŞMA TARZIMIZ

Devrimci Gençlik Birliği olarak gençlik mücadelesi içerisinde 10 yıllık bir çalışma deneyimine sahibiz. Türkiye Meclisi’imizde deneyimlerimiz ışığında mev-

cut çalışma tarzımıza ilişkin tartışmalar gerçekleştirdik. Buna göre, başta gençlik hareketi için lokomotif olarak nitelendirdiğimiz üniversiteler olmak üzere, bulunduğumuz üniversitelerde okul odaklı bir çalışma tarzını hayata geçirmek önemli bir yerde durmaktadır.

Yerel meclisler ve okul meclisleri kurabilmek temel hedeflerimizden biridir. Bulunduğumuz üniversitelerin özgün sorunları hakkında söz söyleyebileceğimiz zeminler yaratmak; kol, kulüp ve topluluk faaliyetlerini çalışmamızı özgünleştirebileceğimiz alanlar olarak değerlendirebilmek ayrıca üzerine durduğumuz konular oldu. Önümüzdeki dönemde bu türden zeminleri güçlü bir şekilde değerlendirebilmeli, inisiyatifli ve istikrarlı bir çalışma yürütebilmeli ve gençliğin dinamik kesimleri ile buluşabilmeliyiz.

Yayın faaliyeti üzerinden gerçekleştirdiğimiz tartışmalar ekseninde ise, Geleceğin Sesi bültenine ilişkin bir dizi karar aldık. Bu kapsamda, çalışmanın yürütücüsü olan yoldaşlarımız başta olmak üzere çevremizde yayınının daha fazla sahiplenilmesi ve yaygın bir şekilde kullanılmasına ilişkin tartışmalar gerçekleştirdik.

Krizin faturasını, emperyalist savaş ve saldırganlığı reddet!

GELECEĞİN İÇİN ÖRGÜTLEN!

Gençliğin yaşadığı sorunlar arttıkça öfkesi de büyümektedir. Büyüyen bu öfke son yıllarda belli gündemler üzerinden, çoğu zaman ise kendiliğinden çıkışlara ve eylemlere konu olmaktadır. Bu eylemler gençlik hareketi adına henüz birer kıvılcım niteliğindedir. Kuşkusuz yaşanan gelişmeler, bu öfkenin daha birçok vesileyle eylemli tepkilere dönüşeceğini işaret etmektedir! Bugünün kıvılcımlarını yarının yangınına çevirmek, gençlik kitlelerini “düzene karşı devrim” bakışı ile taraflaştırmak omuzlarımızdaki en önemli sorumluluktur!

Savaşların, ekonomik krizin, açlık ve yoksulluğun biricik sebebi bu sömürü düzenidir! Sömürü düzeni bugün yaşamın her alanında; okulda, işte, sokakta oldukça örgütlüdür. Milyonlarca işçinin, emekçinin, gencin ve kadının üzerindeki tahakkümünü bu örgütlülüğe dayandırmaktadır! İşte bizim de bu “örgütlü sömürü düzenine” karşı yan yana gelmemiz gerekmektedir. Çünkü gücümüz birliğimizdedir! Yaşadığımız tüm bu sorunlara karşı özgürlüğümüze, haklarımıza, geleceğimize sahip çıkmak için örgütlenmekten başka bir yol yoktur.

10. yılımızda birliğimizin gücüyle geleceğe yürümeye devam ediyoruz!

Gençlik birliğe, devrime, DGB'ye!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
ARALIK 2024

“Gençliğin devrimci mücadelesi engellenemez”

Devrimci Gençlik Birliği Aralık ayında Türkiye Meclisi'ni topladı. Türkiye Meclisi'nin ardından İstanbul, Ankara ve İzmir'de çok yönlü faaliyet ile gençliğe örgütlenme çağrısı yapıldı.

“DEVİRİMCİ TUTSAKLAR SERBEST BIRAKILSIN!”

Didim'de tutuklanan sınıf devrimcileriyle dayanışma faaliyeti yürüten DGB İzmir, Ankara ve İstanbul'da tutsakların serbest bırakılmasını istedi.

İzmir'de artan baskı, gözaltı ve tutuklama saldırılarına karşı Gençlik Örgütleri eylemler yaptı. Eylemlerde bir yandan baskı ve tutuklamalarla mücadelenin engellenemeyeceği vurgulanırken, diğer yandan keyfi gerekçelerle tutuklanan mücadele arkadaşlarının serbest bırakılması talep ediliyor.

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) devrimci tutsaklara kart gönderdi. İstanbul'da Kadıköy'de bulunan PTT önünde yapılan eylemde “Devrimci tutsaklar serbest bırakılsın! Gençliğin devrimci mücadelesi engellenemez!” yazılı pankart taşındı.

Gençlik örgütleri, son aylarda tutuklanan öğrenciler ile dayanışma etkinliği gerçekleştirdi.

Aralarında Devrimci Gençlik Birliği'nin de olduğu gençlik örgütleri, tu-

tuklanan Rohat Aliş Ayas, Eylül Devrim Alpepe, Fatma Yaren Şahin, Cemal Kara, Mehmet Kasar, İsmail Kaan Tokdemir, Hasan Benli, Elif Çoban ve Bawer Coşkun ile İstanbul'da dayanışma etkinliği gerçekleştirdi. Dayanışma etkinliğinde bir araya gelen gençlik örgütleri, ilk olarak tutsaklara mektup ve kartpostal yazdı. Kitap ve mektuplar Kadıköy PTT'den tutsakların kaldığı hapishanelere gönderildi.

“SORUŞTIRMALARI REDDET, EĞİTİM HAKKINA SAHİP ÇIK”

İkbal Uzuner ve Ayşenur Halil'in katledilmesinin ardından üniversitelerde, liselerde, kent meydanlarında eylemler gerçekleşmişti. Ankara Üniversitesi Cebeci Yerleşkesinde gerçekleştirilen eyleme faşistler saldırmaya çalışmıştı.

Eylemin ardından aralarında bir DGB'linin bulunduğu üç öğrenciye “izinsiz eylem yapmak” iddiası ile soruşturma açılmıştı. Biri DGB'li olmak üzere üç öğrenciye “öğrenme ve öğretme hürriyetini engelleyici veya yükseköğretim kurumlarının işleyiş ve huzurunu bozucu eylemlerde bulunmak” sebebiyle bir hafta uzaklaştırma cezası verildi.

“Emperyalist işgale ve savaşa geçit vermeyeceğiz”

DGB, Kaldıraç Üniversite, HDK Genç-

lik Meclisi, Öğrenci Faaliyeti Ankara 100. yılda eylem gerçekleştirdi. Ajitasyon ve sloganlarla yapılan yürüyüşün ardından basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada “Emperyalist işgale ve savaşa geçit vermeyeceğiz”

Devrimci Gençlik Birliği İstanbul'da, Ortadoğu'daki güncel gelişmelere dair söyleşi gerçekleştirdi. BDSP temsilcisinin yaptığı sunum birinci emperyalist paylaşım savaşından bugüne kadar Ortadoğu'ya emperyalistlerin gerçekleştirdiği müdahalelerin anlatılması ile başladı.

“YOLUMUZ İŞÇİ SINIFININ YOLUDUR”

Devrimci Gençlik Birliği, İstanbul Kartal'daki Hitachi fabrikasında greve çıkan işçilere dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

İzmir'de ve İstanbul'da DGB gençliği krizin faturasını reddetmeye, haklarına ve özgürlüğüne sahip çıkmaya çağırıyor. Ekonomik krizin faturasının arttığı, demokratik hak ve özgürlüklerin gaspedildiği, gençlik mücadelesini de hedefleyen baskı ve tutuklamaların yaygınlaştığı böylesi bir dönemde mücadelenin güçlendirilmesi ihtiyacı üzerinde duruluyor.

Asgari ücret orta oyunundan bir kez daha
açlık ve sefalet dayatması çıktı!

DÜŞÜK ÜCRET
YÜKSEK VERGİ
POLİTİKASINA
SON!

İnsanca yaşam ve
çalışma koşulları için
mücadeleye!